ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 69 - Zatykac na Stonea.pdb

PDB Name: Jiří Pavlovský-Zatykač na Stone
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JIŘÍ PAVLOVSKÝ
MARK STONE
ZATYKAČ NA STONEA

1

Dívka křičela. Vzhledem k okolnostem se jí nebylo co divit. Když vás přivazují ke kůlu a chystají se pod vámi zapálit oheň, je takové chování celkem logické. A pro diváky i žádoucí. Poprava bez křiku a slz, bez plamenných proslovů o svobodě, která nikdy nezahyne… to prostě není to pravé.

Všechno se to odehrávalo na velkém, kameny vydlážděném náměstí, pod bedlivým dohledem kostelních chrličů a davu nadšených diváků. Jediný, koho celá situace zdánlivě nezajímala, byl šlechtic v lehkém koženém obleku a modrém plášti, který stál na vyvýšené ploše popraviště a znuděně se rozhlížel po náměstí. Chvíli čekal, až se dav trochu utiší, pak zvedl ruku a promluvil.

„Lidé! Spravedlnosti bylo učiněno zadost. Chytli jsme čarodějku!“

„Chytli čarodějku,“ oznámil jeden muž v davu druhému.

„Hmm,“ odpověděl ten druhý, aniž by svému kolegovi věnoval jediný pohled svých ocelově šedých očí.

Šlechtic na popravišti pokračoval: „Spravedlivý soud odhalil její vinu a odsoudil ji k trestu, jaký si po právu za své čarodějnictví zaslouží – smrt upálením!“

„Budou ji upalovat,“ ozval se opět muž, pro případ, že by to jeho partnerovi uniklo.

„Vážně?“ pozdvihl obočí druhý muž.

„Myslel jsem, že je to tvoje parketa.“

„Upalování?“

„Záchrana krásných dívek v nesnázi.“

„Proč pořád já? Proč musím vždycky oddřít všechnu práci?“ stěžoval si šedooký muž. „A navíc… zas tak krásná není.“ Jeho kolega se na něj podíval. „No dobře, neboj… jenom čekám na svoji obvyklou narážku–“

„Pokud je zde někdo, kdo by byl ochoten za ni se mnou bojovat a prokázat její nevinu před Božím soudem –“ vyhlásil šlechtic.

„A tady ji máme,“ řekl muž a začal se prodírat davem kupředu.

„– tak ať předstoupí a zkříží své meče se mnou. Nikdo? Plameny tedy –“

„Počkat,“ řekl Mark Stone a vyhoupl se na popraviště.

***

„Vy se mnou chcete bojovat?“ zeptal se šlechtic.

„Vypadá to tak, co?“ Mark Stone se rozpačitě rozhlédl kolem. „Budeme bojovat přímo tady? Nebo na to máte vyhrazený nějaký zvláštní plac? Docela rád bych to měl rychle za sebou… a řekl bych, že mluvím i tady za slečnu.“

Dívka se na něj vděčně podívala.

„Tušíte vy, s kým mluvíte? Jsem královský šampión, vítěz posledních pěti turnajů –“

„A chlap, co rád upaluje holky. Já vím. Budeme bojovat nebo si číst životopisy?“

Dej si pozor, Marku, poslal mu přímo do mozku zprávu jeho přítel, android Ray.

Tihle nabubřelí parchanti mi už lezou krkem, odpověděl Mark.

Stejně si dávej ba –

Já vím, já vím – a budou tady mít dalších sto let válek. Ale teď mě nech soustředit se na boj.

„Pokud chcete umřít, můžeme to udělat přímo tady,“ řekl šlechtic.

Dav uznale zahučel. Tohle byla změna programu, která vážně stála za to. I když možná bude příliš krátká – cizinec neměl proti královu šampiónu žádnou šanci.

„Mně to vyhovuje,“ odpověděl Mark.

Šlechtic pokývl hlavou a tasil meč. „Pokud vám to nevadí, vynechal bych představování a další zdvořilosti. Je pro mě lepší, když neznám jméno toho, koho zabíjím.“

„To znám. Jako když si pojmenujete prase nebo králíka.“

„Nebo psa,“ doplnil šlechtic a zaútočil.

Pozor! Markovi zadrnčel v mozku androidův varovný výkřik – ale v té chvíli už dělal úhyb. Šlechtic ho zaskočil. Ne tím, že zaútočil nečekaně, Mark už dávno nesázel na pravidla fair play. Jen byl soupeř mnohem rychlejší, než Mark

čekal.

Šlechtic provedl otočku v pokleku a meč zamířil na Markovy podkolenní šlachy. Tohle rozhodně nebyl klasický souboj. V poslední chvíli se Mark vymrštil do vzduchu a meč prosvištěl neškodně pod ním.

Mark se v duchu proklínal. Jak si vůbec mohl myslet, že všechny planety na úrovni středověku budou mít úplně stejný styl boje? To, co předváděl šlechtic, to spíš připomínalo kombinaci nějakých bojových umění.

Ovšem nebyl čas na nářky. Šlechtic už zase útočil a lesklé ostří se jako blesk řítilo na Markovu hlavu. V poslední vteřině nastavil Mark do rány meč. Zbraně o sebe třeskly a protivníci si na chvíli pohleděli do tváře.

„Vzdej to," řekl šlechtic s pohrdáním v hlase. „Nechám tě odejít živého. Nestojíš mi za to, abych si zamazal šaty od krve."

Mark se usmál a jeho úsměv nevěštil soupeři nic dobrého. „Ta krev bude tvoje. Jen jsem se rozehříval."

A Mark zaútočil. Vymetl si z hlavy všechna pravidla boje mečem a varioval a vymýšlel své vlastní údery. Oba protivníci připomínali spíš dva ocelové mlýny a třeskot jejich do sebe narážejících zbraní byl tak hlasitý a ostrý, že si diváci v předních řadách s bolestí zacpávali uši.

Hranice hoří, uslyšel Mark ve své hlavě lakonickou zprávu. Sakra. Naznačil ránu na hlavu – a ve chvíli, kdy soupeř vykrýval úder, kopl ho vší silou do žaludku. Šlechtic se odpotácel o kus dál a diváci začali znechuceně pískat. Tohle se tady asi nedělá.

Mark se podíval po dívce. Hranice hořela – zapálila ji jedna z pochodní, kterou se jim podařilo při souboji shodit. Plameny se už nedaly zastavit. Proč jsi mi to, sakra, neřekl dřív? vylil si vztek na androidovi.

Kdybych tě předtím rozptýlil, zabil by tě.

Ray měl pravdu. Před momentem uštědřil Mark protivníkovi ránu, po které by se měl správně složit na zem a kňučet – a místo toho útočí, jako by se vůbec nic nestalo.

V té chvíli přejel hrot meče Markovi po břiše, rozsekl plášť a nebýt opasku, rozsekl by i maso. Takhle ho chránilo silové pole… ale stejně to pořádně zabolelo. Marka se začínal zmocňovat bojový běs. Vykryl další úder, vyskočil do vzduchu, přelétl protivníka a bodnul poslepu dozadu. Meč by se měl zabořit do šlechticova těla – kdyby tam ovšem bylo.

Marku, jestli sebou nepohneš, ta holka uhoří.

Mark se otočil. Šlechtic stál o kus dál a díval se na něj s úsměvem na rtech. Ale víc než toho si Mark všiml kapek potu, které se mu hromadily na čele, a rychle se zvedajícího hrudníku. Začínala se na něm projevovat únava. Šance se pomalu převažovaly v Markův prospěch.

Ale teď bylo důležitější se postarat o to, aby bylo vůbec o co bojovat.

Takže bylo načase nehrát fér.

Než se stačil šlechtic znovu přiblížit, kopl Mark kus hořícího dřeva přímo na něj. Modrý plášť začal hořet. Mark si tím sice vysloužil další nesouhlasný pískot diváků, ale i pár chvil, během nichž mohl přeseknout provazy, které držely dívku u sloupu a strhnout ji do bezpečí. Soupeř se v té chvíli stále ještě potýkal s hořícím pláštěm. Mark by ho mohl v téhle chvíli lehce zabít – ale takový křivák zase být nechtěl.

Šlechtic se konečně zbavil pláště, otočil se k Markovi a ocenil jeho gesto lehkým úklonem hlavy. To ovšem neznamenalo, že by teď Marka nechtěl zabít. Možná ještě víc než předtím.

Na popravišti začínalo být horko. Doslova.

***

Plameny se rozhořely a prostor, který měli oba muži pro svůj souboj, se povážlivě zmenšil. I diváci ztichli, jako by tušili, že se blíží konec – ať už bude jakýkoliv.

Zdálo se, že šlechtic pochopil, že na rozdíl od Marka ztrácí mnohem rychleji síly, a tak vsadil všechno na jednu kartu a vyrazil do zběsilého útoku. Mark si najednou připadal, jako by se dostal do mixéru – ostrý hrot meče na něj dorážel ze všech stran. Bylo jasné, že tímhle se soupeř vyčerpá – ovšem Mark tušil, že pokud něco rychle neudělá, tak se toho vyčerpání nedožije.

Bylo načase udělat rozhodující krok.

Ve chvíli, kdy se čepel meče blížila k jeho krku, nezatěžoval se Mark vykrytím a uskočil na jediné místo, kam mohl.

Do hořících plamenů.

Jeho silové pole ho dokázalo chránit před plameny – ale ne před šíleným horkem, které najednou všude kolem něj explodovalo. Snažil se nepodlehnout panice, která by ho okamžitě zabila, a se zbožným přáním, aby se mu noha nezaklínila v nastaveném dříví, provedl obrat kolem kůlu a vpadl soupeři do zad.

Ten se už otáčel. Příliš pomalu.

Markův meč mu projel bokem.

Šlechtic klesl na kolena a z rány v boku mu prýštila krev.

Tak teď už ví, že není modrá, pomyslel si Mark, a pak: Přísahám, že už nikdy nebudu dělat žádné hrdinské skutky.

Tohle si budu pamatovat, informoval ho Ray.

To klidně udělej a jestli –

V té chvíli v Markově mozku explodovala atomová bomba.

Začal křičet.

***

Dav shromážděný kolem popraviště nevěřícně sledoval, jak vítěz pouští meč a s nelidským řevem padá na zakrvácená prkna popraviště a svíjí se v křečích na zemi. Sledovali i to, jak poražený šlechtic, zakrývající si rukou díru v boku, pomalu vstává, jde s mečem k bezbrannému nepříteli a pozvedává zbraň ke smrtícímu úderu.

A pak…

Neviděli nic.

Šlechtic zmizel, jen jeho vyzývatel zůstal ležet na popravišti.

Vypukla panika. Lidé nevěděli, co se stalo, ale bylo jim jasné, že do hry vstoupily nelidské síly. Každý se snažil dostat co nejdál odsud. Nikdo neviděl, jak na popraviště vylezl druhý muž, pomohl ležícímu na roztřesené nohy a odvedl ho pryč.

O hodinu později se už vědělo o incidentu v celém městě.

O tři hodiny později byl obviněn sousední stát a popraveni všichni cizí diplomaté.

O dva dny později probíhala válka.

Ale v té době už zmizeli oba muži neznámo kam.

2

Generál Khov seděl za svým stolem a masivní doutník v jeho ruce byl zlomený v polovině. Zuřil. Měl ve své kulaté tváři s vystouplými lícními kostmi, památce po svých mongolských předcích, výraz, který by dokázal zahnat na útěk celou armádu. Bohužel na muže před ním to neplatilo.

Možná proto, že to byl android.

„Nechcete mi doufám říct, že jste dezintegroval člověka na náměstí plném lidí?“

„Ne, to vám říct nechci.“

„Tak to se mi ulevilo.“

„Jenže bohužel nemám jinou možnost.“

„Takže jste toho šlechtice zpopelnil.“

„Neměl jsem na výběr, pokud jsem chtěl zachránit Marka.“

„Zachránit z maléru, do kterého se sám dostal!“ vyštěkl Khov.

„Šlo o lidský život. Tu dívku chtěli upálit zaživa. To tam měl jenom stát a nečinně přihlížet?“

„Ano! Měl! V sázce bylo víc než jeden život! V sázce byl osud celé planety Perrea a jenom kvůli jeho frajeřinám…“

„Když zachránil život vám, byla to taky frajeřina?“ zeptal se android.

Generál Khov ztuhl a podíval se na Raye. Tentokrát androidovi nepomohlo, že měl místo srdce tištěné spoje – automaticky udělal krok dozadu. Když generál promluvil, skřípalo mu v hlase tolik ledu, že by mohl poslat na mořské dno celou flotilu Titaniků.

„Děkuji, že jste mi to připomněl. Takovéhle věci totiž snadno pouštím z hlavy.“

Ray oplýval inteligencí mnohem větší než normální pozemský génius. V této chvíli veškerá ta inteligence zoufale vymýšlela, co by měl vhodného odpovědět… a nakonec se stejně nedokázala vytasit s ničím lepším než klasickým: „Omlouvám se. To jsem nechtěl říct.“

Khov věnoval jeho omluvě přesně tu pozornost, kterou si zasluhovala – totiž žádnou. Zadíval se na zlomený doutník ve své ruce, řekl „zatraceně“ a mrsknul jím do koše.

Netrefil.

Když se otočil zpátky k Rayovi, tak jeho úzké, černé a lehce šikmé oči, pozůstatek po mongolských předcích, už tolik neplály vztekem.

„Já vím, za co vděčím Markovi… za co celá tahle služba vděčí Markovi… ale nedá se oddiskutovat, že tuhle akci zmršil tak…“ Khov jen rozhodil rukama. „Víte sám, že jeho metody mají své odpůrce – že i naše organizace má své odpůrce – a tohle je vyloženě voda na jejich mlýn! My vyvolali na Perree válku!“

„Není jisté, že to byla Markova chyba.“

„Ne? A čí?“

„To… co se stalo… jak se tak zničehonic složil… to nevypadalo přirozeně. Spíš se to jevilo…“

„Jako telepatický útok?“

„Jako telepatický útok,“ potvrdil Ray.

„Jako telepatický útok na planetě, kde nikdo nemá mentální schopnosti větší než tenhle odpadkový koš?“

„To nevíme jistě. Jasně, podle průzkumů jsou obyvatelé Perrey bez parapsychických schopností –“

„Ale může se najít několik jedinců, nebo dokonce tajná organizace, která tyhle schopnosti má?“

Ray si najednou nebyl jistý, jestli je Mark opravdu jediný, kdo dokáže číst jeho myšlenky. „Ano. Tak nějak.“

„Hezká teorie.“

„Děkuji.“

„Můžu vám říct také jednu? I když není tak hezká jako vaše?“

Ray správně pochopil, že tohle je to, čemu lidé říkají řečnická otázka – byť by generála Khova nikdo střízlivý řečníkem nenazval.

„Přemýšlel jste o tom, proč za spoustou svinstev, co jste řešili, stojí bývalí členové naší jednotky? Proč tolik našich lidí dříve či později zešílí? Pokud se toho dožijí?“

Ray mlčel.

„Tihle lidé žijí v neustálém tlaku, v šíleném stresu, v ustavičné blízkosti smrti. Jak dlouho si myslíte, že se to dá vydržet?“

Ray mlčel.

„Mark tu dělá přes sedm let. Řekněte mi, kolik znáte agentů v terénu, kteří slouží déle než on – a nepočítejte ty ve vězení, nebo ukrývající se na osamělých planetách. Bude jich víc než deset? Ne, nemyslím.“

Ray promluvil. „Takže podle vás se jedná o nervové zhroucení?“

Teď zase mlčel generál Khov. Nakonec jen krátce kývl hlavou a dával přitom pozor, aby se nepodíval Rayovi do očí. „Je to nejlogičtější vysvětlení.“

„Ale zatím ještě není potvrzené.“

„Není. Marka teď vyšetřují naši nejlepší odborníci. Ale než se zjistí co a jak, stejně musím Marka postavit mimo službu. Je moc lidí, kteří chtějí jeho skalp a nemůžu si dovolit je –“

„Na jak dlouho?“

Generál Khov neměl rád, když mu někdo skáče do řeči, ale tentokrát to přešel. „Dokud tohle všechno neutichne. A dokud se nepřijde na to, co s ním je.“

„A co když ne? Co když se nic nezjistí?“ zeptal se android, přestože tušil odpověď. A generálovo další mlčení mu ji potvrdilo. „Napořád?“

Chvíli se zdálo, že se Ray odpovědi nedočká. Ale pak se generál opřel o svůj obrovský stůl, a ozval se hlasem, který od něj android ještě neslyšel. Ochraptělým hlasem plným smutku.

„Já Marka nechci odepsat. A nejen proto, že je to náš nejlepší agent. Ale pokud je to tak, jak myslím, tak mu teď právě zachraňuju život.“

Ray byl android a i když měl emoce, logika vítězila. Věděl, že generál Khov může mít pravdu, že to může být tak, jak říká. A stejně tak věděl, že pokud je to tak, jak generál Khov říká, byl by Mark radši mrtvý.

***

Mark by byl radši mrtvý. I když medicína pokročila, pořád se doktoři nemohli zbavit potěšení bodat do pacientova těla špičatými předměty. Mark měl podezření, že by to už dávno mohli dělat nějakým méně bolestivým způsobem, ale že je to jejich pomsta pacientům za to, že kvůli nim museli tak dlouho studovat.

Mark ležel nahý na břiše na kovovém lehátku v ordinaci umístěné přímo v budově SDPP a necítil se zrovna nejlíp. Vychrtlý doktor s vlasy na ježka, který ho měl zrovna v parádě, byl patrně hodně pomstychtivý. Od svaté inkvizice by ho vyhodili pro přílišný sadismus.

„Myslel jsem, že mi máte vyšetřit mozek,“ sykl Mark Stone, když se mu do těla zaryla už bůhvíkolikátá jehla. „A pokud nemají pravdu mí nepřátelé, tak v místech, kam mě teď bodáte, se můj mozek zrovna nenachází.“

„Musím prozkoumat celou nervovou soustavu, tak vydržte.“ Doktor rozhodně nebyl z těch, co se s pacienty mazlí a vesele bodal dál.

„Tak co,“ promluvil po chvíli Mark, který už začínal ztrácet trpělivost, „už jste našel toho švába, co mám na mozku?“ Doktor, který právě držel jehlu velikosti Khovova doutníku, se na chvíli zastavil, sedl si na židli, přehodil jednu hubenou nohu přes druhou, upravil si lem bílých kalhot… a teprve pak odpověděl. Znělo to překvapivě rezignovaně. „Ne, nenašel.“

„To je snad dobře, ne?“

„To tedy není. Když se člověk složí uprostřed akce -“

„Já se nesložil. Jako by mi v hlavě něco vybuchlo – to přece není normální nervový záchvat.“

„– když se člověk SLOŽÍ uprostřed akce,“ ignoroval ho doktor, „tak by to mělo mít nějakou příčinu. Dokud nebudeme vědět, na čem jsme –“

„Nebudeme vědět na čem jsme, dokud se nevrátím na Perreu a nezjistím, co to bylo!“

Doktor mu ani teď nevěnoval pozornost a nasadil jehlu na injekční stříkačku. Zálibně se na ni podíval. Mark Stone na chvíli zadoufal, že do dveří vtrhne lékařské komando, aby doktora zneškodnilo a odebralo mu lékařskou licenci.

Zatím zůstával ležet dál nahý na lehátku a pokoušel se v duchu přehrát, co se vlastně tehdy stalo. Pamatoval si jasně, jak stojí nad protivníkem, z meče mu odkapává krev… když ho najednou zasáhla bolest a srazila na kolena. Mark už byl postřelen, zmlácen či bodnut tolikrát, že už to přestal počítat i jeho doktor – ale tohle bylo něco jiného. Bolest jako by pocházela přímo z jeho hlavy… a vzpomněl si i na myšlenku, která mu při tom prolétla hlavou a se kterou se radši nikomu nesvěřil. „Mrtvice. Není mi ani čtyřicet a umřu na mozkovou mrtvici.“

Ale nebyla to mrtvice. A neumřel. Umřela kvůli tomu jeho selhání spousta lidí, ale on to přežil.

Do Markových zad se zanořila tlustá jehla a bolest přerušila tok jeho myšlenek. Mark jí byl za to vděčný.

3

Situace byla vážná. Tak vážná, že i sekretářka Peggy, která na Marka obvykle vrhala zubaté úsměvy, seděla tiše a dívala se na Marka jako na někoho, kdo umřel a ještě o tom neví.

Mark si toho ani nevšiml. Přesto, že se snažil tvářit jako obvykle sebejistě, čím dál víc cítil, jak se mu události vymykají z rukou. Takže se jenom na Peggy vlažně usmál a pohroužen do svých myšlenek kolem ní prošel do kanceláře svého šéfa a vládce, který ho určitě seřve.

Jenže Khov mlčel. Díval se do papírů, jako by v nich alchymisté ukryli recept na elixír nesmrtelnosti. Ray stál nepohnutě vedle něj a jeho strnulý obličej byl ještě o něco strnulejší.

Na to člověk nemusel být speciální agent služby pro dohled nad primitivními planetami, aby mu došlo, že situace je horší, než si myslel. A už vůbec nepotřeboval telepatický hlas svého přítele v mozku, který mu oznamoval: Je to v hajzlu, Marku.

Mark to tušil, ale stejně jako by se mu studená ruka zaryla do střev a pořádně je stiskla.

Jak moc v hajzlu?

Než se zjistí co a jak, jsi mimo službu.

To snad ne!? To mi nemůžou udělat!

Khov stále listoval papíry a přemýšlel, jak nejlíp Markovi tu smutnou zprávu oznámit.

Khov se bojí, že to zhroucení může být psychického původu.

Psychického původu?

Únava materiálu.

Já se ale, kurva, necítím unavený! Nikdy jsem nebyl v lepší formě!

„Marku," zvedl oči od papírů generál, aby zjistil, že Mark upírá své ocelově šedé oči na Raye a tváří se vztekle. „Marku!"

Mark se otočil. „Ano, pane."

„Kolik vám toho už stačil vyslepičit?"

„To nejdůležitější. Že mám padáka," řekl Mark a ani se nesnažil maskovat hořkost v hlase.

„Nikdo nemluvil o padáku –"

„Já vím, přechodné postavení mimo službu," ušklíbl se Mark, „dokud se nezjistí, co se stalo. A vzhledem k tomu, že se doktor, u kterého jsem dneska byl, tvářil jako puk, bych soudil, že hned tak něco nezjistí."

„Bylo to jen první vyšetření."

„Já vím. Na kdy mám naplánovanou návštěvu u psychiatra?"

Khov nemusel odpovídat. Jeho výraz mluvil za něj.

„Já nejsem blázen!" naštval se Mark. „Nejsem ani nervově labilní! Nejsem na drogách, spím normálně, nemám problémy s erekcí, jsem absolutně v pohodě! Nikdo nemůže být víc v pohodě než já! Jsem ztělesnění slova ‚v pohodě'! Napadlo vás, sakra, aspoň na chvíli, že nemusím být cvok? Že to mohl být útok?"

Khov mluvil pomalu a klidně. „Napadlo. Na Perree je už tým našich lidí. Mají za úkol mě informovat o všem, co by mohlo potvrdit vaši verzi událostí."

„Mou verzi…" zopakoval Mark Stone ironicky. „Díky za důvěru."

„Tohle není –" začal Khov, ale Mark mu skočil do řeči. „Jsem, sakra, váš nejlepší agent, nemůžete mě jen tak odstavit. Dělám pro službu už tak dlouho, a teď, kvůli jednomu –"

Brzdi, Marku, varoval ho Ray.

„Marku."

„–mám dostat vyhazov?! To mi vážně–"

„Marku!"

Mark se zarazil a podíval se na generála Khova. „Ano?"

„Není nic, co bychom na tom já nebo vy změnili. Víte sám, jak to tady chodí a že se staré zásluhy nepočítají. Ale," Khov taky začal zvyšovat hlas, „kurva, to přece není konec světa! I kdybyste se dostal mimo aktivní službu, nikdo vás rozhodně nebude vyhazovat! Tahle organizace vás potřebuje, Marku."

„Jenom ne v terénu," řekl tiše Mark Stone.

„Ano," odpověděl generál Khov.

„Super," ušklíbl se Mark, „splní se mi můj tajný sen – stanu se úředníkem. Dostanu vlastní kancelář a možná dokonce i děrovačku!"

Brzdi, Marku, zopakoval Ray.

„Ale proč se zastavovat v rozletu?" uvažoval nahlas Mark. „Mám teď neomezené možnosti. Pokud by mě přestalo bavit poflakovat se po pláži, můžu se stát třeba hlídačem v supermarketu. Nebo nočním vrátným? Bože, nechápu, jak jsem tady vůbec mohl trávit mládí."

Mark Stone udiveně vrtěl hlavou, ještě když vycházel ven z Khovovy kanceláře a praštil za sebou dveřmi tak, až generálův masivní stůl nadskočil do vzduchu.

Chvíli bylo v kanceláři ticho.

„Vzal to docela dobře, co?" řekl Khov.

„Docela," odpověděl Ray.

***

„Je mi to lí–" stihla říct sekretářka Peggy, ale to už kolem ní Mark prohučel jako průvan továrnou na výrobu oken a zamířil k výtahu. Cítil na sobě pohledy svých kolegů. Zprávy se tu šířily rychle. Někteří kolegové se tvářili škodolibě, někteří soucitně. Ti druzí ho štvali víc.

Celé tohle odstavení je přece úplný nesmysl, honilo se Markovi hlavou. Jsem na vrcholu svých sil, zdravý jako Varmonská chobotnice, doktor mi nenašel nic, co by zabralo víc než pár řádek v chorobopisu – a hele, jsem jednou nohou v důchodu. Absolutní kravina.

Chtěl mít vztek na Khova… ale nedokázal to. Věděl, v jaké je situaci. Spousta lidí byla přesvědčena, že má až moc velkou moc a že by bylo nejrozumnější ho sestřelit. To, co se stalo na Perree, bylo jako vyplnění jejich nejtajnějších snů. Věděli, jak je Mark s Khovem spjatý. Khov neměl jinou šanci, musel se zachovat podle předpisů.

Ale to nedokázalo z Marka dostat ten pocit hořkosti. Najednou – poprvé v životě –, nevěděl co dál.

Tak aspoň nastoupil do výtahu a sjel dolů.

***

„A co když má pravdu?"

Generál Khov upřel pohled na Raye. „Vy jste ještě tady?"

„Mám odejít?"

„Na to, abych vás používal jako těžítko, jste trochu moc velký… takže vaše přítomnost v mé kanceláři není nezbytná." Generál Khov se zase pomalu vracel do své původní podoby.

„Ale –"

„A než začnete mít nějaké nápady, tak vás upozorňuji, že androidi nemůžou dávat výpověď, „házet placku na stůl" nebo dělat podobná gesta."

„Chápu," řekl Ray. „Navíc ani nejsem váš zaměstnanec. Patřím Markovi."

Khov se na vteřinu zarazil. „Máte pravdu. Už na to chvílemi skoro zapomínám. Takže tady tuplem nemáte co dělat."

Ray už byl skoro u dveří, když se Khov ozval: „ I když… Možná bych vás mohl požádat o malou službu."

Ray se otočil. „Jestli bych nemohl dohlédnout na Marka?“

Khov se ušklíbl. Oba byli vyladěni na stejnou vlnu. „Aby se nedostal do maléru.“

„Ale jestli má pravdu–“

„Tím spíš, jestli má pravdu. Protože jestli to byl skutečné útok, tak je Mark až po uši v něčem velkém. V něčem opravdu velkém.“

4

„Jednu velkou whisky!“ zahlásil Mark u baru. Po odřené ploše výčepního pultu k němu doplula sklenka plná lákavě opalizující tekutiny. Neboj, nezůstaneš v tom sama, povzbudil ji v duchu Mark a hodil ji do sebe.

Do baru přišel před pár minutami. Nebyl to jeden z jeho oblíbených podniků. Dneska nechtěl jít do žádného svého oblíbeného podniku.

Mávl na barmana a univerzálním gestem ukázal na prázdnou sklenici před sebou. Barman kývl a dolil. Správně, pomyslel si Mark, proč na mě plýtvat čistými sklenicemi.

„Copak,“ ozvalo se za ním, „dneska nezachraňujeme svět?“

Mark si povzdechl a otočil se. Právě si vzpomněl, proč tohle není jeho oblíbený podnik.

Muž stojící proti němu patřil k jeho pravidelným návštěvníkům. Byl to vysoký blonďák, s dokonalou postavou a pevnou bradou. Alex Powell. Učebnicový hezoun.

Mark Powellem pohrdal. Byl to podle něj jeden z těch „zlatých hochů“. Za svoji kariéru vděčil hlavně tomu, že věděl komu a kam má lézt. Nějaké úspěchy ale měl a z hlediska statistik se mohl srovnávat i s Markem – ovšem ve statistikách už nebylo to, že si Powell vybíral mise, které byly co nejméně nebezpečné.

A Powell věděl, co si o něm Mark myslí a nesnášel ho. Už několikrát zkoušel skopnout Marka dolů… ovšem zatím to vždycky nakonec skončilo u generála Khova, a přes něj koleje nevedly. Teď ale bylo všechno jinak, a tak se Powell tvářil spokojeně jako kočka, které svěřili klíče k ornitologickému oddělení.

„Konečně sis naběhl, co?“ Jemnost nebyla Powellova silná stránka – a navíc, jak Mark poznal podle jeho dechu, už měl před Markem pár panáků náskok. „Khovův miláček je v průseru.“

„Chceš mi něco?“

„Ne. Jen jsem chtěl vidět tvůj výraz.“

„Oukej. Viděls ho. A teď můžeš vypadnout.“

„No tak, nebuď takovej. Koneckonců, třeba se ti ještě budu hodit.“

„Nemám ten pocit. Toaletního papíru mám doma ještě dost.“

Powell se k němu naklonil a položil mu ruku na rameno. Usmál se, aby dal najevo, že ho ten vtip pobavil – i když jeho oči prozrazovaly opak. „Jsem rád, že neztrácíš smysl pro humor. Když už jsi ztratil všechno ostatní.“

„Polib mi prdel.“

„Měl bych pro tebe totiž nějakou práci. Sháním asistenta. Víš, někoho, kdo by mi nosil kafe, uklízel věci a tak…“

Mark se zašklebil. „Myslíš, že tím, že já zmizím, se z tebe stane dobrej agent? To určitě.“

„Ano, tohle poznávám. Kovbojské metody. Vrhnout se do nebezpečí po hlavě a ono se to nějak vyvrbí. A když ne, tak mě můj kámoš Khov z maléru vytáhne. Tohle bych dokázal taky–“

„–kdybych nebyl takový srab,“ dokončil za něj Mark.

Powellovy rty se zkřivily vztekem. „Jenže teď máš utrum. Jsi mimo hru… a Khovova pozice je taky pěkně nejistá.“

„Co tím chceš říct?“

Powell se jen vědoucně usmál a neodpověděl. Místo toho se otočil k barovému pultu a mávl na barmana. „Jednu–“ Víc říct nestačil. Mark teď pro změnu popadl za rameno jeho a prudce ho otočil k sobě.

„Co tím, sakra, chceš říct?“

Powel mu strhl ruku z ramene. „Vím, že máš psychické problémy, takže omlouvám tvé chování–“

„Co tím, sakra, chceš říct?“ zopakoval do třetice, ještě důrazněji, Mark. Powell se podíval do jeho šedých očí, které blyštěly vztekem a zničehonic se rozhodl, že možná bude lepší odpovědět. „Spoustě lidí… spoustě vysoce postavených lidí… se nelíbí, jak Khov vede SDPP. Že ji používá jako své hřiště, zasahuje do vývoje primitivních civilizací a kryje si své zájmy–“

„Pitomost.“

„Oni jsou… stejně jako já… přesvědčeni o tom, že to tak je… A myslí si, že v jiných rukách by byla SDPP funkčnější.“

Mark si dovedl představit, co by to bylo za ruce.

„No,“ řekl spokojeně Powell, který zase získal zpátky svůj klid, „tebe se to už netýká. Na tebe teď čeká pěkné místo v kanclu… nebo vypolstrovaná cela. A upřímně řečeno, spíš bych tipoval na to druhé.“

Powell se zlomyslné usmál. Byl vítěz. Jenže místo toho, aby se mu Mark svíjel u nohou a žebral o jeho shovívavost, seděl klidně na své barové židli a na tváři se mu uhnízdil spokojený, široký úsměv. Úsměv člověka, který ví, že vám právě na hlavu padá balkon.

„Co je tady tak směšného?“ zeptal se Powell a snažil se nevypadat nejistě.

„Ale nic,“ řekl Mark. „Jenom mi došlo, že všechno zlý je k něčemu dobrý. Kupříkladu, když jsem teď mimo firmu, tak ti klidně můžu rozbít hubu, aniž bych pak kvůli tomu musel ke Khovovi na kobereček.“

Powellův úsměv zmizel do protiatomového krytu. „Tohle je tvoje klasické řešení všech problémů. Hrubá síla! To přece–“

„Jo, jsem ubožák.“

Mark Stone napřáhl ruku k úderu.

A pak uviděl tu tvář za oknem.

Byla to mrtvolně nehybná tvář a dívala se přímo na něho. Mark ji poznal snadno.

Před pár dny s jejím majitelem bojoval na život a na smrt u hořícího kůlu.

Před pár dny toho člověka rozložil na atomy Rayův dezintegrátor.

V té chvíli ho zasáhla Powellova pěst a srazila ho na zem. Marka úder úplně zaskočil. Na chvíli mu zakryla výhled podlaha. Když zvedl hlavu, byla tvář pryč.

Do žeber ho zasáhl kopanec. Powell si řeči o tom, že se do ležících nekope, nikdy nebral moc k srdci. Mark ho ani nevnímal. Vymrštil se na nohy, dvěma skoky se dostal ke dveřím a vypadl na ulici.

„Jen utíkej!“ zněl za ním posměšný Powellův smích, ale Mark ho ani neslyšel. Stejně tak křik barmana, dožadujícího se svých peněz. Ulice byla prázdná.

Jestli tam ten muž stál, tak nemohl za tu chvilku, co byl Mark na zemi, jen tak zmizet.

Pokud se mi to jen nezdálo, pomyslel si Mark kysele. Mark se přesto dal do běhu. Běžel ulicí až k nejbližší křižovatce, jen proto, aby zjistil, že ani tam není nikdo, komu by patřila tvář viděná za sklem. Jenom šlapka na rohu marně čekala zákazníka – a Mark nenašel odvahu, aby se jí zeptal, jestli neviděla mrtvého muže oblečeného podle středověké módy.

Mark stál uprostřed prázdné křižovatky, na ramena mu zvolna dosedala noc a říkal si, že je asi nejvyšší čas, aby šel domů, že vážně potřebuje chvilku oddechu.

5

Mark prošel identifikací, nechal se vynést rychlovýtahem až k svému bytu a přemýšlel. Možná za tím vším byl Powell – to, že se ten mrtvý muž zjevil ve chvíli, kdy byl s ním, nemusela být náhoda. A jestli je součástí nějaké skupiny, která jde po Khovovi… ne, to byl nesmysl. Powell byl mizerný lhář a ještě horší herec – kdyby věděl, že se něco chystá, určitě by se prozradil. A jestli někdo šel po Khovovi, tak by byla likvidace Marka celkem zbytečný úkrok stranou. Mark nebyl zase tak nafoukaný, aby si myslel, že celá služba stojí jenom na něm.

Výtah zastavil v jeho patře. Dveře automaticky poznaly svého pána a uctivě se rozestoupily. Když si Mark zouval boty, napadlo ho, že by mohl zavolat své přítelkyni, Else Swensonové, půvabné hnědovlásce a nejbohatší ženě na zemi, ale pak si to rozmyslel. Asi by dneska nebyl tím nejlepším společníkem. Ač to bylo neuvěřitelné, dneska neměl Mark Stone náladu na dámskou společnost.

Vstoupil do obývacího pokoje. Na pohovce seděla dívka s vlasy jako oheň a přátelsky se na Marka zubila.

„Hele,“ řekl Mark Stone překvapeně.

„Hele,“ opětovala pozdrav rusovláska. Její hlas byl stejně krásný jako celý její zbytek.

„Jestli jste další moje vidina, tak je to rozhodně změna k lepšímu,“ usoudil Mark. „I když byste v tom případě mohla být méně oblečená.“

„Halucinace nejsem. A co se týče oblečení, tak bych to tak s dovolením radši nechala. Vzhledem k vaší pověsti jsem se spíš měla navlíct do brnění a obehnat se silovým polem silnějším, než měla Hvězda smrti.“

Dívka byla nejen krásná, ale chovala se i značně sebejistě a suverénně. Normálně to Markovi imponovalo. Dnes ale nebyl normální den. „Jak jste se sem dostala?“

„Pustil mě sem správce. Řekla jsem mu, že jsem si tady zapomněla kalhotky a že se bez nich nemůžu ukázat doma. Že by manžel zuřil, kdyby si všiml, že chybí Úterý.“

„Jo?“

„Víte, že se ani moc nedivil?“

„Ne?“ Mark Stone cítil, že se začíná, ocitat v defenzivě. To se mu nelíbilo. Navíc, i když byla dívka půvabná a obrysy těla ukrytého pod šaty by dokázaly přinutit slinit i mumii, Mark Stone měl žen tolik, že si občas dokázal nějakou odříct. Zvlášť když se ta dívka chovala, jako by se on měl spíš zodpovídat jí. Takže se ozval trochu útočněji, než vůbec chtěl. „Za a) co je vám do toho, a za b) Co. Tady. Sakra. Děláte?“

Dívka rozhodila rukama a vybalila to.

„Přišla jsem o vás napsat knihu.“

***

Ray seděl v autě před Markovým domem už několik hodin. Nastavil svůj chod na tlumený režim a v polovypnutém stavu sledoval okolí. Na sledovačky nenajdete lepšího než androida, uvažoval Ray. Nepotřebuje si odskočit na záchod, nepotřebuje jíst, spát – a ani na vteřinu nespustí zrak z cíle. Možná, jestli to nevyjde… ne, to nebyl zrovna vhodný předmět k úvahám. Vyjde to. Dostali se s Markem z větších malérů. Určitě se to všechno nějak vysvětlí.

Před domem se stále nic nedělo. A Ray to upřímně řečeno ani nečekal. Bylo by sice hezké, kdyby před domem zastavil se skřípěním brzd černý vůz a z něj vyskákalo komando po zuby ozbrojených maniků v mikinách s nápisem Chceme zabít Marka Stonea, ale to by asi vážně čekal až moc.

Ray už se předtím stihl nabourat do databáze a stáhnout do svých paměťových krystalů seznam a fotografie všech víc než dvou tisíc nájemníků, jejich rodin a všech lidí, kteří by je mohli přijít navštívit… ale ještě stále tu bylo mnoho neznámých. Každou tvář člověka, který vstoupil do domu, porovnal Ray se svým seznamem a když to nesedělo, tak k ní zkusil najít na Spacenetu odpovídající jméno a charakteristiku. Zatím to bylo k ničemu. Ale to bylo v pořádku.

Jeho starostí teď bylo, aby byl Mark v bezpečí. Před všemi ostatními… kdyby to na té planetě byl skutečně útok… …a sám před sebou.

Ray už věděl, že na centrálu SDPP volal Powell a stěžoval si na podivné chování Marka Stonea, který ho chtěl v baru napadnout a kterého musel Powell zneškodnit. Mark pak utekl pryč a Powell za něj musel zaplatit.

Tohle Ray nechápal. Jak se mohl nechat Mark uzemnit Powellem? Mark by tohohle červa přece dokázal zmlátit do bezvědomí během jedné vteřiny – a ještě by přitom zvládl popíjet drink a balit servírku.

Něco nebylo v pořádku.

Proto taky nenavázal telepatický kontakt. Mark by stejně nesouhlasil s tím, že má na krku chůvu. Bylo to sice v jeho zájmu, ale Ray už pochopil, že se lidi občas nechovají úplně logicky.

Ray zkontroloval čas. Bylo už po půlnoci.
Ray čekal.
Ray čekal.
Ray čekal.
***
„Knihu?“ zopakoval Mark Stone.
„Knihu. Možná jste je někde viděl, takové věci na holopapíře, jsou tam takové značky, říká se tomu písmena–“
„Vím, co je to kniha,“ zavrčel Mark.
„Sláva. Takže to máme jeden problém vyřešený. Prostě mě napadlo, že teď, když jste skončil u SDPP–“
„Já jsem neskončil,“ ohradil se prudce Mark.
Dívka se usmála tak, jako se dospělí usmívají na malé dítě, které tvrdí, že až vyroste, bude popelářem. „Prostě mě napadlo, že teď, když jste…“ s přehnanou důsledností vyslovila, „dočasně mimo službu… že by byl vhodný čas pro napsání pamětí.“
Mark Stone začínal mít pocit, že by dal přednost společnosti toho mrtvého šlechtice. „Pamětí?“
„Ano. Po pamětech je poptávka. Většina lidí, kteří slouží ve čtenářsky zajímavých oborech, jako jsou tajné služby, vojsko a tak, píše paměti. A vaše paměti by určitě byly zajímavé. Dobrodružství, cizí světy, nebezpečí, ženy… vždyť vy jste jako novodobý James Bond.“
„James kdo?“
„To je fuk,“ rozohnila se dívka. „Rozhodně vám řeknu jedno – když to spolu dáme dohromady, máme na světě bestseller, který budou kupovat i slimejši z planety Jarlund!“
„To zní úžasně.“
„To taky bude úžasné. A samozřejmě, nevyplácáme všechno hned v první knize. Musíme mít něco připravené na pokračování, kdyby… AŽ se to chytne. Řeknu vám, když dáme na přední stránku vaši fotku, tak si to koupí i ti, co neumí číst. Tedy aspoň ženy.“
Mark usoudil, že nastal čas to ukončit. „Díky za nabídku. Určitě si to rozmyslím.“
„Tohle znělo zatraceně negativně,“ obvinila ho dívka. „Vy mi chcete cuknout, co?“
„To by mě ani ve snu nenapadlo. Jen pěkně běžte domů a já vám zavolám.“
„Vždyť jsem vám ani nedala číslo! Nechte mě aspoň vám to podrobněji nastínit. Vy si vůbec nedovedete představit, co vám všechno nabízím – slávu, uznání, prestiž, peníze…“
„Slečno…“
„Kaneová, Vicky Kaneová.“
„Slečno Kaneová, tak na rovinu. Peněz mám dost a sláva mi zrovna žíly netrhá. Jediné, co chci…“ Mark nedokončil.
„Ano?“ otázala se s nadějí v hlase slečna Kaneová. A pak ještě jednou. Zbytečně. Mark ji nevnímal. Díval se oknem ven. „Co tam vidíte?“ zeptala se Vicky Kaneová, když si všimla, kam se soustředí Markova pozornost.
„Vy… to nevidíte?“ řekl Mark Stone najednou nejistým hlasem.
„Venku?“ nakrčila slečna Kaneová obočí. „Co mám vidět? Kromě mrakodrapů a oblohy?“
Marek neodpověděl. Zbělelýma rukama drtil okenní rám a díval se ven.
Díval se na pusté skály. Díval se na burácející moře. Díval se na jezdce na koních, kteří cválali k bráně hradu. Díval se na to všechno a věděl, že nic z toho tam není. Nic z toho tam nemůže být! Ani ti dva letci na airboardech, kteří se k němu řítili a –
„K zemi!“ zařval Mark Stone a aniž by na něco čekal, vrhl se k Vicky Kancové a srazil ji na zem.
Vzápětí vypuklo peklo.
***
Ray čekal.
Ray če–
Noční nebe prozářil výbuch a Ray si uvědomil, že ve svém odnadu situace udělal jednu podstatnou chybu. Počítal s tím, že útočníci musí vstoupit dveřmi.

6

Nerozbitné okno vylétlo i s rámem. Tlaková střela zvedla stůl i pohovku do povětří a rozdrtila je o zeď. Jako by bytem prolétla obrovská neviditelná pěst a zničila všechno, co se jí postavilo do cesty.
Mark ležel pevně přitisknutý k zemi, zasypaný směsí třísek a omítky a svým tělem chránil Vicky Kaneovou. Ta oněměla strachy. Aspoň k něčemu to bylo dobré.
Mark věděl, že teď má několik vteřin času, než útočník znovu nabije tlakovou pušku. Beze slova chytil dívku za ramena, postavil ji na nohy a hodil směrem k ložnici. Tam nebyla okna, tam byla v bezpečí. Pak se vrhl za ní.
Jenže zapomněl, že jsou dva. Než stačil doběhnout, vystřelil ten druhý.
V jedné chvíli se Mark řítil ke dveřím do ložnice. V druhé mu země uskočila pod nohama, svět se otočil kolem své osy a něco bílého se mu vrhlo vstříc. Zeď. Mark do ní narazil a na chvíli ho zaslepilo bílé světlo nesnesitelné bolesti. Něco v jeho těle s křupnutím povolilo. „Bože, ať to není páteř,“ prolétlo Markovi hlavou.
Tlak povolil a Mark dopadl na zem. Jeho tělo, vedené autopilotem naučených instinktů, se vymrštilo a dost neelegantním poloskokem se dostalo do bezpečí ložnice – těsně předtím, než mohl být Mark rozdrcen velkoplošnou televizí, která se zakousla do zdi. Teprve poté, v relativním bezpečí ložnice, přijal Markův mozek na vědomí, že páteř je v pořádku. Zlomené žebro. Normálka.
Útočníci pro jistotu vypálili ještě další tři tlakové střely. Poslední už zeď nevydržela a obývací pokoj se spojil s kuchyní v jeden celek. Ložnice, ve které se teď Mark s Vicky ukrýval, byla naštěstí mimo dostřel, ale Markovi bylo

jasné, že tohle letce nezastaví.

Bývalý obývací pokoj byl plný kouře, prachu z rozdrcené plastotitanové zdi a bůhvíčeho ještě. To byla ta správná chvíle. Mark se musel dostat ke zbrani.

„Zůstaň tady!“ zařval na dívku a doufal, že ho v tom rámusu hroutících se zdí vůbec zaslechla.

Skříňka s pistolemi nějakým zázrakem unikla všeobecné zkáze. Stála jako nějaký magický oltář, nedotčená a přitisknutá k protější stěně pokoje. Všechno, co musel Mark udělat, bylo dostat se k ní, dostat se přes pokoj. A nenechat se zastřelit. Pouhých deset kroků.

Byl to ten nejdelší pokoj, který Mark v životě viděl. Nebyl čas přemýšlet, nebyl čas vnímat bolest způsobovanou zlomeným žebrem. Nebyl čas uhýbat a kličkovat. Mark vyrazil.

Běžel tak, jak ještě nikdy v životě – a přesto se mu zdálo, že se skoro nehýbe z místa. Koutkem oka pozoroval dva muže v černých vojenských kevralových kombinézách, jak stojí téměř nehybně na airboardech, pod kterými se chladem sráží jinovatka, jejich oči, viděl jejich prsty na spouštích, černé otvory hlavní tlakových pušek…

Byl sotva v polovině místnosti.

Udělal další krok.

Obě ruce se zbraněmi se napřímily.

Další krok.

Mark si připadal jako ve zpomaleném filmu.

Ústí hlavní se otočila za Markem.

Další krok – Markovy prsty se téměř dotýkaly dvířek skříňky, otevřel je, hmátl po zbrani…

Prsty útočníků stiskly spoušť a svět přestal dávat smysl.

Skříňka, které se Mark už dotýkal, mu vylétla z prstů a zmizela z očí. Vesmír se roztřásl, a svět kolem Marka, který se zoufale snažil udržet rovnováhu, se vyplnil hnědými vlákny. Marka se zmocnil divný pocit, jako by se najednou ocitl pod mořem a prodíral se vodní vegetací… než si uvědomil, že to, co kolem něj pluje vzduchem, jsou vlákna z jeho koberce, zasaženého tlakovou puškou.

Markovi blesklo hlavou, jestli je vůbec proti tomuhle pojištěný.

Dva muži za oknem vložili do zásobníku další náboj a byli připraveni to ukončit.

To Mark taky.

***

Ve chvíli, kdy uslyšel výstřel a poznal tlakové pušky, bylo Rayovi jasné, že je příliš pozdě. Ani jedna ze zbraní, kterými byl vybaven, nebyla určena pro střelbu na větší vzdálenosti. Ve chvíli, kdy vyskakoval z auta, už zvažoval všechny možnosti, které má. Dospěl k jediné – dostat se nahoru a doufat, že bude Mark v té době ještě stále živý.

Dveře od domu se před pádícím Rayem samočinně zavřely.

„Prosím, vložte svou identifikační kartu do o –“ pronesly úslužným hlasem.

Ray kartu neměl a nehodlal ji hledat. Natočil se v běhu bokem a vrazil do dveří. Podle výrobce měly tyhle dveře odolat i výstřelu z děla – ovšem ne androidovi, který se – zcela v rozporu se svým naprogramováním – bál o svého nejlepšího přítele. Veřeje se rozlétly a narazily do zdi tak silně, až se mramorové desky na stěnách rozlomily vejpůl. Ray už byl v té chvíli u výtahů. Vrhl se do kabiny a jedním dechem ze sebe vyrazil číslo patra.

Výtah se ani nehnul.

Ray se v duchu proklel a řekl číslo patra ještě jednou – tentokrát pomaleji.

Výtah stál pořád dál.

Ray vyběhl ven a vpadl do druhé kabiny. Tentokrát už číslo patra zařval. Výsledek byl stejný. Výtah se ani nehnul.

Tohle nebyla náhoda. Někdo se pojistil, aby Markovi nemohl přijít nikdo na pomoc.

Teď už Ray věděl stoprocentně, že to včas nestihne.

Ale stejně vykopl dveře od požárního schodiště a vyrazil nahoru.

A doufal, že je Mark ještě pořád naživu.

V té chvíli už Mark běžel. Ale ne zpátky do ložnice – běžel přímo proti útočníkům, kteří se vznášeli kilometr nad zemí. V ruce držel jedinou zbraň, kterou se mu podařilo zachránit. Sighské bolaso. Dvě koule těžké tak, že by normální člověk měl problémy vůbec je uzdvihnout, na tenkém adamantiovém lanku. V běhu Mark zvažoval situaci. Dva metry, které ho dělily od protivníků, normálně skákal bez problémů – ovšem v téhle výšce, kde z vás vítr dokáže servat oblečení i s kusy kůže, je takovýhle skok něco úplně jiného. Zvlášť, když se musíte trefit na předmět tak malý, jako je airboardové prkno.

Jenže jinou šanci neměl.

Mark skočil a věděl, že se netrefí.

Ve vzduchu pevně sevřel jednu kouli bolasa a druhou švihnul poslepu od sebe a pak ho vítr strhl bokem a chystal se ho odnést jako Mary Poppinsovou. Jenže Mary, alespoň co Mark Stone věděl, nikdy nemuseli seškrabovat z chodníku.

V té chvíli se lanko napjalo, div mu nevyrvalo kouli z ruky. Markův let se zastavil.

Mark se podíval. Bolaso bylo utažené kolem krku jednoho z útočníků a tenké lanko se zařezávalo čím dál hlouběji. Z úst muže lapajícího po dechu se valila krev a jeho prsty se snažily uvolnit smrtící sevření. Marně. Lanko už bylo zakouslé hluboko do masa. Přestal ovládat airboard. Začali padat dolů.

Mark se ze všech sil přitahoval k muži. Už ho měl skoro na dosah.

V té chvíli lanko povolilo. Mark si v první chvíli myslel, že prasklo, ale vzdalo to něco úplně jiného. Mužův krk. Hlava se vznášela kousek nad tělem, jako nestvůrný pingpongový míček na vodotrysku krve.

Mark hmátl po padajícím muži a chytl ho za ruku. Křeč proběhla umírajícím tělem, nohy se začaly třást, dávat

protichůdné povely a airboard ze sebe vydal nesouhlasný vysoký pisklavý jekot, který rozdrnčel okenice.

Mark se pořád držel mužovy ruky. Zezdola museli vypadat jako párek šílených parašutistů, kteří nacvičují synchronizované skoky… až na to, že ani jeden z nich neměl padák. Zato měl jeden z nich nohy stále přikurtované k airboardovému prknu a druhý zase pořád ještě hlavu na krku.

Mark se zoufale snažil, aby mu tlak gravitace, který mu vymačkával vzduch z plic, nevyrval i muže ze sevření. Protočil se ve vzduchu a chytl muže druhou rukou v lokti. V té chvíli se probral druhý útočník z šoku a vystřelil. Minul. Mark neměl moc času. Jedním mocným napnutím svých bicepsů se přitáhl za bezhlavého jezdce, kopl mu nártem do jističe, vyhodil mrtvému jednu nohu z třmenu a vrazil tam svou.

Druhý muž znovu vystřelil. Tentokrát mířil líp.

Mark nejdřív nechápal, jak to, že má najednou mnohem lepší výhled, proč tak dobře vidí před sebe. Vzápětí mu došlo, že to bude mít něco společného s tím, že z jeho spolujezdce zbyla jen noha ve třmenu, utržená u kotníku.

V téže chvíli ztratil nad svým airboardem kontrolu. Najednou ztratil přehled o tom, kde je nahoře a kde dole, svět se kolem něj točil tak rychle, že se změnil v jedinou, šedomodrou šmouhu. Mark nezpanikařil. Věděl, že k zemi to musí být ještě nějaký kus cesty, takže mu bezprostřední smrt nehrozí. Soustředil se na jediný statický předmět, kolem kterého všechno vířilo. Na airboardové prkno. Aby ho mohl řídit, potřeboval k tomu obě nohy.

Mark kopl do druhého jističe, aby uvolnil trčící pahýl. Třmeny se neotevřely. Kopnutím jen pootočil utrženou nohu a vířící airboard začal zase kvílet jako raněné zvíře.

„Do prdele!“ zařval Mark, ale vítr mu nadávku hned zcenzuroval a odnesl pryč.

Hlavně klid, pomyslel si Mark, přikrčil se a sevřel oběma rukama vibrující třmeny. Zdálo se mu, že takhle ve vzduchu visí už celé věky. Všechno se kolem něj míhalo, ruce měl zmrzlé na kost, ale musel –

Něco šedého do něj narazilo. Markovi se zatmělo před očima, ale třmeny nepustil. Ne, tohle ještě nebyla země… ta bude bolet ještě o trochu víc. To byla stěna mrakodrapu, o kterou zavadil.

Mark tahal za třmen, rval za něj, trhal jím, bušil do něj, řval na něj ty nejsprostší nadávky, které pochytil na primitivních planetách… až nakonec povolil. Noha vylétla a na rozloučenou kopla Marka do hlavy.

V okamžiku téhle poslední pomsty měl už Mark druhou nohu ve třmenu a snažil se zmítající se airboard donutit k poslušnosti, přinutit ho, aby se zastavil. Svět se kolem Marka Stonea točil pořád pomaleji a pomaleji, až se nakonec zastavil úplně.

Mark se podíval kolem.

Vznášel se ve vzduchu pár set metrů nad svým domem. Během té doby, co ztratil nad airboardem kontrolu, se řítil směrem nahoru.

To byla ta dobrá zpráva.

Ta špatná byla, že tu byl jak kachna na střelnici.

***

Jsou chvíle, kdy by si měl člověk sednout a zamyslit se, udělat plán, probrat všechny alternativy… a jsou chvíle, kdy je třeba na tohle všechno zapomenout a jenom jednat a nechat se vést čistým instinktem. Mark se zaklonil a začal znovu, po zádech, padat dolů. Padal rychle. Teď to sice bylo už jen jeden na jednoho, ale bohužel pouze jeden z bojovníků měl zbraň. Mark měl vždycky velmi silně vyvinutý smysl pro spravedlnost a tohle mu zrovna jako fér nepřišlo. A jediné, co s tím mohl dělat, bylo hýbat se tak rychle, aby se do něj nedalo trefit. A vsadit všechno na jednu kartu. Na jednu hodně nízkou kar–

Marku! Žiješ ještě?!

Ray.

Zkus se mě zeptat za minutu. Kde, sakra, jsi?

Ted? Ve stopadesátém šestém patře.

Tak to máš nahoru ještě kus cesty.

Mark prolétl kolem šokovaného holuba. Ani se nemusel dívat za sebe, aby věděl, jak daleko pod ním je střecha jeho domu. Důvěřoval svým instinktům.

Mám teď práci, ale sejdeme se u mě.

OK.

Mark dostal švihem prkno pod sebe, vybalancoval ho a zastavil se. Právě včas – byl už jen několik metrů nad střechou. Rozhlídl se kolem. Kromě holubů, kterých v závětří ohrazené střechy hnízdila snad stovka, a Marka drze ignorovali, neviděl nic. Druhý letec nikde. To bylo–

Útočník se vynořil nad okraj střechy a jeho pohled se střetl s Markovým. Neviděl v něm strach. Mělo ho to varovat, ale on měl zbraň a Mark nic.

Útočník pomalu přeplouval k Markovi přes střechu a Mark stejně pomalu couval. Tentokrát chtěl mít muž v černém svou ránu jistou.

„Co takhle říct mi, o co jde?“ zeptal se Mark, když už byl muž tak blízko, že ho i v tom větru mohl slyšet. „Jako přání odsouzence před smrtí.“

Muž se jen usmál a zamířil. „Jde jen o to, že za chvíli budeš mrtvej.“

„Vážně?“ řekl Mark a otočil chodidla od sebe.

Airboard znovu zareagoval na chybnou operaci a vydal vysoký, nesnesitelně pisklavý zvuk.

Stovky holubů, kteří obývali střechu mrakodrapu, se vyděšeně vznesly do vzduchu. Najednou nebylo vidět vůbec nic jiného, celý vesmír byl složený jen a jen z holubů.

Muž vystřelil z tlakové zbraně a bylo to, jako by v mase ptáků najednou někdo vyhloubil krvavě rudý tunel.

V té chvíli už Mark klesl až těsně nad rovnou střechu a v předklonu, skrz ptačí masu, se řítil směrem k útočníkovi,

který strkal další náboj do závěru. Tělo mu skrápěly rudé kapky holubí krve a lepilo se na něj peří. Viděl, jak se poslední opozdilci z hejna zdvihají do výšky a nechávají střechu prázdnou dvěma mužům na airboardech. Cítil na sobě mužův pohled a chladné oko hlavně…

Spoušť už muž stisknout nestačil. Mark už byl těsně u něj a v poslední chvíli zdvihl airboard prudce do výšky. Deska projela několik milimetrů od mužova obličeje, aniž by ho zasáhla.

Ani nemusela.

Prudký chlad, který vznikal jako vedlejší produkt antigravitačního motoru, se postaral o to, aby mužovi zamrzl úsměv na rtech. Doslova. Polovina mužovy tváře se pokryla ledem.

V téhle chvíli se pozná rozdíl mezi profíkem a nadšeným amatérem. Kdyby byl muž opravdu profík, věděl by, že to, co se mu stalo, je sice nepříjemné, ale ne smrtelné. Ignoroval by to a sestřelil by Marka jako jednoho z holubů. Profíci, kteří už párkrát zranění byli, dokážou odhadnout vážnost situace, potlačit bolest a paniku a fungovat dál.

Mark byl profík.

Útočník byl sice talentovaný, ale pořád jenom pouhý amatér.

Takže se chytil za tvář a dal Markovi čas potřebný k tomu, aby se k němu dostal a vyrazil mu zbraň z ruky.

Tlaková puška prolétla vzduchem a zmizela za okrajem střechy. Markova pěst se zaryla muži do břicha, druhou rukou Mark vykryl nepovedený pokus o úder a vzápětí zasáhl bradu. Mužovi popraskala zmrzlá kůže, odpadla a odhalila rudé maso. Markův protivník vypadal, jako by právě opustil stránku učebnice anatomie pro první ročníky.

Jeden rozdíl tu ale byl. Obrázky v učebnicích se většinou nebrání. Muž se najednou probral, sevřel Marka do pevného objetí – a vyrazil s ním plnou rychlostí přímo proti nejbližšímu domu.

Role se otočily. Jestli Mark rychle něco neudělá, bude z něj za chvíli jenom grafitti na stěně. V téhle rychlosti a výšce neměl šanci na přežití ani útočník – ale tomu to, jak se zdálo, nevadilo.

Mark se snažil ze všech sil uniknout ze sevření. Svaly měl napnuté k prasknutí a ve tváři byl rudý námahou. Marně. Útočník měl sílu člověka odhodlaného zemřít.

Stěna domu jim letěla vstříc.

Mark nakopl svůj airboard na nejvyšší rychlost – ale dosáhl jen. toho, že se roztočili ve vzduchu jako v posledním smrtelném tanci. Z víření kolem sebe dokázal Mark vyčíst rostoucí stěnu mrakodrapu, která se už nemohla dočkat, až se o ni oba rozdrtí.

Jenže útočník nebyl zrovna partnerkou podle Markova gusta. Ohnul nohy v kolenou a dal je za sebe, jako by se chtěl patami kopnout do zadku. Airboard, který ho celou dobu tlačil vpřed, ho teď začal táhnout k zemi. Mark vyklouzl z mužova sevření. V poslední chvíli. Těsně nad ním muž stačil jen vykřiknout vzteky – a pak splynul se stěnou. Marka, který se snažil uklidnit svůj airboard, ohodila krvavá sprška.

Mark se zastavil ve vzduchu a rozhlédl se kolem. Zdálo se, že žádný další protivník není na obzoru. Tak slétl zpátky k tomu, co kdysi bývalo jeho bytem.

7

Ray vykopl dveře do místnosti ve chvíli, kdy Mark slézal z airboardu.

„Super," řekl Mark rezignovaně. „Ty dveře byly to jediné, co nebylo v tomhle bytě rozflákané."

Ray výtku nevnímal. „Pane jo, tohle musel být pořádný mejdan."

„A ty jsi přišel, i když tě na něj nikdo nezval. Což mě přivádí k otázce, cos tady dělal?"

„Kdybych řekl, že jsem jel náhodou kolem?"

„Tak bych řekl, že jsi právě vyhrál první cenu v soutěži o nejpitomější výmluvu roku. To generál Khov?"

„Chtěl, abych na tebe dohlídnul."

„Jak vidíš, byla to zbytečná práce. Tady je klid a pohoda. Právě jsem se chystal, že si dám kakao a půjdu do pos–" Mark se zarazil, řekl: „Moment," a zmizel v ložnici.

Vicky Kaneová byla pořád naživu a zdálo se, že i celkem v pořádku.

„Všechno v pohodě?" zeptal se Mark.

Slečna Kaneová se otevřenými dveřmi podívala na to, co kdysi bývalo luxusním obývacím pokojem. „Co to bylo?" řekla hlasem, který se, přes veškerou snahu o sebejistý tón, přece jen chvěl strachem.

Mark se otočil po jejím pohledu. „Domácí. Zpozdil jsem se s nájemným."

„Někdo vás chtěl zabít."

Do ložnice vstoupil Ray. „Koukám, že nezahálíš."

„To není tak, jak si myslíš – tohle je novinářka. Chce o mně napsat knihu."

„Druhý díl Kámasútry?" nadzdvihl obočí Ray.

„Jeho životopis," seskočila Vicky Kaneová z postele. „A po tom, co jsem viděla, jsem si už naprosto jistá, že to bude totální bestseller. To se bude prodávat líp než Algernanské recepty!"

„Algernanské recepty?" zarazil se Mark. „Nejsou to ty, které vždycky začínají slovy ‚Vezmete jednoho člověka, důkladně ho opláchněte…'"

„To jsou Angerrtané, ne Algernané," opravil ho Ray. „A být tebou, tak spíš než být zvěčněn pro budoucnost, bych se snažil přežít v přítomnosti."

„To nebyl můj nápad," bránil se Mark Stone. „S tím přišla ona. Právě jsem se ji chystal vyhodit–"

„Do postele," dodal ironicky android.

„–když se sem přiřítili ti dva pitomci a začali střílet."

„Máte někdo foťák?" zeptala se novinářka. „Tuhle spoušť by bylo skvělý vyfotit do knihy."

„Doufám," nenechal se vyrušit Mark, „že teď je ti jasné, že po mně někdo doopravdy jde. Předtím se jim to nepovedlo, a tak se to teď snaží napravit."

Ray jen přikývl.

„Jenže nevím kdo a kvůli čemu mě chce zabít.“

Ray se podrbal na bradě – další lidské gesto, které odpozoroval. „Rozhodně si nemůžeš stěžovat na malý výběr. Důvod zabít tě má polovina vesmíru – od šílených diktátorů, až po klamané manžely.“

„Mark Stone: Muž s cejchem smrti,“ naznačila Vicky Kaneová titulek knihy. „To nezní špatně, co?“

„Nepřeháněj. Spousta z nich je mrtvá.“ Mark Stone ji přehlížel jako širé pláně a dál se bavil s Rayem.

„Tvým přičiněním. Což nám do hry přihazuje jejich pomstychtivé potomky.“

Mark se posadil na postel a natáhl nohy. „K útokům došlo na dvou planetách, takže odpadají všichni příslušníci primitivních kultur. Ale proč se to stalo právě teď? A proč byl první útok psychický a druhý pomocí klasických prostředků?“

„Prověřím databázi, jestli někdy během roku nepustili z vězení někoho, kdo se tam dostal díky tobě. Třeba tak na něco přijdeme.“

Mark zívl. Teprve teď si uvědomil, že už je skoro dva dny beze spánku. Dva dny a dva pokusy o vraždu. Rozhodně si nemohl stěžovat na nudný život.

„A co takhle ‚Mark Stone: Čtyři jezdci apokalypsy v jednom‘? Ne… to je moc dlouhý.“

Konečně si dívka získala Markovu pozornost. Usmál se na ni. „A co takhle ‚Vicky Kaneová: Dívka, která ví, kdy odejít‘?“

„Nevím,“ zamyslela se Vicky. „Víc by se mi líbilo ‚Vicky Kaneová: Dvorní životopisec Marka Stonea.‘“

„No, nevím. Zatím to spíš vypadá na ‚Mark Stone: Muž, který vyhodil Vicky Kancovou ze dveří.‘“

„Nemáme dveře,“ opravil ho Ray. „Vykopl jsem je.“

„Díky za připomenutí. Slečna ví, co myslím. Přijímací hodiny skončily. Konec. Sbohem. Těšilo nás.“

Vicky Kaneová půvabně pokrčila ramínky. „Dobrá. Asi máte pravdu. Dneska byl rušný den. Ale nezapomenete na mě, že ne?“

„Na vás? Vás by mi z hlavy nevygumoval ani Alzhaimer.“

„Budu to brát jako lichotku. Mějte se, oba,“ Vicky Kaneová zamávala rukou a zmizela venku. Mark a Ray ještě chvíli počkali, dokud neuslyšeli „zatracenej výtah!“, a pak, jak její podpatky klapou po schodišti.

„Takže co teď?“ řekl Mark, když klapot zeslábl a vytratil se do nicoty.

„Tipoval bych, že by to mohlo mít nějakou souvislost s akcí, kterou jsme dělali předtím,“ řekl Ray. „Ale nemáme žádná fakta. Zatím je zbytečné cucat si z hlavy nějaké teorie.“

„Z palce.“

„Cože?“

„Z palce. Cucá se z palce.“

Raye zvyklosti lidí pořád ještě dokázaly zaskočit. „Připadá mi to trochu nehygienické, ale když říkáš…“

Mark se nadechl k vysvětlení, ale pak si uvědomil, že tolik času nemají. Místo toho radši pokračoval v plánování. „Podle mě teď jediné, co můžeme udělat, je vrátit se zpátky na Perreu. Tam došlo k prvnímu útoku. Možná tam najdeme někoho, kdo bude něco vědět. Nebo nějakou stopu. Cokoliv.“

„Khov už tam poslal lidi.“

„Jo. Poslal. Ne, že bych je chtěl podceňovat… ale znáš to: Co si člověk neudělá sám…“

„Transtubické vznášedlo,“ dokončil za něj Ray.

To Marka trochu vyvedlo z míry. „Cože?“

„Transtubické vznášedlo si člověk neudělá sám. Potřebuje k tomu sehnat vodivé transtubky a ty–“

„Moment,“ zarazil ho Mark. „O čem to sakra mluvíš?“

„Ptal ses mě, co si člověk neudělá sám.“

„Já se neptal. To je rčení!“ Mark se podíval podezřívavě na Raye. „Že si zase necháváš dělat nějaké úpravy paměti?“

Raye v té chvíli upoutala skvrna na stropě a rozhodl se, že jí bude věnovat veškerou pozornost. Vylepšení paměti, to bylo pro androidy jako plastické operace pro ženy po čtyřicítce. Rozhodně v tom, že se k tomu taky málokdy hlásili.

„Dobře,“ Mark smetl lianského červa, který se mu plazil vzhůru po nohavici, „prostě si pamatuj, že když něčemu nebudeš úplně rozumět, tak je to patrně idiom. Chtěl jsem tím říct, že tady jde o můj život a mou práci, takže bych si radši vzal pátrání na starost sám.“

Ray vrhl po Markovi nechápavý pohled. „To je nesmysl. Je to zbytečné riziko. Zavoláme generálu Khovovi. Musí ti přidělit pořádnou ochranu, než se zjistí, o co jde.“

„Ne,“ řekl Mark Stone pevně.

„Ne?“

„Ne. Oba víme, co Khov udělá. Dá mě stranou. Zamkne na nějaké bezpečné místo, aby mi nikdo nemohl zkřivit ani vlásek.“

„To je taky správné řešení.“

„Houby. Na tohle nehraju,“ řekl Mark prudčeji než chtěl. „Můj život je v nebezpečí od chvíle, kdy jsem vstoupil do služby. Tohle není nic nového, tak nechápu, proč bych si to neměl vyřešit sám, stejně jako vždycky.“ Mark se snažil, aby mluvil jasně a nepropadl emocím. Věděl, že jinak Raye nepřesvědčí. A bez Raye na své straně…

Ray zatím vypadal neoblomně. „Tohle je něco nového. Pokaždé jsme věděli, o co jde, po kom jdeme – a i když se něco zvrtlo–“

„Pokaždé se něco zvrtlo,“ zavrčel Mark Stone. Cítil, že ztrácí pozici. A navíc mu po nohavici lezl další červ. Sakra, příště musí líp dezinfikovat kufry – musela tam zůstat nějaká nakladená vajíčka.

„– a i když se něco zvrtlo, pořád jsme byli ve výhodě. My jsme měli techniku, my měli informace, my byli u volantu –“

„– u kormidla," opravil ho Mark, když si důkladně oprášil kalhoty a rozmáčkl červa podrážkou.
„Tohle je něco jiného. Tápeme. Nevíme, co se vlastně děje. A mimochodem, můžu se zeptat, co to děláš?"
Mark udiveně pohlédl na Raye. „Copak máš rozhašený i oči?" Nadzdvihl nohu, kterou před chvílí rozmáčkl červa a ukázal rukou. „Přece –"
Podlaha byla prázdná.
Mark upřel na Raye pohled svých šedých očí a android v těch očích viděl poprvé v životě strach. „Nic… tady není…"
Ray měl pocit, že by měl něco udělat. Sednul si vedle Marka a objal ho kolem ramen.
V té chvíli byl Mark na nohou a metr od Raye. „Proboha, co to děláš?!"
„Chtěl jsem tě obejmout. Abych tě utěšil."
„Dobře. Tak si ujasněme situaci. Možná mi hrabe, ale není mi šest a nejsem teplej. Jasný?"
„Myslel jsem, že přátelé –"
„Přátelé se objímají pouze když je jeden z nich namol ožralý a ten druhý ho musí podpírat. Nebo při smrtelném zranění."
„To by mohlo sedět. Jestli máš halucinace, tak to může být příznakem něčeho vážného. Třeba umíráš."
„Díky za útěchu. Hned se cítím mnohem líp."
„Musíš jít k doktorovi."
„To už jsem byl. Jsem zdravý jako rybička. Sice pošahaná rybička, ale rybička. Za chvíli začnu slyšet hlasy, který mi budou říkat, abych postavil baseballové hřiště."
„Musíš se jít léčit."
Mark Stone stál uprostřed místnosti a rozhlížel se kolem. Najednou nevěděl, co má dělat. Připadal si, jako by se topil. Ze všech sil se snažil potlačit záchvat paniky. Co má dělat?
Mark se otočil ke skříni, prudce ji otevřel a začal házet do příručního zavazadla kusy oblečení.
„Co to děláš?" zeptal se Ray.
„Pokud nemám zase halucinace, tak házím oblečení do kufru," procedil Mark skrz zuby. „Ale je docela možný, že pleju záhon mrkve."
„Ani dokud jsem měl pocit, že jsi zdravý, jsem to, že chceš vyrazit pátrat na vlastní pěst, nepovažoval za nejrozumnější nápad, ale teď, když jsi duševně nezpůsobilý –"
„Díky."
„Za co?"
„Zapomeň na to."
„Na co?"
Mark si povzdechl. „Prostě seš proti tomu, abych letěl. V pořádku, stěžuj si u Khova. Ale já poletím. Protože mám tušení, že to, co se mi děje v mozku, má nějakou souvislost s těmi atentáty. Že ti, co mi to spustili, zase můžou vědět, jak to vypnout. A že nehodlám sedět na zadku a doufat, že to někdo udělá za mě. Takže já poletím –"
„Bez opasku? Beze zbraní? Tohle všechno je v SDPP –"
„Bez toho všeho. Nemůžu na sebe upoutávat pozornost." Podíval se po zdemolovaném bytě, ušklíbl se a pokračoval. „Musím zmizet dřív, než se o tomhle Khov dozví. Nepotřebuju SDPP, tohle zvládnu sám."
Androidův hlas zazněl jako prásknutím bičem. „Ne."
Mark se zarazil. „Co ne?"
„Zapomeň na to, že bys tam vyrazil sám. Jedu s tebou."
„Neblázni. Nemusíme mít malér oba dva."
„Já si můžu jet kam chci. A navíc, generál Khov určitě ocení, když na tebe bude někdo dávat pozor."
Mark byl zvyklý na to, že Ray je víc než jen normální android… a i mnohem víc než normální parťák… ale pořád ho ještě dokázal překvapit. Chtěl něco říct, něco, čím by mu poděkoval, ale najednou ze sebe nedokázal nic dostat.
Chvíli bylo ticho, pak si Mark odkašlal a řekl: „Ale nebudeš mě už objímat, že ne?"
„Leda bys byl smrtelně zraněný," uklidnil ho android.
„To je fér," uznal Mark a pokračoval v balení kufru.

8

Nůž zajel hluboko do masa.
Trvalo jen chvíli, než bělovlasý muž odkrojil plátek a hodil ho na zahradní gril. Pak si otřel ruce do zástěry s nápisem „Tady jsem šéfem já." Muž někdy přemýšlel o tom, jestli je nějaká nepřímá úměra v tom, že čím debilnější nápis, tím déle přežívá. Zatímco slavní umělci staré Země, jako byl William Shakespeare, Stephen King či Jiří W. Procházka, byli už dávno zapomenuti, hospody celého vesmíru pořád zdobily nápisy jako „Neurážejte nás malým spropitným" a kanceláře „Není nutné být blázen, abyste tu mohli pracovat – ale pomáhá to". Muž si sám sebe představil v tričku s nápisem „Stal jsem se vládcem vesmíru a jediný, co z toho mám, je tohle blbý tričko" a usmál se.
Ovšem on se nechtěl stát vládcem vesmíru. Alespoň ne celého. A rozhodně z toho chtěl vymlátit víc než jedno blbý tričko.
Muž se podíval na oblohu. Byla bez mráčku – ideální den na grilování. Ideální den na dobré zprávy.
Jenže člověk, který k němu zrovna přicházel, nevypadal jako posel dobrých zpráv. Na návštěvníkovi v hedvábném modrém saku bylo vidět, že si v duchu sumíruje nějakou slušnou výmluvu a už předem ví, že mu to neprojde.
A navíc šlapal po trávníku, místo aby šel po pískem vysypané cestě.
„Dobrý den," uvítal ho muž u grilu. „Vidím, že víte, kdy přijít. Jíte doufám maso?"
„Jo…" řeklo modré sako, „jo, to jím."

„Tak to si se mnou dáte. Samozřejmě, vím, že jsou teď všechny možné náhražky a předpřipravená jídla a ‚stačí jen vložit na minutu do automatu' chody – ale není nad to, sám si ugrilovat kus masa. Možná je to snaha o návrat k přírodě, syndrom lovce… byť je mi jasné, že bych se jako lovec asi neuživil… i když… tohle je kráva, tu bych snad zvládl. Člověk má pak prostě pocit, že se o své jídlo trochu zasloužil…" Muž otočil maso na roštu. „A co vy? Zasloužil jste se o své jídlo?"

„To myslíte…?"

„Ano. Občas to dělávám."

„Nevyšlo to."

„Ale ne," řekl smutně bělovlasý muž u grilu.

„Nevím, co se stalo, všechno nám hrálo do ruky –"

„Jak říkal ten bezruký."

„Byl to první pokus. Ještě není nic ztraceno, najmeme –"

Mužovu pozornost plně okupovalo maso na grilu. „Chcete ho hodně propečené, nebo syrovější?"

„Já… spíš propečené."

„Vidíte, já dávám přednost tomu, když je ještě uvnitř krvavé. Tak vám to ještě chvilku nechám."

„Je to zvláštní agent," vysvětlil chlápek v modrém saku. „Budeme potřebovat najmout někoho lepšího."

„Zvláštní agent, vážně? A to jste předtím nevěděl?"

„Věděl, samozřejmě –"

„Tak proč jste na něj poslal lidi, kteří nedokážou odstřelit neozbrojeného agenta ze dvou metrů?" zeptal se zdvořile kuchař.

„Netušil jsem, že bude tak dobrý."

Bělovlasý muž se jen smutně podíval na návštěvníka. „No, řekl jste si o to, tak tady to máte."

„Cože?" ustoupil o krok návštěvník.

„To maso. Už je myslím dost propečené." Muž v kuchařské zástěře vzal ze zahradního stolku talíř a položil na něj kus masa. „Až se mi sbíhají sliny."

„Děkuju."

„Není zač. Být kuchařem není žádná zábava, když člověk nemá pro koho vařit. I když… víte, tohle zase není žádné vaření, tohle je jako opékání špekáčků. Když o tom tak přemýšlím, tak je dobré znát své hranice." Bělovlasý muž podal talíř s masem svému hostu. „Kupříkladu já. Co se týče grilování, tak si neskromně myslím, že jsem poměrně třída. Ovšem postavte mě do kuchyně a ven vyjde jenom kouř, pláč a skřípění zubů. A podobné je to s vámi, jestli mi rozumíte."

„Nejsem si jist," řekl návštěvník.

„Jestli chcete něco na ochucení, tak si vezměte ze stolku," ukázal prstem bělovlasý muž. „Myslel jsem to, že dokud naše společnost fungovala na hranicích, nebo spíš těsně za hranicemi zákona, tak jste byl neocenitelný pomocník. Když šlo o nějaké menší věci, odstraňování nepohodlných obchodních partnerů… všechna čest," muž v kuchařské zástěře hodil úklonu směrem k návštěvníkovi. „Jenže doba se změnila. Naše společnost se změnila. Do teď jsme byli žraloci mezi akvarijními rybičkami – teď jsme se dostali do oceánu. A vy, můj příteli, jste, obávám se, podměrečný."

„Co to má znamenat?" zeptal se návštěvník hlasem, ve kterém se mísil strach se vztekem.

„To znamená," řekl muž v kuchařské zástěře a sáhl po noži, „že si ten biftek přece jen nakonec sním sám."

A bodl.

Nůž zajel hluboko do masa.

9

Mark nebyl zrovna chudý. Jenže většina jeho peněz byla uložena v bankách a Mark nechtěl riskovat, že by větší výběr vzbudil pozornost generála Khova. Nechtěl ani volat své přítelkyni, Else Swansonové. Zbytečně by si o něj dělala starost. A Markovi stačilo, když si dělal starosti o sebe sám.

Takže se musel spolehnout na peníze, které měl doma. Ze stejného důvodu se rozhodl neletět svým astronefem, ani jednou z mnoha svých kosmických lodí. SDPP má pod kontrolou všechny lety a první, kde ho Khov začne hledat, až zjistí, že zmizel, je na palubě nějaké rychlé kosmické stíhačky. A jestli Mark něco opravdu nechtěl, tak to bylo mít za zadkem smečku svých kolegů.

Takže se nakonec rozhodl pro let „sockou" – turistickou vesmírnou lodí, kde ho nikdo z jeho kolegů určitě hledat nebude.

Před Markem se bleskurychle rozzívly skleněné dveře kosmoportu, ale i tak stihl Mark na vteřinu zahlédnout svůj odraz a zděsit se. Jeho hnědé vlasy, které byly obvykle rozcuchané, tentokrát překonaly samy sebe – a když si k tomu Mark připočetl strniště, které si zapomněl oholit, propadlou tvář a kruhy pod očima, vypadal spíš jako vágus než jako agent vesmírné služby. Aspoň mám maskování, uklidnil se v duchu, ale stejně mu odraz, který mu zlomyslně nabídlo dveřní sklo, nešel z hlavy. Vypadal sešle, unaveně a staře.

Posadil se do baru a čekal na Raye, který se šel ještě na něco podívat do počítače, a na číšníka, který mu měl přinést objednaného panáka.

Panák dorazil jako první. Mark ho do sebe hodil a slastné teplo mu zalilo vnitřnosti. Hned se cítil líp. Možná, kdyby si dal ještě pár, tak by veškeré problémy zmizely. Možná by zapomněl, že je jeho kariéra v hajzlu… a jeho život možná taky. Jak to říkali? Žít na plný plyn, umřít mladý a nechat za sebou hezkou mrtvolu? No, až na to poslední by se mi to mohlo povést, uvažoval Mark. Možná bych se měl jít ještě oholit –

„Mám přinést dalšího?" zeptal se suše číšník, který si už Marka stihl otaxovat.

Ano, pomyslel si Mark.

„Ne," řekl Mark. „Kafe. Černý. Bez cukru."

Číšník beze slova zmizel a Mark se musel usmát. Byl zvyklý na nóbl podniky i na tábořiště a putyky primitivních planet… ale nevzpomínal si, kdy naposledy byl v normální restauraci s nerudným personálem a plivanci v kafi. Užij si to, dokud můžeš.

„Bože, ty máš odvahu," zaznělo mu u ucha a o vteřinu později dosedl Ray na židli vedle něj. Židle vzpurně zaskřípala. „Chceš mít vedle mozku rozhašený i střeva?"

„Nekritizuj, dokud jsi neochutnal."

„Jak se dneska máš? Nějaké další…?" nedopověděl Ray. Nemusel. Mark věděl, na co se ptá.

„Ne, zatím nic. Možná to nějak souvisí s nervovým vypětím a když budu v klidu, tak žádný další halucinace nepřijdou."

„Je to možné," řekl android tak neutrálním hlasem, jakého jen byl schopen.

„A co ty?" zeptal se Mark Stone. „Zjistil jsi něco?"

„Neletíme na Perreu."

Mark ztuhl. „Stalo se něco?" Mark věděl, že by ho Ray nikdy nepodrazil, opravdu to věděl, věděl to… jenže přesto najednou dostal strach z toho, že si to jeho přítel na poslední chvíli rozmyslel a ohlásil všechno Khovovi. „Proč neletíme –"

„To, co hledáme, je asi jinde."

Mark zjistil, že zase může dýchat.

„Jaks na to přišel?"

„Nemám absolutní jistotu, samozřejmě. Může to být jen náhoda, nebo to celé může být falešná stopa –"

Jaks na to přišel? zopakoval Mark otázku, tentokrát důrazně a telepaticky. Ray se zarazil… a Mark si uvědomil, že od chvíle, kdy se Ray dozvěděl o jeho halucinacích, spolu neprohodili telepaticky ani slovo.

Děje se něco? Proč se mnou nemluvíš takhle?

„Může to být riskantní," řekl Ray. „Netuším, jestli by to třeba nemohlo souviset s tvou chorobou. Nebo ji urychlovat."

„To mi připadá jako kravina." Mark si začal hrát s párátkem.

„Možná. Nejsem neurochirurg. Ale rozhodně bych teď mozek zbytečně nepřepínal."

„A myslet můžu?"

„Tak z tohohle v tvém případě strach nemám."

„Ha-ha-ha," oznámil Mark Stone. „Dobře, tak budeme mluvit. A rovnou můžeme začít mluvit o tom, proč neletíme na Perreu a kam vlastně letíme."

Číšník před Marka postavil kafe a zmizel. Mark se napil a hned toho zalitoval.

„Bože, co to je?"

„Kafe?" navrhl Ray řešení.

„Z čeho to dělali? Z popelu Adolfa Hitlera? Měl jsem radši zůstat u panáků."

„V tvém stavu bys neměl –"

„Ve svém stavu bych chtěl hlavně slyšet, kam to letíme," odsekl nevrle Mark.

Ray se zatvářil uraženě. „Kdyby sis nezačal stěžovat na kafe, už bys to věděl. Odbodl jsem se –"

„Odpíchl."

„– od toho, co jsi řekl. Že pokud ty útoky souvisí, musí to být někdo, kdo je schopný cestovat mezi planetami a že tudíž není obyvatel Perrey, na které jsi dostal ten záchvat –"

„– a tudíž na ni musel nějak přiletět." Mark by se nejradši nakopl. Na tohle měl přijít sám. Na tohle by normálně přišel sám.

„Takže jsem projel databáze vesmírné policie, armády, dokonce jsem se dostal i do hlášení všech nepřátelských klanů a pašeráckých gangů. Potřeboval jsem vědět, jestli se v okolí planety neobjevilo během posledního měsíce nějaké plavidlo. Naštěstí je Perrea v celkem málo frekventované části vesmíru, takže to nebylo těžké."

„To znamená?"

„Neobjevilo."

Mark si připadal, jako by mu někdo pod nohama podkopl stoličku. „A proč jsi s tím, sakra, vůbec začínal?"

„Počkej, počkej. Teď to začne být zajímavé."

„To jsem rád," odsekl Mark. „Už jsem se začínal nudit."

„Pokud by měla hlášení pravdu, tak by to znamenalo, že to, co se ti stalo na planetě, nemá s vražednými útoky žádnou souvislost a byli bychom zase na začátku – buď bychom mohli jít pátrat po vrahovi, nebo po příčině tvého kolapsu. Ovšem v té chvíli si zde přítomný android Ray řekl – a co když tam ten kosmický koráb přesto byl?"

„Myslíš, že ho jeho kapitán uměl udělat neviditelným?"

„Ne. Myslím, že jeho kapitán uměl podmáznout hlídky."

Mark se málem rozesmál. Už byl tak zvyklý na všemožné technické vymoženosti, že skoro zapomněl, že naditá obálka někdy dokáže víc než bitevní křižník vybavený hypermoderní technikou.

„Pak už to bylo celkem jednoduché. Prověřil jsem hlídkové lodi, vyloučil jsem všechny z rasy K'rchaju, ti by se podplatit nedali… rozhodně ne člověkem… a projel bankovní účty zbývajících kapitánů."

Ray se zaklonil na židli a udělal odmlku, aby zvýšil napětí. Židle zase zapraskala.

Mark usoudil, že si za svou námahu zaslouží odměnu a tak se zeptal: „A?"

„Admirál Neumann nebude mít radost. Byl to jeden z jeho lidí. Na kontě se mu najednou objevil rovný miliónek. To by samozřejmě ještě nic nedokazovalo, mohl ho dostat od narkomafie, zdědit nebo vyhrát v loterii, prostě získat

běžným způsobem… jenže náhoda je prevít. Chvíli mi to trvalo, ale nakonec se mi podařilo dostat se do jeho soukromé databáze. Chránil si ji, jako by v ní měl kódy k odpálení antihmotových raket. Musel jsem použít –“

„Jasně, jasně, přeskoč technickou hatmatilku a radši rovnou řekni, cos v ní našel.“

Ray potlačil své zklamání. Na androida byl poměrně ješitný. „Samozřejmě, z hlavního počítače zprávu o průletu sice vymazal, ale ve svém poči si ji nechal. Patrně pro případné další vydírání. Ne každý se může v penzi živit psaním životopisných knih,“ střelil po Markovi zlomyslně pohledem. To má za to, že mu nedovolil pořádně si vychutnat počítačový triumf.

„A?“

„Špatná zpráva je ta, že loď byla jenom pronajatá. Dobrá zpráva je, že vím od koho a že ta firma je jen pár parseků odsud. Na planetě jménem Amnal.“

„Takže je pravděpodobné, že by po sobě mohli ti lidé nechat nějakou stopu.“

„Ano.“ Pak najednou Rayův hlas ztichl. „Ale je taky možné, že jdeme po špatné stopě. Že jde o shodu náhod – vesmír je plný pašeráků, tajných organizací a pirátů a všech možných lidí, kteří nechtějí, aby se o nich vědělo. Možná bychom měli jít přece jen radši na Perreu a hledat stopu tam.“

Marka to zchladilo. Uvědomil si, že má Ray pravdu, že není vůbec nic jistého. A uvědomil si i, že je to na něm, že se musí rozhodnout. A že když se rozhodne špatně, tak už nemusí mít dost času na to, aby se vydal druhou cestou.

„Víš, co bych chtěl vědět?“ řekl nakonec.

„Co?“

„Co tady ještě děláme. Zvedni kotvy, letíme se poptat, kdo si půjčil tu loď.“ Mark Stone mávl na vrchního. „Platím. Jedna whisky, jedna imitace kafe –“ po své pravé ruce zaslechl, jak něco třesklo a jak Ray dopadl na zem, „– a jedna židle.“

10

Kupovat lístky na poslední chvíli mělo své nevýhody. Jednou z nich bylo to, že byly jen do té nejlevnější třídy… a Mark, už oholený, učesaný a vůbec upravený, získal místo vedle malého spratka, který mu zpracovával nohu kopanci s takovým sadismem, na který by i ti největší krutovládci vesmíru mohli jen obdivně zírat.

„To je teda pěkně blbej let!“ pronesl ultimativně a doprovodil to dalším kopancem. „Já se nudim!“ Pak se podíval na Marka a bylo jasné, že to všechno je jen jeho vina.

„Vydrž to ještě,“ snažila se ho uchlácholit obézní matka. „Už tam budem a pak ti koupím Hašišáka.“

„Hašišáci sou pro malý děti!“ zařval spratek. „Já chci Robodrom. Všichni ve škole už mají Robodromy a já ne!“

„Dobře, dobře,“ uklidňovala matka tvora, který by mohl sloužit jako reklama na antikoncepci. „Dostaneš Robodrom.“

„Robodromy sou už vyprodaný, já to vim!“ zaječel zmetek.

Mark přemýšlel, jestli by mu žena odpustila, kdyby jí vyhodil syna do vesmíru. Asi ne. Matky jsou divné bytosti. Tahle to právě potvrdila tím, že se na Marka usmála stylem „to je ale chytrý chlapeček, že?“ Mark se s námahou zazubil zpátky a cítil, jak mu praská sklovina.

Ray na tom byl podstatně líp. Jeho lístek mu, díky kombinaci shody okolností a bleskového nahlédnutí do palubního listu, vynesl místo mezi dvěma švédskými finalistkami meziplanetární soutěže v aerobiku, které obdivně naslouchaly jeho vyprávění ze života lovce smrtelně nebezpečné zvěře a nevadilo jim, že lovcovy ruce zároveň simultánně zkoumaly hebké záhyby jejich těl. Přesto měl Ray ještě čas sledovat, jak Mark trpí. Možná si s ním vymění místo… ale ještě ho nechá chvilku dusit. Aspoň nebude mít čas myslet na to –

Ray si všiml, jak Mark ztuhl a zděšeně vytřeštil zrak. Porušil vlastní zásadu a poslal Markovi telepatickou zprávu.

Zase?

Jo, odpověděl Mark. A je to zatím ta nejděsivější halucinace ze všech. Vidím Powella.

Ray se v duchu usmál a pak se mrkl směrem, kterým se díval Mark. A přestal se usmívat.

Marku, nevím jestli tě to potěší… ale to není halucinace.

***

„Do prdele,“ řekl Mark.

„Mami, ten pán řekl ‚do prdele‘!“ zajásal spratek.

„Váženej pane,“ naklonila se k Markovi paní spratková, „tydle výrazy laskavě před mým dítětem nepoužívejte! Nedávám si takovoudle práci s jeho výchovou, aby mi to pak nějakej takovej–“

Powell se začal otáčet směrem k Markovi.

Mark Stone sehnul hlavu a začal předstírat, že něco hledá na zemi. Co tady sakra dělá? zeptal se Raye.

„No tohle je chování, to je vopravdu pěkný,“ rozohňovala se matka. „Mluvím s váma, tak se na mě laskavě koukejte.“

Nevím, odpověděl Ray.

Jak mohli vědět, že tady budeme?

Jen těžko, tohle musí být náhoda. Možná jdou po někom jiném.

„Poslouchejte, jestli se okamžitě nevomluvíte, tak zavolám letušku a budu si stěžovat! Já nenechám sedět vedle svýho dítěte nějakou divnou existenci.“

Mark řadil privilegium sedět vedle tohohle dítěte někam k „být sežrán obřím slizounem z Arkhnu osm“, ale v téhle chvíli na sebe nechtěl zbytečně upoutávat pozornost. „Omlouvám se,“ procedil stále v předklonu.

„Omluvte se hlavně jemu,“ ukázala na dítě. „To jeho výchovu narušujete.“

To přišlo Markovi jako dost absurdní obvinění – jako by kopl do trosek Colossea a pak ho po něm chtěli zaplatit a tvrdili, že ještě před kopancem to bylo komplet. Ale nehodlal se hádat. „Omlouvám se.“

Bejt tebou, tak se někam zalátám, takhle to do konce letu nevydržíš, zaznělo Markovi v hlavě.

Zašiju.

Dítě začalo křičet. „Já se ho bojim!“

Powell se začíná dívat tvým směrem.

„A co takhle Robodrom?“ zeptal se Mark.

Dítě okamžitě ztichlo.

„Starám se o přepravu zásilek pro firmu Toy & Space,“ pokračoval Mark. „Pokud byste chtěli, mohl bych vám nechat jeden Robodrom za nákupku… tedy za cenu bez obchodního rabatu.“

„A to je kolik?“ zeptala se ostražitě matka.

Mark, který ani netušil, jak takový Robodrom vypadá, natož kolik stojí, ztišil hlas a řekl spiklenecky: „Polovina toho, co stojí normálně v obchodech.“

„A budu si moct vybrat Rombíky?“

„Uvidím, co budu moct dělat.“

Powell procházel uličkou směrem k Markovi a přitom se rozhlížel po sedadlech kolem.

Powell je v tom asi zapletený, poslal Mark zprávu Rayovi. Když jsem s ním mluvil naposled, mluvil o tom, že to má Khov odbytý, že se něco chystá.

Proč ses o tom nezmínil?

Nevěřil jsem tomu. Ale teď, když je tady…

Powell už byl sedadlo před Markem Stonem.

Mark se otočil k chlapečkovi a sehnul se k němu tak blízko, až mohl počítat skvrny od čokolády na jeho Roboformě. „A jaký Rombíky bys chtěl?“ zeptal se roztomile šišlavým hlasem, podle kterého ho, jak aspoň doufal, Powell nepozná.

„Killbobra!“ vyhýkl spratek. „A Laserový vemeno! A Krompáče! A–“

Powell už stál vedle. Tatínkovi skloněnému nad svým synkem věnoval jen jeden útrpný pohled a pokračoval dál.

Už tě minul, hlásil Ray. Ale vydrž, možná se ještě bude vracet.

„– Spicifuka! A –“

„To by už stačilo,“ zastavila ho matka.

„Dobře,“ řekl Mark rychle. „Počkejte na mě na Amnalu v letištní hale. Může to chvíli trvat, zboží se musí nejdřív proclít – ale určitě to bude stát za to, to vám zaručuji.“

Teď máš šanci zmizet, je k tobě zády.

Mark vstal ze sedačky, usmál se na matku, ještě řekl: „a kdybych to náhodou nestihl, tak vám to nechám u vedoucího v odbavování zavazadel. Řekněte mu heslo Vemeno a on už bude vědět,“ a prošel uličkou kolem Raye a zamířil k toaletám.

Powell mu nevěnoval jediný pohled. V té chvíli totiž našel to, co hledal.

Marku, ohlásil Ray, už vím, proč je tu Powell s námi.

A jaký je ten důvod?

Docela hezký. Pokud jsi na typ „čtvrtá cenová“.

Myslel jsem, že je Powell ženatý?

To taky je. Proč myslíš, že cestuje turistickou třídou ? Proboha -

Co se děje?!

Teď se na sebe vrhli… bože, láska dokáže být někdy opravdu nechutná.

Závidíš mu jeho cit, pošťouchl Mark přítele, a ze srdce mu spadlo Kilimandžáro. Doufám, že to nahráváš.

O tom nepochybuj. To ovšem nic nemění na tom, že asi strávíš let na toaletě. Sedí o dvě sedadla za tebou, mohl by si tě všimnout.

No bezva, pomyslel si Mark. I když proti tomu, co jsem měl na svém místě, to pořád bude změna k lepšímu.

Potom se rozhlédl kolem a… Rayi? Možná mám něco o trochu pohodlnějšího. Hlídej situaci a vyruš mě, jen když bude něco hodně důležitého.

Ray mu telepaticky vrhl do mozku několik otázek, ale Mark ho už ignoroval. Přistoupil k letušce, která připravovala jídlo.

„Už vám někdo řekl, že vám ty tácy hrozně sluší?“

***

Kuchyňka byla zařízená na to, aby se v ní dalo udělat něco rychlého pro piloty. To, co se tam dělalo teď, nebylo ani rychlé a už vůbec to nebylo pro piloty. Letuška měla nohy zapřené o skříň s nádobím, držela se tyče nad sebou a její pevné, potem zbrocené tělo se třáslo vzrušením. Mark držel v rukách její zadeček a jazykem jí slízával pot z plných prsou.

Tenhle způsob cestování si Mark nechal líbit.

Jejich těla se zmítala ve stejném rytmu… a zdálo se, že se pro Markovu partnerku už blíží vyvrcholení… opět.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Moment!“ vykřikla letuška, ještě naposledy slastně vydechla, sesula se po Markově těle zpátky na zem, stáhla si sukni na původní místo, zapnul blůzku… a pak pootevřela dveře tak, aby Mark nebyl vidět.

„Ahoj. Co tu děláš?“

Mark slyšel jen ironický dívčí hlas. „To spíš já bych se měla zeptat, co ty tu děláš?“

„Já… připravuju tady jídlo.“

„Tak to musí být něco. Ječíš nad tím blahem tak, že je to slyšet i v pilotní kabině.“

„Proboha,“ vyděsila se dívka.

„A navíc, už máš deset minut vysvětlovat cestujícím, jak mají přežít ve vesmíru vybaveni jen plastikovou dýchací maskou.“

Letuška se podívala na hodiny nad Markovou hlavou. „Sakra, úplně jsem –“

„Se zapomněla,“ dokončila její kolegyně. „Běž, prosím tě.“

Letuška ještě jednou prozkoumala jazykem Markovu ústní dutinu a zmizela pryč. Mark se začal rozhlížet, kam se poděly jeho kalhoty, když do kuchyňky vstoupila druhá letuška, zastavila se ve dveřích a s uznáním si změřila Markovo tělo.

„To už se jí nedivím, že zapomněla na čas,“ řekla. „Myslíte, že byste zvládl ještě jeden chod?“

„Udělám, co budu moct,“ řekl po pravdě lehce užaslý Mark.

A pak, že pornofilmy lžou.

11

Generál Khov zuřil. „Jak zmizel?!“

Jeho asistent si podrbal strniště na tváři a rozvážně pronesl: „No… to nevíme, pane.“

„Ne?“

„Jak bych to… ne… pane.“

Khov vstal ze svého místa za stolem a výhružně se vztyčil. Asistenta to celkem nevyvedlo z míry. „Když přijela policie do jeho domu… pane… našla kolem jen dvě mrtvoly… po Marku Stoneovi ani stopa…“

„A Ray?“

„Ten jeho android? No… ten je taky pryč.“

„Pryč,“ zopakoval Khov trpce. „Pryč.“

„Neodlítl žádnou ze svých… lodí. Máme obstavené všechny firmy, co pronajímají kosmické… lodi. Tým lidí kontroluje… všechny astronefy, které… během posledních pár hodin opustily stratosféru.“

„Pryč,“ řekl Khov, jako by se toho slova nemohl nabažit.

„…ano. Zatím jsme žádnou stopu nenašli, pane, ale určitě –“

„–určitě najdete velký kulový,“ oznámil Khov. „Mark není tak hloupý, aby se nechal jen tak vystopovat. Pokud mu nepomohla ta jeho holka…“

„Ne… to je téměř vyloučeno, pane. Kontrolovali jsme –“

„Tak v tom případě zmizel z planety na palubě nějaké větší lodi, zamíchaný mezi stovky cestujících.“

„To by bylo… špatné, pane.“

„Jo, to by bylo.“

Khov si uvědomil, že celou dobu svírá zprávu lékaře, která mu přišla před několika hodinami a jejíž obsah měl vypálený hluboko do mozku. V jeho obrovské ruce se už dávno změnila v neforemnou, potrhanou kuličku, ale když Khov zavřel oči, věty mu vyskakovaly na promítací ploše víček a každá z nich ho bodala přímo do srdce.

…teprve hlubší průzkum prokázal…

…poškození mozku neznámého původu…

…možnost falešných optických vjemů…

…neschopnost rozeznat skutečnost od halucinací…

…nebezpečné pro pacienta, ale i pro jeho okolí…

Pomalu zas otevřel oči. Najednou si připadal strašně starý. Toužil po tom, jen si sednout a nechat to všechno plynout kolem sebe, nechat to na jiných…

…jenže to nešlo. On byl ten, kdo dělal rozhodnutí. I když nebyla příjemná.

Jako tohle.

Khov si odkašlal. „Rozešlete…“ na chvíli se odmlčel a když pokračoval, byl jeho hlas stejně chladný a profesionální jako vždycky. „Rozešlete zprávu všem našim agentům v terénu, i Neumannovým lidem, že hledáme Marka Stonea. Že je patrně ozbrojený a velmi nebezpečný. V případě nutnosti je povoleno sáhnout i k nejtvrdšímu řešení.“

Asistent zůstal stát jako solný sloup „A… ale… to je přece Mark?“

Khov na něj vyštěkl. „Nerozuměl jste rozkazu!?“

„Rozuměl, pane.“

„Tak ho koukejte vykonat.“

Teprve ve chvíli, kdy se za asistentem zabouchly dveře, praštil Khov vztekle do stolu před sebou. A pak ještě jednou. A znova. Právě vynesl nad svým nejlepším agentem… nad svým přítelem… rozsudek smrti. Věděl, že nemá jinou možnost, ale to nic neměnilo na tom, jak se Khov cítil.

Stejně tak věděl, že tohle je věc, kterou bude muset udělat sám. Žádný jiný agent tohle nezvládne.

Khov otevřel skříň se zbraněmi a začal se připravovat.

„Promiň, Marku,“ zašeptal, „odpusť mi to.“

Teď byl čas na lítost. Až bude stát proti svému agentovi, bude muset jednat chladně a rychle.

***

Příletová hala byla plná čekajících, pokřikujících a zavazadla hledajících lidí a Mark s Rayem se mezi nimi prodírali.

„Myslíš, že nám řeknou, komu půjčili loď, když se jich zdvořile zeptáme?“ vedl Mark konverzaci. Cítil se dobře. Při setkání s dívkami se mu myšlenky na temný osud vykouřily z hlavy.

„S průkazkou agenta SDPP možná, jenže momentálně bych se s ní radši neoháněl.“

„Chápu. Co kdyby chtěl být někdo pilnej a ověřit si to na ústředí. Takže klasika – řekni co víš, pokud nechceš vidět, jak vypadá tvůj žaludek zevnitř.“

Ray se na Marka přísně podíval. „Tohle jsou nevinní lidé. Patrně. Nemůžeš jim ubližovat.“

„Nevinný… Kdo o sobě může říct, že je nevinný? A neříká se náhodou ‚kdo je bez viny, majzněme ho kamenem‘?“

Ray si tím nebyl tak jistý. Ale byl si jistý tím, že by Mark neměl kuchat lidi jenom proto, že Nectili otce svého a matku

svou. Chvíli se ještě dohadovali o Nepožádáš manželky bližního svého… ale nakonec to zase zůstalo u klasického Nezabiješ.

Během toho se stihli stavit v obchodě s pracovními oděvy a za chvíli už stáli u budovy s hrdým nápisem Spacero (pronájem kosmických lodí) – a stihli si i hodit mincí.

„Panna," řekl Mark, „takže ty to jdeš zkusit po dobrém. Když to nevyjde, tak jdu já."

Ray mu sebral z ruky minci a podíval se i na druhou stranu. „Ne, že bych ti nedůvěřoval…"

„Ten trik s mincí, co má na obou stranách stejný znak, bych na tebe přece nezkoušel."

„Rozhodně ne od té chvíle, co jsem ti na něj přišel," upřesnil to Ray. Pak mu minci hodil zpátky. „Co se dá dělat. Ty si vždycky vyšňupeš všechnu zábavu."

„Vyžereš," řekl Mark už androidovi do zad. Pak se posadil na lavičku a začal studovat mapu. Sice je možné, že Ray uspěje… zvlášť kdyby to měla na starost nějaká žena… ale člověk musí být vždycky připraven na nejhorší. A Markovy zkušenosti napovídaly, že když je člověk připraven na nejhorší, tak ho osud jen málokdy zklame.

Markovi se zatočila hlava a mapa mu vypadla z rukou. Svět se mu zhoupl před očima. Mark se chytl rukou lavičky, aby nespadl na zem. Kurva, co to je?! Žaludek mu vystoupal až do krku a –

Zmizelo to. Svět stál zase v dokonalé rovnováze, všechno v pořádku – a jen nějaké ženy s nákupem si ho měřily nedůvěřivými pohledy. Usmál se na ně, že je všechno v pořádku a sebral mapu ze země. Napodruhé. Poprvé nedokázal přinutit prsty, aby ji zachytily.

Oukej.

To nic není.

Jen náhlá nevolnost. To se stává. Moc toho nenaspal, moc kofeinu…

Jasně.

Než se znovu objevil Ray, pátral Mark po jakýchkoliv známkách něčeho podivného, něčeho, co by nasvědčovalo, že se záchvat vrátí. Nic.

Ray se netvářil zrovna nadšeně. „Nic. ‚Údaje o klientech neposkytujeme.' Zkoušel jsem různý finty, ale ani jedna nezabrala. A přestaň se tak tvářit."

„Já se tak netvářím."

„No jasně. Tak teď je to na tobě."

„Počkej na mě v letištní hale," řekl Mark a doufal, že na něm Ray nic nepozná. „Možná budeme mizet trochu ve spěchu, takže buď připravený."

„Dobře," řekl Ray a pak: „A… dej na sebe pozor."

„Největší nebezpečí, které mě tam uvnitř čeká je, že mě vezme uklízečka smetákem," uklidnil ho Mark.

12

Na počátku byla tma. Pak se ozval hlas. „Budiž elektrické osvětlení." A bylo.

A návštěvník poznal, že je to dobré, protože konečně viděl tvář svého hostitele. Ne, že by ji vidět potřeboval. Znal ji dost dobře už nějaký čas – a kromě toho pochyboval, že existuje v galaxii lidská bytost, která by ji neznala. Ale díky světlu mohl vědět, jaké ta tvář vyjadřuje emoce. A jestli muž, který k té tváři patří, nemá náhodou v ruce nůž.

„Promiňte mi tu teatrálnost," řekl bělovlasý muž. „Ale občas si nemůžu pomoct. Člověku asi ta moc leze na mozek." Nebylo na něm nic děsivého – hustá kštice bílých vlasů, zářící oči, upřímná tvář, široký úsměv, mírné bříško – prostě všechno, díky čemu muž, který právě vstoupil do světla, vypadal jako prototyp dokonalého dědečka, kterého by si každá rodina přála mít.

To druhého muže by si nikdo do rodiny nepozval. Jeho kůže byla slizce bílá a nabobtnalá. Vypadal jako utopenec, kterého po půlroce vytáhli nad vodní hladinu. Oči byly skoro utopené v nakynuté pokožce, ruce se málem nevešly do rukávů… celé jeho tělo vypadalo, jako by maso pod kůží kynulo jako těsto, a každou chvíli mohlo prorazit tenkou pokožku a vytéct ven. Fialový jazyk, který se dral z úst pokaždé, když muž promluvil, byl jenom příslovečnou třešničkou na dortu.

„Jak asi víte," řekl bělovlasý muž, „pan Wolverton musel opustit svůj post. Ukázalo se, že nestačil nárokům, které na něj kladla doba."

Druhý muž mlčel. Cítil, jak se tunel kolem začal mírně chvět.

„Potřebuji někoho jiného, kdo by převzal jeho záležitosti. Někoho, kdo by byl trochu… pružnější. Prostě, abych to nezdržoval a neokrádal nás o čas – gratuluji, pane Morjaaku, povýšil jste."

„Co podělal?" zeptal se bledý pan Morjaak přímo.

Bělovlasý muž ani nehnul brvou. „Rozjížděl náš nový projekt s využitím starých prošlapaných polooficiálních cest. Tyhle věci by se mohly dát vystopovat. Navíc najímal amatéry, aby zabili profesionála."

Chodba se roztřásla.

„A já bych to měl napravit a toho chlápka zabít?"

„Ne, zatím je to zbytečné. Už jsme na konci, abych tak řekl, tunelu. Teď už za sebou musíme jenom zamést."

Ze stropu se začal sypat prach a padat kamínky. Starší muž si nevzrušeně vytřepával rukou špínu z vlasů. „Jeden z našich právě napravuje Wolvertonovu chybu… a vy máte za úkol vystěhovat a uklidit laboratoř."

„Jak důkladně?"

„Do posledního smítka."

Dunění zesílilo. Do chodby vtrhlo neskutečnou rychlostí něco obrovského. Morjaak si všiml jen spousty zubů a šupin, a už to bylo u nich.

„Pěkné, že?" řekl starší muž.

Morjaak byl jiného názoru. Bylo to hnusné a to on už pár opravdu hnusných věcí viděl. A chystalo se to zaútočit. Na

chvíli příšeře viděl až do jícnu, do hladové tlamy – než se zarazila o silové pole a se šíleným, nesnesitelným řevem se začala svíjet pár metrů od nich.

„Víte, co je zajímavé?“ pokračoval nevzrušeně bělovlasý pán. „Jak lidi milují velké věci. Čím větší, tím lepší – a je celkem jedno, co to je. Ukažte jim hmyz, třeba tu nepatrnou golatku vodní, která měla na Sidnebu na svědomí miliony životů – a ohrnou nos a řeknou tak maximálně „fuj“. Ale předveďte jim stupidního býložravce, nějakého toho „saura“ – když bude velký jako dům, budou všichni na vrcholu blaha.“

„Lidi mají rádi, když je něco větší než oni,“ řekl Morjaak.

Muž kývl. „Přesně tak. V mnoha významech.“ Otočil se na příšeru. „Tohle je aspoň nebezpečný prevít. Kdyby jednomu z nás odešel silový štít,“ při téhle myšlence Morjaaka zamrazilo, „stráví posledních pár dnů svého života v žaludku téhle příšery, kde se bude pomalu rozkládat. Naštěstí nám oba štíty fungují. Máš smůlu, hochu.“ Poslední slova platila příšeře, která zjistila, že tady jí pšenka nepokvete a zmizela v zákrutech chodby. „Lidi mají rádi velké věci,“ pokračoval bělovlasý muž. „A přitom si neuvědomují, že to, co je velké, taky bývá snadným terčem.“

13

Spacero byla honosná firma. Zvenčí. Když ale Mark vstoupil dovnitř, praštily ho do očí známky opotřebovanosti – hodiny nad dveřmi nešly, barva na stěnách schodiště byla mírně odřená, jak se o ni někdo občas otřel ramenem… a na stolech z hlazeného rauxitu byly vidět rýhy a skvrny. To bylo dobré znamení.

Úspěšný obchodník Mark Rolling se zapsal v recepci, vyjel výtahem do nejvyššího patra, prošel kolem hlídače, ohlásil, že jde jednat o pronájmu lodi… a jakmile prošel první kontrolou, tak zmizel na toaletě, odkud vyšel v overalu technika a tvářil se, jako by sem patřil odjakživa. Prošel několika chodbami a podle mapy, kterou měl uloženou v paměti, vstoupil přímo do kanceláře hlavního a momentálně telefonem odvolaného šéfa. Sekretářky a úřednice všech věkových skupin po očku pozorovaly urostlého technika a hned ho zahrnovaly do svých erotických fantazií – ovšem přitom nepřestaly ťukat do strojů, které byly zastaralé ještě předtím, než člověk poprvé vkročil do vesmíru. Vedení se snaží šetřit, pomyslel si Mark, skvělé. Pak se zastavil uprostřed místnosti a začichal.

Sekretářky a úřednice všech věkových skupin na něj upřely pohledy.

„Neměla jste některá z vás během posledních několika hodin problémy s dýcháním?“ zeptal se Mark opatrně, jako by se bál, aby nevyvolal poplach.

Tomuhle se říká návodná otázka a v soudnictví je zakázána. Dvě z žen okamžitě začaly lapat po dechu a zbytek se velmi podezřívavě rozhlížel a čichal.

„Já si to myslel,“ řekl chmurně Mark Stone. „Sakra.“

„Co se děje?“ vypískla jedna ze sekretářek.

„Cože?… ne, nic vážného… nic se neděje,“ nepřesvědčivě pronesl Mark. „Všechno je v pořádku…“

Jak známo, když někdo řekne, že je všechno v pořádku, zbývají vám tak tři vteřiny do konce života. Ženy tuhle moudrost evidentně znaly.

„…určitě to bude jen falešný poplach…“ pokračoval Mark a trochu mu přeskočil hlas. „Jen… drobná závada… nechcete si skočit na oběd…“ začínalo mu být hůř rozumět – s kapesníkem přitisknutým na obličej se špatně mluví, „nebo na svačinu… já bych se na to zatím…“

Místnost byla v okamžiku prázdná. Mark strčil kapesník zpátky do kapsy, zamkl dveře, aby mu tam nikdo nelezl a rozhlédl se kolem. Archiv našel poměrně snadno. Byly to ty velké ocelové dveře v rohu místnosti. Zkusil štěstí, jestli je holky nenechaly otevřené… ale takový klikař zase nebyl. Ani se nehnuly.

Mark se podíval, co je to za typ. Vykopávka. Zámek a k tomu kód. Se svou praxí by je dokázal otevřít za pár minut. Ale proč dělat věci složitě…

Prošmejdit stolky úřednic mu nezabralo ani půl minuty – a kromě nejrůznější kosmetiky našel i několik sad klíčů. Šéfové můžou diktovat ty nejpřísnější podmínky, jenže lidé jsou jenom lidé a po chvíli začnou povolovat a usnadňovat si práci. Proto taky Mark nečekal, že kód, kterým byly dveře ještě pro jistotu zabezpečené, budou zaměstnankyně každý týden podle rozpisu měnit. Mrkl se na číselník a podle mastných otisků bylo hned vidět, že zvolily oblíbenou kombinaci 1234.

Kdo by sem taky lezl.

Dveře se otevřely a Mark vešel do svatyně firmy Spacero. Sem vstupovaly pracovnice a datlovaly do počítače, odpojeného od všech ostatních, ty nejdůležitější údaje. Počítačová síť oddělená od spacenetu i od vnitřních linek nebyla žádným znakem paranoie – prostě jen šéfové nechtěli, aby se jim každý zvědavý hacker hrabal v seznamu zákazníků.

Nebyla to zrovna útulná místnost. Jeden osamělý počítač, jedna židle, nástěnka s pokyny a jednoduché kovové police na spisy, táhnoucí se podél jedné stěny až ke stropu.

Mark nahodil počítač a obrazovka se rozzářila.

Heslo? zeptal se ho počítač.

Mark se na vteřinu zamyslel a pak na klávesnici vyklepal odpověď.

„Heslo“.

Počítač to bez mrknutí oka přijal a pustil ho dál. Po „1234“ to Marka ani nepřekvapilo. Je vidět, že veškeré zabezpečení dat končí ve vrátnici. To znamenalo, že se firma pohybuje na té správné straně zákona. Mít heslo „heslo“ by si žádná slušná zločinecká organizace netroufla.

Mark začal hledat ve výpůjčkách. Vyťukal typ lodi a měsíc, ve kterém měla transakce proběhnout. Počítač nelenil a hned mu odpověděl.

Mike McDonald. Základna na Plutu. Důvod zapůjčení: Obchodní cesta. Stav, ve kterém byla loď vrácena: Uspokojivý.

Mark samozřejmě nečekal, že by to jméno bylo pravé. Ale když ho zkusí zadat do počítače…

V té chvíli uslyšel ten zvuk. Slabý zvuk, normální člověk by si ho ani nevšiml. Ozval se a zase zmizel – dřív, než si ho mohl Mark k něčemu přiřadit. Chvíli poslouchal, ale když se znovu neozval, vrátil se k počítači.

Počítač mu mezitím oznámil, kolikrát si Mike McDonald půjčoval loď – a na požádání to i vytiskl. Mark se pro jistotu podíval, jestli si tahle firma nezkoušela pana McDonalda trochu proklepnout… ale buď byli vážně tak féroví kluci, nebo měli tyhle údaje v nějakém skutečně bezpečném počítači.

Zase.

Zase ten zvuk.

A znova.

Tentokrát ale nepřestal. A přibližoval se.

Mark Stone už věděl, co je to za zvuk.

Někdo se sem plazí ventilační šachtou.

***

Ray se mezitím dostal zpátky na letiště. Bylo tu docela živo. Letištní ostraha právě odváděla zmítající se maminku a řvoucí dítě… a z pootevřených dveří s nápisem Odbavení zavazadel za nimi křičel brunátný tlouštík: „Kdo je u tebe vemeno, ty krávo!“

Na letištích se občas dějí divné věci.

Kdyby nebyl Ray android, měl by asi výčitky svědomí… a i jako androida ho svíral nepříjemný pocit, že nechal přítele v nebezpečí. Ale bylo mu jasné, že by stejně nemohl nic udělat a že kdyby se poflakoval kolem, mohli by na sebe zbytečně upoutat pozornost.

Najednou se zastavil. Něco bylo špatně. Chvíli si myslel, že mu Mark vysílá signál o pomoc… ale ne, tohle nebyl Mark. To se ozývaly jeho vlastní instinkty. Rozhlédl se kolem. Nic. Všechno v pořádku, nic neobvyklého se nedělo, lidé chodili kolem, nosili zavazadla, tlačili se u přepážek…

A pak je uviděl.

Nepatřili tam. V celém tom rozpohybovaném chaosu stáli bez pohnutí… a pokud na někoho čekali, tak proč se všichni drželi na místech, kde byli co nejméně na očích?

Ray už také párkrát slyšel tu slavnou větu „To, že jsi paranoidní, ještě neznamená, že po tobě nejdou“. Bylo málo pravděpodobné, že by se tahle akce týkala jeho, ale rozhodně hodlal být ve střehu. Přešel pomalu ke stánku s novinami – a jeden z mužů okamžitě změnil pozici. Šli po něm. Jen nevěděl kdo. Na nájemné zabijáky mu připadali příliš dobře organizovaní.

Musel je dostat pryč, dál od Marka. To bylo teď nejdůležitější. Podíval se na hodinky, zatvářil se, jako by si právě vzpomněl na důležitou schůzku a zamířil k bráně kosmoportu. V davu se o nic nepokusí… a venku bude mít dost příležitostí jim zmizet.

Pozorovatelé kráčeli za ním.

Už byl skoro u dveří, když se jeden z mužů vynořil zpoza sloupu a vstoupil mu do cesty. „Android Ray?“

Rayovi bylo jasné, že zkoušet trik „Kdo? Toho člověka neznám“ by mu v téhle situaci nepomohlo. „Potřebujete něco?“

Mužova tvář byla bez výrazu. O to výmluvnější byla ruka, která něco svírala v kapse kabátu. „SDPP. Máme vás zadržet. Pojďte s námi.“

Tohle Ray nečekal. Co se stalo? „Ví o tomhle generál Khov?“ Muž se usmál tak nepatrně, že by to člověk s horším zrakem mohl klidně přehlédnout. „Generál Khov to nařídil. A dal pokyn k použití definitivních prostředků… takže nedělejte hlouposti.“

„Jsem android,“ řekl vážně Ray. „Nikdy nedělám hlouposti. A vzhledem k tomu, že jsem naprogramován k poslušnosti zákonu, je velmi nepravděpodobné, že bych se mohl proti SDPP jakýmkoliv způsobem postavit.“

„Tak to si budeme rozumět. A když už si tak rozumíme… kde je Mark Stone?“

„Tamhle jde,“ ukázal Ray za mužovo rameno.

A muž se otočil.

A Ray ho praštil.

A začala přestřelka.

***

Mark stál přitisknutý ke stěně pod ventilační šachtou a čekal. Evidentně někdo dostal ten samý nápad jako on. Mark by vsadil všechny prachy, že jde o ty samé lidi, kteří se ho už nějaký čas snaží zabít. Chtějí odstranit stopy. Máte smůlu, pomyslel si Mark. Já tady byl první.

V té chvíli se mřížka, která uzavírala ventilaci, pohnula a potichu zmizela vevnitř. Mark čekal. Chvíli se nic nedělo, a pak se ven pomalu vysunuly nohy. V té chvíli Mark chytl muže za nárty a vší silou za ně škubl.

Muž vylétl z větrací šachty a spadl na záda. Pořádně to zadunělo. To muselo bolet, pomyslel si Mark a sehnul se nad mužem. „Tak poslouchej –“

Dál se nedostal. Něco mu narazilo do zad. To něco byl strop. Než stačil Mark pochopit, co se děje, dopadl zpátky na zem. Díky svým kočičím reflexům přímo na nohy. Hrudník ho pálil, jako by ho do něj někdo kopl… což, jak si Mark troufal hádat, se taky stalo.

Muž, místo toho, aby ležel na zemi a lapal po dechu, stál proti Markovi, už připravený v bojovém postoji. Jeho tvář byla absolutně bez výrazu. U člověka by to bylo divné. Jenže tohle nebyl člověk.

Tohle byl android.

***

Kulka hvízdla Rayovi kolem ucha. Střílí omračujícími, zhodnotil situaci. Byli na něj připravení. Tyhle střely vydají při dotyku s tělem silný elektronický impulz, který pošle k zemi jak člověka, tak androida.

Ray jít k zemi nehodlal. Přeskočil lavičku, narazil do muže s kufry, srazil ho na zem, a už se vrhl do nejhustšího davu a začal se jím prodírat. Teď se po něm střílet neodváží.

V té chvíli se tlustá žena za ním s výkřikem složila na vyleštěný mramor.

Odvážili.

Androidi měli v krvi a programu zakódovány zásady, které jim zakazovaly ubližovat lidem. Ray byl jiný. Mohl v případě nouze i zabíjet… a právě teď své absence morálky využíval a obratně kličkoval davem tak, aby mezi ním a střelci pokaždé někdo stál.

Pár lidí se ho pokusilo zastavit, ale ty Ray velmi rychle přesvědčil, že by se měli radši starat sami o sebe.

Ray vylétl z davu – a přímo do mušky dalšímu agentovi SDPP. Ray využil své rychlosti, švihl sebou na zem a zatímco mu další kulka neškodně prolétla nad hlavou, doklouzal po podlaze k agentovi, chytil ho zespoda za zápěstí, s křupnutím mu ho zlomil a sebral mu zbraň. To všechno, aniž by se zastavil.

V té chvíli se situace obrátila. Ray ještě klouzal po naleštěné podlaze, když se otočil na břicho a sejmul dva agenty, kteří běželi za ním. Zabrzdil až o lavičku a v mžiku byl na nohách. Agenti to nevzdávali. Jedna část Raye na ně byla velmi hrdá – přece jen patřili ke stejnému týmu.

Jenže neměl vyhráno. Řítili se k němu právě další dva agenti a chystali se vypálit. Utéct nebylo kam. Ray dupl na jeden konec dlouhé lavičky, ta se vymrštila a postavila se před Rayem do pozoru. Vzápětí se roztřásla pod krupobitím zásahů.

Ray vyskočil zpoza lavičky, předvedl ukázkový boční skok spojený se střelbou a oba agenti se vzápětí třásli v křeči na mramorové podlaze kosmoportu.

Je na čase změnit lokál, řekl by Mark, pomyslel si Ray. Hlavní vchod byl příliš na ráně, venku na něj určitě čekají. Nabízel se vchod pro zaměstnance. Ray jeho nabídku neodmítl. Přeběhl rychle přes prázdnou plochu, přeskočil nad pultem i nad hlavou vyděšené dívky, která se za ním krčila a zmizel ve dveřích za jejími zády.

Ještě než se za ním stihly dveře zaklapnout, věděl, že udělal strašnou chybu.

Světlo na konci úzké chodby rámovalo několik střelců… a za nimi stojící povědomou postavu. Ray ji poznal setinu vteřiny před tím, než ho zasáhlo do hrudi kladivo a vykoplo ho ven ze dveří, k nohám ječící dívky.

Tělem mu proběhly vibrace elektrického proudu a pak to pojistka nevydržela a Ray se vypnul.

***

Bylo to špatné.

Mark švihnul pěstí a zasáhl protivníkovu bradu. Tomuhle úderu se říkalo uspávák… bohužel na místech, kam patrně tenhle android nezavítal. Jenom se zapotácel, udělal dva kroky dozadu – a znovu vykopnul. Tomuhle se už Mark dokázal vyhnout. Těsně.

Byl to divný zápas. Místnost byla tak malá, že oba zápasníky dělily od toho druhého slabé dva kroky. Když se Markův protivník chtěl napřáhnout k ráně pěstí, přerazil místo toho železnou tyč, jednu z těch, co podpíraly polici na spisy, která stála za ním. Mark neváhal, hmátl po židli a roztříštil ji soupeři o hlavu. Jenže se tím dostal moc blízko. Než stačil uskočit, chytil ho android jednou rukou kolem krku, druhou v pase – a pak už Mark jen věděl, že letí vzduchem a naráží do stěny a něco se mu tříští za zády.

Spadl na zem. Než se stačil postavit na nohy, byl android u něj. Špička jeho nohy se zaryla Markovi do žaludku.

Mark ležel na zemi a z úst mu tekla krev. Ray by si v téhle situaci poradil líp, pomyslel si.

Protivník se napřáhl k dalšímu úderu. V poslední vteřině se Mark bleskurychle odkutálel z dosahu a androidova noha udělala díru ve stěně. Sakra. Mark nutně potřeboval nějakou zbraň.

Mark se zoufale rozhlížel a pak to uviděl. Skartovačka. Tvrdá ocelová krabice jen s malým otvorem na papír. Dostat se k ní –

– instinkt mu zavelel sehnout se. Androidova pěst minula jeho hlavu jen o milimetry. Dlouho se takhle vyhýbat nedokáže. Má jedinou šanci. Když se dostane ke skartovačce –

– ale android byl rychlejší. Kopanec zasáhl Marka do zad a vrhl ho na ocelovou krabici. Mark zůstal ležet. Android k němu pomalu přešel. Nemusel pospíchat, zahnal svou oběť do kouta. Pomalu sevřel ruku v pěst a chystal se dorazit bezbranného Marka.

Androidův úder byl rychlý. V jedné chvíli byla jeho ruka nehybná. V druhé by už pěst drtila Markovu hlavu –

– kdyby tam ještě byla. Mark uhnul, pěst ho těsně minula –

– a probořila ocelový kryt. Ruka prošla kovem jako nůž máslem a nezastavila se. Zabořila se hlouběji, až tam, kde na ni čekal drticí mechanismus. Ozvalo se skřípění, řvaní týraného stroje a drtič se roztřásl.

Android nevydal ani hlásek. Jen pomalu vytáhl to, co dřív bylo jeho rukou, z přístroje a bezvýrazně se podíval na Marka.

„Na mě se nekoukej," řekl Marek, který se už postavil na nohy. „To máš z toho, že cpeš ruce kam nemáš."

Androidova tvář byla nehybná i ve chvíli, kdy zdravou rukou sáhl do – teď už nefungujícího – skartovače… a vytáhl jednu tyč posetou žiletkově ostrými noži.

„No tak," uklidňoval ho Mark. „Oplátky se nepečou."

Android zaútočil bez varování. Jen Markovy bleskové reflexy mu zachránily život. Podivná zbraň mu projela pár milimetrů od břicha a rozsekla jednu stranu monitoru počítače.

Situace začínala být docela vážná. Tohle bylo jako nějaká zatracená aréna, ze které nebylo úniku.

Břity se zableskly kousek před Markovou tváří a pak tyč změnila směr a klesla dolů. Mark ucítil prudkou bolest v ruce. Neměl ani čas se podívat, jak vážné je zraněný, jen uhýbal androidovým úderům… až už se nedalo kam uhnout.

Mark se prosmýknul protivníkovi pod rukou, otočil se a srazil na něj police na spisy.

Android by mohl mít na tričku nápis „Neurážejte nás malými útoky“. Těžká kovová konstrukce ho donutila jen poklesnout v kolenou… a to jenom na chvíli, než ji pomocí ostrých břitů rozsekal na kusy.

Pak se otočil k Marku Stoneovi.

K Marku Stoneovi, který se právě narovnával a v ruce držel odseknutý kus konstrukce, tak jako držívali upírobijci nabroušený kůl.

A bodnul.

Bodnul vší silou přímo do androidovy hrudi. Kovové bodlo zasvištělo vzduchem –

– a zastavilo se těsně předtím, než se stihlo zabořit do těla. Android stačil pustit svou zbraň a zdravou rukou tyč zachytit.

Oba protivníci stáli proti sobě, každý ruku na ocelové tyči. Android se podíval na Marka Stonea, a ten dokázal z jeho stále bezvýrazné tváře vyčíst vítězoslavný posměšek. „Nic lepšího neumíš?“

„Ale to víš, že umím,“ řekl nahlas Mark Stone. „Na rozdíl od tebe mám totiž pořád ještě obě ruce.“ A zvedl tu druhou.

V krvácející ruce držel ten díl skartovačky, který android upustil.

A švihnul.

Android se ještě pokusil pozdvihnout pahýl ruky – ale to už mu ostří břitů proseklo krk.

Mark udeřil znovu a vyhloubil protivníkovi brázdu do obličeje.

Udeřil znovu a rozdrtil mu zuby a urval bradu.

Udeřil znovu… ne, už nebylo proč.

Protivník se sesul k zemi a dusil se vlastní krví. Mark se podíval na svou zbraň a všiml si, že na jednom z ostnů se ještě stále zmítá nabodnutý vytržený jazyk. Odhodil ji.

V tom se soupeř pohnul.

Jediným okem, které mu zůstalo v obličeji, se podíval na Marka. Jeho ruka se pomalu začala šplhat k hrudi. Mark věděl, co chce udělat – a věděl, že nemá dost síly ani času, aby mu v tom zabránil.

Vrhl se ke dveřím a doufal, že to android nestihne.

Tři…

Trhl klikou.

…dvě…

Prolétl dveřmi.

…jedna…

Zabouchl za sebou a skoči –

– nad hlavou mu prolétly ocelové dveře, které právě zavřel a teprve pak uslyšel výbuch, který mu málem rozerval ušní bubínky. Něco ho udeřilo. Žár mu spekl kůži na zádech.

Mark dopadl na zem a chvíli se kutálel, než se zastavil. Před sebou viděl ty ocelové dveře, zaražené hluboko do stěny.

Zatracený androidi. Samozřejmě, s výjimkou tebe, Rayi, omluvil se příteli. Ray mlčel.

Mark už vstával, když mu kousek od ucha něco zaječelo. Trhl sebou.

Jenom telefon. Ale stejně bylo načase změnit lokál.

Mark vyšel ven, na chodbu – a přímo do náruče bledých sekretářek.

„Už je všechno v pořádku,“ řekl Mark a z oblečení mu stoupal dým. Místnost za ním byla v plamenech. „Nebylo to nic vážného… ale pro jistotu teď hodně větrejte. Kdyby se vám začaly dělat takové puchýře na kůži… no, pro jistotu pijte hodně mléka.“

Usmál se na ně a rychle zmizel za rohem.

14

Mark zmizel na toaletě a převlékl se do obleku, který tu předtím nechal. Snažil se potlačit bolest. Teď to muselo jít rychle. Během pár minut jsou tu hasiči a patrně i policie.

Zkontroloval se v zrcadle. Šlo to. Pokud si ho někdo nebude prohlížet moc zblízka… Mark Stone nahodil mírně otrávený výraz úspěšného obchodníka, opustil toaletu a vyrazil směrem k přepravišti. Cestou míjel lidi, kteří běželi opačným směrem, podívat se, co to bylo za ránu. „Neměl by někdo volat policii?“ slyšel za sebou a děkoval za to nebesům. Než se tihle lidé k něčemu rozhoupou, bude už dávno pryč.

Kráčel dál chodbou k výtahům a nezapomínal se udiveně otáčet… nic není tak podezřelé jako člověk, za kterým to bouchá a on se ani neohlédne. Mávl na hlídače u vchodu, čímž jednak dal najevo – já sem patřím – a za druhé si zakryl tvář a postavil se ke dveřím výtahu.

Vzápětí se výtah otevřel a vyřítil se z něj poslíček s vozíkem. Než stačil Mark uhnout, zasáhl ho vozík do kolena. Rány, které se ještě nestačily zhojit, se ozvaly s plnou parádou. Koleno povolilo, Mark se zapotácel a narazil loktem do stěny. Cítil, jak mu košile nasakuje krví.

„Ježišmarjá, pardon!“ vyděsil se poslíček.

„To je dobrý, to je dobrý!“ uklidňoval ho Mark.

Ale to už se k nim řítil hlídač. „Ty idiote!“ řval na poslíčka, „copak je tady závodní dráha? Myslíte si, že se tady můžete prohánět jako koně, vy volové?“ Obrátil se na Marka. „Já jim to říkám pořád, ještě se někomu něco stane –“ všiml si šířící se krvavé skvrny na Markově lokti. „Vy jste zraněný! Teče vám krev!“

„To není nic vážného,“ usmál se Mark a hodil toužebný pohled na lákavě rozevřené dveře výtahu.

„Jak, nic vážného! Vždyť krvácíte!“

„Je mi to líto, vážně moc líto,“ drmolil poslíček.

„To nic není. Tohle mám každý měsíc,“ pokusil se o vtip Mark.

„Vážně je mi to děsně líto!“ opakoval poslíček.

Dveře od výtahu byly pořád otevřené.

Mark se rozhodl jednat. „Poslyšte, mám teď za chvíli důležité jednání. Díky za snahu, ale vážně je to jenom škrábnutí a nebudeme z toho dělat vědu. Zapomeňte na to, ano?“ pomalu přecházel ke dveřím, které byly pořád otevřené.

„To není problém! Řekněte mi číslo a já zavolám, že přijdete o trochu později! To nebude trvat dlouho, ale měl by se vám na to podívat doktor! Nebo mi jen řekněte, z kterého oddělení jste, a já už se o všechno postarám!“

Mark Stone listoval svou minulostí, ale nemohl si vzpomenout, že by někdy někoho nenáviděl víc, než tohohle snaživého idiota.

Dveře za jeho zády se zase nehlučně zavřely. Výtah odjel. A s ním i Markova naděje na nenápadný únik. Rozhlédl se kolem. Nejdřív se postará o hlídače, pak uspí poslíčka… pak ty další čtyři lidi, co se přišli podívat, co se to tady děje…

Situace začínala být docela zoufalá. Hlídač už držel sluchátko v ruce a čekal, až mu Mark řekne, jaké oddělení má zavolat.

„Já –“ řekl Mark Stone a snažil se rychle něco vymyslet. „Já –“

V hlídačových očích se pomalu začala rozžíhat jiskřička pochybnosti.

„Ten je tady se mnou,“ ozvalo se za ním.

Mark se otočil.

Za ním stála Vicky Kaneová v celé své nádheře.

15

Hlídač znejistěl. „Tenhle pán patří k vám?“

„Samozřejmě,“ řekla Vicky Kaneová.

„Ale… předtím jsem si ho nevšiml.“

„To se ani nedivím,“ procedila Vicky. „Při tom, jak jste mi fascinovaně zíral na prsa, byste si nevšiml, ani kdyby se mnou šel Kublaj Chán i se svou armádou.“

„Já… já jsem…“

„Vůbec, buďte rád, že vaše sexuálně obtěžující chování neoznámím vašemu nadřízenému…“

„Já…“

„Taky bych to koneckonců mohla rozmáznout v novinách.“

„Já…“

Mark s uspokojením kvitoval, že teď hlídač blábolí úplně stejně jako před chvílí on.

„Ženy jsou taky lidi, jestli to náhodou nevíte.“

„Ano… určitě… o tom nepochybuju…“

Mark usoudil, že by se do toho měl vložit. Už teď je pozorovalo dost lidí… čehož si byl ostatně hlídač vědom a byl rudý jako paviánův zadek. „Vicky, nech toho. Ten člověk se mi snažil pomoct.“

„Pomoct?“ odfrkla si Vicky.

Výtah se znovu otevřel a Mark tentokrát neváhal. Vrhl na hlídače trochu omluvný pohled, vyjadřující – jo, ty ženský –, strčil Vicky dovnitř výtahu a vstoupil tam za ní.

Dveře se zavřely a výtah začal klesat dolů.

***

„Co to bylo?“ řekla Vicky, zatímco výtah směřoval do přízemí.

„Co bylo co?“ zjišťoval Mark.

„Ten pohled. To bylo klasický „jo, ty ženský“ v nejčistší podobě! Berete v potaz, že vám „jo, ta ženská“ právě zachránila život?“

„Zas tolik bych to nedramatizoval.“

„Jasně, zapomněla jsem, že jste agent dvounulka.“

„Cože jsem?“

„Povolení zabíjet a tak.“

„Nezabíjím otravné hlídače.“

„To je možná škoda. Svět by pak byl mnohem lepší místo k životu.“

„Čímž se dostáváme k otázce – kde se tady berete?!“

„Jela jsem za váma.“

„Za mnou?“

„Sledovala jsem vás.“

Mark nevěřil svým uším. „Cože jste udělala?“

„Sledovala. Pověsila se na vás. Šlapala vám na paty. Dělala vám stín.“

„Vy jste nás sledovala?“

„To se vám tak nějak jemně snažím naznačit. Přece jsem si nemohla nechat ujít tak zajímavý příběh.“

Mark se unaveně opřel o stěnu výtahu. „Co všechno víte?“

Vicky pozdvihla ruce. „Dost. V bytě jsem vám nechala štěnici… a o zbytek se postaralo mé směrové odposlouchávací zařízení, nejlepší příteli každé mladé dívky.“

„Takže jste nás měla na očích a uších celou dobu?“

„Tak nějak. Mimochodem, ty dvě letušky o vás mluvily jenom v superlativech.“

„Vy jste vážně vlezlá ženská, víte to?“

„A to je jen jedna z mých mnoha předností.“

„A co po mně chcete?“

„Tu knihu, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“

„A chci být u toho.“

„U čeho?“

„U toho, co teď právě děláte. Vypadá to ohromně napínavě.“

„To se vám jen zdá. Ve skutečnosti je to úděsná nuda. Původně jsem chtěl být účetním, ale bylo to pro mě příliš vzrušující. Určitě by vás to nebavilo.“

„O mě se nebojte. Já se dokážu snadno vzrušit.“

Mark po ní hodil okem, jestli to myslela vážně tak, jak to řekla. Podle toho, že mírně zrudla, usoudil, že ne. Škoda.

„A navíc vám můžu být užitečná,“ pokračovala rychle dál. „Kdybychom se dohodli už dřív, dostala bych vás sem mnohem jednodušším způsobem. To byste nevěřil, co jsou lidi schopni všechno udělat, když jim řeknete, že jste od novin.“

„To je teď už tak nějak docela jedno, nemyslíte?“ usoudil Mark.

Výtah s cinknutím zastavil a oba mlčky přešli kolem kontroly, Vicky zamávala průkazem s nápisem Tisk a oba se ocitli v parku před budovou Spacera.

„Mám ještě něco jiného,“ zašeptala Markovi do ucha, když už seděli. „Když mě přiberete do party, tak vám to řeknu.“

„Počkejte, to si musím dobře rozmyslet… hmm… Ne.“

„Je to důležité.“ Není lehké dramaticky šeptat, když vám nad hlavou burácí rakety, ale Vicky to dokázala.

„Důležité, ano? No tak to… hmmm… Ne.“

„Chtějí vás zabít.“

Mark věnoval Vicky jeden útrpný pohled. „Díky, to je vážně důležitá informace. Toho bych si bez vás nevšiml.“

„Ne ty gauneři na airboardech. SDPP!“

Mark cítil, jak se svět kolem něj zastavil. „Co je to za nesmysl? Jestli si myslíte, že mě tímhle –“

„To není nesmysl! Khov na vás vydal zatykač. Ozbrojený a nebezpečný, tak vás myslím charakterizoval.“

„Něco takového by Khov nikdy neudělal.“

„Tak sněte dál. Co jste čekal, že udělá? Agent, kterému straší ve věži, mu najednou zmizí a on to nechá plavat?“

Mark se svalil na lavičku a počkal, až se mu žaludek zase vrátí zpátky na své místo. Tohle se mu začalo vymykat z ruky. Nečekal, že Khov bude takhle reagovat, to nedávalo smysl. Ledaže…

…by dostal další zprávu od lékaře. To by pak smysl dávalo… ovšem pokud by doktoři zjistili… že je opravdu blázen.

Shrňme si situaci, řekl si v duchu Mark. Někdo tě chce zabít, máš halucinace a jde po tobě celá SDPP, a nechce se zdržovat zatýkáním. A na krku máš novinářku.

Ještě, že je tu Ray.

…Ray…

Mark si uvědomil, že se už nějak dlouho neozval. I když sám přišel s tím, že budou udržovat „radiové ticho“, Ray nebyl z lidí… nebyl z androidů… kteří by to dlouho vydrželi.

Mark ho zavolal.

Nic

Ticho.

Zkusil to ještě jednou, pak ještě… a pak…

„Ray?“ zeptal se dívky.

„Je mi to líto…“ řekla po chvilce ticha. „Dostali ho.“

„Jak… ho dostali?“ tahle otázka z něj nechtěla ven.

„Střelili do něj. Lítaly z něj takové malé modré blesky.“

Markovi se trochu ulevilo. Podle popisu to byla jen omračující zbraň. Ray nebyl mrtvý… ale proč se pak tedy neozýval?

„Tak co, jsem vaše parťačka?“ zeptala se Vicky.

Mark neměl moc na výběr. Teď potřeboval pomoc. Jakoukoliv pomoc. Aniž by se na Vicky podíval, jen mlčky kývl hlavou.

16

Ray otevřel oči. Ležel na podlaze v temné místnosti a jediné světlo pocházelo z kapesní svítilny, která mu stála u hlavy. Okamžitě si zkontroloval, jak dlouho byl v bezvědomí. Dost dlouho. Dost dlouho na to, aby mezitím stačil Mark nejmíň padesátkrát zemřít.

Marku, vyslal telepatickou zprávu, jsem –

„To je k ničemu,“ ozval se hlas z rohu místnosti. „Tahle místnost je blokovaná. Nedostane se odsud ani myšlenka.“

Ray zamžoural směrem, odkud se hlas ozval a čekal, až se jeho zrak rekalibruje a bude schopen proniknout černočernou tmou. I když… proč vlastně? Věděl, s kým mluví.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Měl jsem právě dovolenou.“

Generál Khov vstal a místnost byla rázem o polovinu menší. Přešel k Rayovi. „Dovolená právě skončila. Kde je Mark?“

„Mark?“ zamyslel se Ray. „Měl jsem jednoho mechanika, který se jmenoval Mark. Ale nevím, kde teď může být. Prý –“

Khov praštil pěstí do zdi a místnost se rozduněla, jako by stáli uprostřed zvonu. „Není čas na pitomosti. Mark je na tom špatně. Zatajil to před tebou, ale je vážně nemocný. Není schopen rozlišovat mezi skutečností a vlastními představami.“

„Není to zdaleka tak hrozné," snažil se ho obhájit Ray, ale jediné, co tím získal, byl vzteklý Khovův pohled. „Tys o tom věděl?"

„Ano."

„A nechal jsi ho jít?"

„Někdo ho chtěl zabít a Mark věřil, že to má nějakou souvislost s jeho chorobou."

„Takže, abych to přeložil, někde tam venku běhá živá smrtící zbraň, která nerozezná realitu od halucinací a navíc je přesvědčená, že ji někdo chce zabít, a chce se pomstít. Lepší už to vážně být nemohlo."

„Markův stav ještě není tak vážný," řekl Ray, ale sám cítil, jak působí jeho slova nepřesvědčivě.

„Možná, že ještě ne. Možná, že ještě ne. Ale já nechci čekat, až bude. Nechci se dostat do situace, kdy za ním budou ležet mrtvoly nevinných a my ho budeme muset odstřelit jako vzteklého psa. Nechci aby takhle skončil." Generál Khov se napřímil a podíval se na Raye z výšky svých dvou metrů. V jeho pohledu nebyla ani stopa pochybností. „Ale jestli to budu muset udělat, tak to udělám. Nenuť mě k tomu."

Khov měl pravdu. Ray si vzpomněl na Marka, jak si setřepává z nohavice neviditelné červy… co když to místo červů budou lidé? Co když se pro něj svět najednou změní v místo plné útočníků? Opravdu si tohle riziko chce vzít na svědomí?

Androidi nemají svědomí, zkoušel se uchlácholit, ale moc to nepomáhalo.

„Tak co," zeptal se generál Khov. „Kde je Mark?"

Ale když ho teď chytnou, nedostane Mark žádnou šanci. Zavřou ho do blázince… samozřejmě nějakého lepšího… a zahodí klíč. Nikdy si ho netroufnou pustit ven, na to je příliš nebezpečný. A jestli mají klíč k jeho záchraně opravdu neznámí útočníci, tak je tohle jediná Markova šance.

„Kde je Mark?" zeptal se znovu Khov bez známky netrpělivosti.

Možná jen podceňuje lékaře. Třeba z toho dokážou Marka dostat. Je to přece jen pravděpodobnější, než že najde na konci cesty nějaký přístroj, stiskne spínač a všechno se vrátí do normálu. Takhle to nefunguje.

Všechno mluvilo pro to, aby Marka vydal. Bylo to logické rozhodnutí. Bylo to správné rozhodnutí.

„Nevím, kde je," řekl Ray.

17

Agenti pořád kroužili po ploše kosmoportu a čekali na Marka Stonea. Přesněji řečeno, hledali osamělého muže s šedivýma očima, rozcuchanými hnědými vlasy a atletickou postavou. Nehledali černovlasého muže s módním účesem, dokonalým oblekem a sytě hnědýma očima, který právě vyrážel na svatební cestu se svou zbrusu novou ženou.

Novomanželé zářili štěstím.

„Kam poletíme na svatební cestu, miláčku?" zeptala se Vicky Kaneová svého vyvoleného.

„To nevím, drahoušku," odpověděl jí Mark Stone, „to se nejdřív budu muset podívat do počítače."

„Tak to udělej, mourku, než jim začneme být nápadní."

„Zlatíčko, jsme svoji pár minut a už přemýšlím o rozvodu."

„Promiň, mazlíku."

Mazlíku! Mark Stone se otřásl odporem a vyrazil k nejbližšímu počítačovému terminálu.

„A co teď, pucifousku?"

„Teď, prosím tě, přestaň na chvíli vymýšlet ta hrozná oslovení, a nech mě chvíli pracovat."

„A co chceš dělat, lásko mého života?"

Mark vytáhl z kapsy složený papír s daty návštěv pana McDonalda. „Mrknu se do archivu letecké společnosti, jestli najdeme někoho, kdo planetu v těchhle termínech navštívil. Pokud ano, tak máme pana McDonalda a odkud sem přilítl… a možná i jeho skutečné jméno."

„To je chytrý, šmudlíku."

Dostat se do počítače vesmírných letů bylo pro Marka hračkou, během minuty zadal data a dostal výsledek.

„A sakra," řekl Mark.

„Copak, lásko?"

„Žádný McDonald a žádný člověk, který by létal pokaždé v tomhle datu, má nejmilejší nabíječko."

„To nebylo zrovna romantické oslovení," postěžovala si Vicky, zatímco mu nahlížela přes rameno do papíru.

„To je věc názoru. Mně připadá romantické až dost. Mám ale i lepší, třeba krabice –"

„Zkus tady u těch dát včerejší datum," ukázala Vicky prstem.

Markovi to došlo hned. „No jasně. Ty dny navštívil firmu hned brzo ráno, takže je docela možné, že přiletěl už den předtím a jednu noc přespal tady někde v hotelu." Mark zadal nová data.

A dostal výsledek.

„Basil C. Wolverton."

„Hezké jméno, mazlíku."

„Tak se koukni vedle do počítače a zkus o něm něco zjistit."

Markovi se najednou zamotala hlava. Na chvíli měl pocit, že se celá letištní hala rozpadá, a jejími troskami pochodují zástupy vojáků v rudých uniformách. Pevně zavřel oči a ještě pevněji se chytil stolu.

Když je znovu otevřel, byla hala zase jen plná turistů a před ním pořád jen počítač. Mark nenápadně mrkl po Vicky. Ničeno si nevšimla. Takže, co to vlastně… aha. Mark se podíval na planetu, ze které ten člověk Basil C. Wolverton odlétal. Pak oči zavřel, otevřel a podíval se ještě jednou. Bylo to tam pořád.

„Miláčku?" oslovil Vicky, která se vrhla na vedlejší počítač.

„Moment!" zarazila ho. „Dívám se, jestli o něm něco najdu. Lidí s takovýmhle jménem přece nemůže být… a tady někoho mám. Před nedávném umřel. Vražda. Neznámý pachatel. Ale to asi nebude on – víš, co dělal?"

„Jo," řekl Mark a díval se na monitor před sebou. „Vím."
Viděl před sebou název firmy.
A znal i jejího majitele.
Elsa Swensonová.
18
Generál Khov zuřil. Přecházel po místnosti sem a tam a podlaha mu duněla pod nohama. Rozčilovalo ho všechno – i to, že je kancelář, kterou měl tady pronajatou, tak malá, že se ani nemůže pořádně rozmáchnout. Z Raye se mu nepodařilo nic dostat. Sakra, je to přece android, ne? Přece nemůže jen tak odmítnout poslušnost?!
Dveře se otevřely a dovnitř opatrně nahlédl Khovův asistent.
„Můžu… vstoupit? Pane?"
„Něco nového?" nezdržoval se Khov formalitami.
„Toho androida jsme odpojili…"
Khov se ušklíbl. „Doufám, že taky dobře zamkli. Umí se zase nahodit."
Asistent se zatvářil překvapeně. „Vážně? Tak… v tom případě, pane, bychom ho mohli třeba… nechat utéct. Dovedl by nás k Stoneovi…"
Khov zavrčel. „Kdybyste ho nechali utéct jako, tak vám uteče doopravdy. Nezapomeňte, že má Markovu školu."
„Takže… co…?"
„Mark je skvělý agent, zkušený… jen má slabost pro destrukci. Někdo o něm kdysi prohlásil, že Mark Stone jsou čtyři jezdci apokalypsy komprimovaní do jednoho člověka."
„Takže…"
„Takže chci vědět o všem neobvyklém, co se na téhle planetě a v jejím okolí dneska stalo. Hned."
19
„…jsi s ní chodil?" zeptala se Vicky Marka Stonea v luxusní restauraci nad porcí Gharranských morloků.
„Cože?" vytrhl se Mark neochotně ze svých myšlenek a podíval se přes svíčky na svou „novomanželku". Nějak ho čím dál víc bolela hlava.
„Jestli jsi s ní chodil?"
„Jak tě to napadlo?"
„Od chvíle, kdy padlo její jméno, vypadáš jako přejetý králík. A navíc by to vysvětlovalo, proč tě chce zabít. A bylo by to skvělé pro moji knížku. Představ si to – ‚Nejbohatší žena světa chce zabít svého exmilence!'"
„Zkus to někam napsat a bude to to poslední, co uděláš." Markovy šedé oči byly najednou chladnější než ledové pláně.
„Bu bu bu," řekla Vicky, ale neznělo to moc přesvědčivě.
„A není moje ex. Jsme pořád… přátelé."
„Možná že tohle celé chápeme špatně. Možná je to jen milostná předehra. Nepřešla třeba na sado-maso?"
Mark si i přesto, že ho hlava bolela jako střep, všiml jedovatosti ve Vickyině hlase. Zvláštní. I když ženská s chlapem nic nemá, stejně není ráda, když se kolem něj motá nějaká jiná. Svět žen je plný konkurentek. Mark byl rád, že se narodil jako chlap. Bylo to takové… klidnější.
„Nevěřím, že za tím stojí ona. Jestli to má nějakou souvislost s její firmou, tak se to určitě stalo bez jejího vědomí. A možná je dokonce v nebezpečí."
Vicky se ušklíbla, ale nekomentovala to. Když promluvila, bylo to k věci. „Tak jí zavolej a zeptej se, co se to děje. Ať se zkusí poptat."
„Jo. Elsa –"
„Ona se jmenuje Elsa?"
„Ano."
Vicky zavrtěla nevěřícně hlavou. „To zní jako jméno nějaké bachařky z koncentráku. ‚Elsa, vlčice SS'."
„Fajn. Zmíním se jí o tom, až ji příště potkám." Mark neměl náladu na špičkování. Před očima se mu dělaly mžitky a chvílemi se mu zdálo, že skrz okna vidí, jak dovnitř nahlížejí lidé z SDPP. Jenom s námahou se mu dařilo se přesvědčit, že tohle není opravdové. „Možná změní kariéru. Chtěl jsem ale říct to, že jestli je skutečně nějaké spiknutí přímo v její korporaci, tak jediné, co ji udržuje v bezpečí, je to, že o ničem neví. Kdyby se začala vyptávat, mohli by jít i po ní. A já bych ji teď nedokázal ochránit."
„Elsu…," upřesnila Vicky, o koho jde, a vložila do toho jména veškeré své pohrdání.
Mark od sebe odsunul prázdný talíř a unaveně se rozhlédl, jestli kolem není nějaký vrchní, který by stál o jeho peníze.
„Stejně tak do toho nechci tahat tebe. Takže díky za pomoc –"
„Moment. Jak se odsud chceš dostat? Teď vědí, že jsi tady a budou kontrolovat všechny lety. A do Spacera už bych ti teď chodit neradila."
„Máš nějaký nápad?" zeptal se.
„Nápad ne. Něco lepšího. Mám tu vlastní astronef."
20
Generál Khov stál uprostřed trosek toho, co kdysi byla databáze firmy Spacero. Udělal krok – a něco mu zaskřípalo pod nohou. Opatrně nadzdvihl podrážku. Z boty mu odpadl kus prstu.
„Pardon? Můžete…?" ozvalo se za ním. Khov si v duchu povzdechl a o kus ustoupil, aby mohl technik projít. Zdálo se, že je tahle místnost pro ně dva moc malá. Khov byl obr – ale člověk, který ohledával místo činu, se s ním mohl ve výšce i mohutnosti směle měřit. A navíc měl na hlavě naražený stetson a každou chvíli musel odejít, aby poctil vedlejší místnost chrchlem svých slin. Bože, pomyslel si Khov, co jsem ti udělal.

„Android," řekl technik. „Jo, milej pane, todle byl android. Dobrá značka – takovou tady neseženete, to vám teda řikám."

„A někdo ho vyhodil do povětří."

„To bych tak neřek," oponoval technik a zdálo se, že je vážně nerad, že musí Khova vyvádět z omylu, „to vážně ne. Spíš bych řek, že se vyhodil do luftu sám."

„Proč by to dělal?"

„To je votázka, která mi taky vrtá hlavou. Jestli to tady někdo chtěl mermomocí rozflákat…," odběhl si vedle odplivnout, „…tak proč by na to plejtval docela zachovalým androidem? Ne, milej pane, takhle to nebylo. Vidíte todlecto?" mohutný technik ukázal na utržený kus obličeje. „Pokud můžu říct, tak tydlenc rány nejsou vod výbuchu. Ty vypadaj spíš – a já vim, že to může vypadat divně – jako by ho někdo přetáh něčim vostrym."

Mark.

„Takže s někým bojoval, ten ho přemohl a android se vyhodil do vzduchu…," řekl Khov a v duchu přemýšlel. Po čem, sakra, šel?

„…asi aby se ten druhej nemoh dostat k počítači, jo, tak to mohlo bejt. Jo, milej pane. Vidíte tudlenc krev tadyva na stěně? Nevim, vod koho je, ale jedno je jistý, milej pane – todlenc neni umělá krev. Todlenc nevyteklo z žádnýho androida, to teda ne."

Mark je zraněný?

„Takže vy myslíte, že se ten druhý k datům v počítači nedostal?"

Technik si v zamyšlení podrbal hlavu a posunul si stetson víc do týla. „To já nevím."

„Hmmm." Ať tam bylo, co tam bylo, teď už se to nikdo nedozví.

„Nechci bejt vlezlej," řekl technik a narovnal si stetson, „ale copa se tady děje – A pročpa se vo to interesuje SDPP?"

„Kdo řekl, že se o to zajímáme?" podivil se Khov. „Jenom jsem se chtěl podívat, jak u vás funguje vyšetřování. Člověk se vždycky něco může naučit."

„Jo, to máte recht, váženej. Třeba že je zbytečný pokládat blbý votázky. Ještě budete chtít něco vědět, nebo vodsud můžu vypadnout?"

„Ne… to je všechno. A děkuju."

Lehce nabyl, lehce pozbyl, vzpomněl si Khov na staré přísloví. Výbuch v půjčovně kosmických lodí, nález mrtvého androida – jestli tohle nezavánělo Markem Stonem, tak pak už nic. Jenže stejně rychle jako se tahle stopa vynořila, stejně rychle zase zmizela v temnotách. Mark se k datům…

Khov se ušklíbl. Nějak si nedokázal představit, že by Mark nedostal to, co chtěl.

„Ještě maličkost," otočil se na odcházejícího technika. „Netušíte, jestli ty data odsud ještě někde zálohují?"

21

Mark s Vicky opustili planetu, aniž by jim kdokoliv věnoval pozornost. Byl to jeden z těch zřídkavých okamžiků, kdy byl Mark za Vicky osudu vděčný. Dokonce ji nechal řídit a sám seděl v sedadle vedle a snažil se, aby vypadal v pohodě. Díkybohu ve vesmíru a v malém astronefu se daly snadno odlišit přeludy od skutečnosti, takže zbyly jen závratě a prudké bolesti hlavy. Navíc se pořád nemohl smířit s představou, že opouští planetu a nechává na ní svého přítele.

Když se vynořil z bahna svých myšlenek, bylo řízení přepnuté na autopilota a Vicky hledala v počítači pro Marka nějaké informace. Trvalo jí to dlouho a Marka to bůhvíproč znervózňovalo. Pravda je, že Marka teď znervózňovalo skoro všechno. Bylo mu pod psa.

Tohle bylo zatraceně nefér.

„Co je zatraceně nefér?" zeptala se Vicky.

A ještě ke všemu začíná přemýšlet nahlas.

„Ale nic," řekl Mark Stone.

„Helemese, tajnosti."

„Žádný tajnosti. Prostě se mi o tom jen… nechce mluvit. Spíš mi konečně řekni, co jsi našla o té firmě."

„Tak poslouchej. Je to jedna z firem tvé kamarádky Swensonové, a bacha – vzhledem k tomu, co tam dělají, je umístěna přímo ve vesmíru. Potřebují stav beztíže. Je to jedna velká orbitální stanice kroužící vesmírem."

„Fascinující," řekl bez zájmu Mark Stone.

„To ovšem není všechno. Ta stanice je rozdělena na dvě části. V jedné je normální kyslík, v druhé je vakuum. Pracují v něm Thorydané, kteří dýchat nepotřebují. Levné pracovní síly." Vicky Kaneová se podívala, jestli její informace udělaly na Marka nějaký dojem. Pak, už s menším nadšením, pokračovala. „Obě ty části jsou od sebe totálně odděleny. Pokud se chceš z normální části dostat do druhé, musíš nasednout do rakety, nastartovat, vylítnout ven, obletět satelit a zase znovu přistát. Prý kvůli bezpečnosti. Rozhodně to může být pro šéfy docela otrava. Proto má každou polovinu na starost někdo jiný."

„A Wolverton měl na starost tu část bez kyslíku," odhadl Mark.

Vicky užasle zdvihla obočí. „Ty ještě žiješ? Už jsem tě chtěla vyhodit z rakety, než se mi tu začneš rozkládat. Ale máš samozřejmě pravdu. V té Wolvertonově části bez kyslíku se vyrábí nějaké ty součástky do androidů… a taky se tam provádí výzkumy. Zajímavé je, že jsem nikde na síti nenašla zmínku o tom, že by přišli s nějakým objevem. A co víc – jsou střeženi víc než nějaká pevnost. Žádná z dalších továren slečny S. nemá tak přísnou ochranu. Raketomety, torpéda, laserová děla…"

Tohle začínalo vypadat nadějně.

„Problém je, že díky pracovnímu prostředí můžou celkem snadno zdůvodňovat, proč tam nikdo jiný nesmí. Vsadím se, že tam slečna S. byla tak při otevření – a pak už jen dostávala zprávy o tom, jak se všichni děsně snaží, ale že zatím

pořád nic.“

To dávalo smysl. Elsa ani při nejlepší vůli nemohla kontrolovat chod každé své filiálky. To by bylo, jako kdyby se plukovník Sanders rozhodl kontrolovat všechny pobočky KFC. A podle zásady ‚pod svícnem je tma‘…

„Dá se tam nějak dostat?“ zeptal se Mark.

„Dá. Musíš se jenom stát Thorydanem – nebo šéfem té firmy. Což by, vzhledem k známostem se slečnou S…“

„Už jsem řekl, ji z toho vynecháme.“

„V tom případě se tam oficiálně nedostaneš.“

„Takže bychom je měli navštívit neoficiálně, to máš na mysli? Vlézt tam komínem jako Santa Claus?“

„Kdyby měli komín, tak ano. Jenže to oni nemají. A pořádně si hlídají okolí, aby se jim tam netoulaly cizí rakety. Když tam budeme zkoušet přistát, tak z nás udělají hvězdný popílek dřív, než stihneš říct ‚Přicházíme v míru‘.“

„Nejsou zrovna moc důvěřiví.“

„To nejsou.“

„To není zdravý přístup k lidem. Nedůvěra.“

„To není,“ řekla Vicky.

„Žádné – nechte maličkých přijíti ke mně.“

„Po maličkých oni střílejí.“

Mark měl úkol. Začínal být ve svém živlu. Dokonce se mu zdálo, jako by bolest hlavy začala trochu ustupovat. „Nějaký nápad, jak se tam dostat?“

„Momentálně nic.“

„Hmm.“ Mark se chvíli díval do hvězdného nebe a pak řekl: „Něco mám.“

A pak to Vicky řekl.

A Vicky řekla, že se zbláznil.

22

„Jsi blázen,“ řekla Vicky znova. „Možná jsi chytil od slečny S. neosyfla a teď se to začíná projevovat.“

„Tohle je jediná možnost.“

„Tohle je sebevražda.“

Za okny se černal vesmír. Kdyby se dívali průzory ven, viděli by, jak se kousek od nich, v příslušné vzdálenosti, pomalu pohybuje stanice korporace. Byla jako nestvůrné vejce, na které někdo šlápl. Neforemná, ošklivá – a velice funkční. Ježila se zbraněmi jako rozčílený dikobraz, ale byla mnohem nebezpečnější. Zatím díkybohu nevěnovala malé kosmické lodi Vicky Kaneové žádnou pozornost.

Ani jeden z nich se ven nedíval. Už si ten pohled užili a teď rozebírali poslední detaily plánu. Alespoň Mark rozebíral poslední detaily plánu – Vicky se věnovala tomu, že mu vysvětlovala, jak je ten plán idiotský.

Byl. Jenže Mark měl pravdu. Jiný neexistoval.

A Marka bolela hlava čím dál víc. A začínal se potit.

„Jdem na to,“ řekl s větší sebejistotou, než skutečně cítil. Vstal, opustil pilotní kabinu a vyrazil směrem k chodbě pro údržbu. Vicky jen pokrčila rameny, zamumlala něco o tom, že každý je svého štěstí strůjcem, a šla za ním. Prošli dlouhou chodbou, kolem louží oleje a trubek, ze kterých unikala pára. Ze stropu se houpaly dráty bůhví od čeho. Byl zázrak, že tahle loď byla ještě funkční.

Chodba byla čím dál užší. Dráty, trčící ze všech míst, se po Markovi natahovaly jako hadi. Trubky kolem začínaly pulzovat životem, prohýbat se a vlnit. Mark to zkoušel ignorovat. Otočil se na Vicky –

– a místo ní tam stál Khov a mířil pistolí přímo na něj. Mark jednal automaticky. Vymrštil ruku, aby vyrazil Khovovi zbraň z ruky

– a zastavil se v polovině pohybu, ještě předtím, než rána dopadla. „Vicky…,“ řekl opatrně.

„Ano?“ odpověděl vyděšeně Khov.

Mark spustil ruku zpátky k pasu. „Toho si nevšímej. Jen další krok na cestě k šílenství. Měl bych sebou hodit, dokud je ještě čas.“

A jsi si jistý, že je ještě čas? zeptal se ho hlas v jeho mozku.

Dál šli v úplné tichosti.

***

Kovové dveře se nedaly přehlédnout. Už kvůli obrovské nakreslené lebce a nápisu NEBEZPEČÍ v několika jazycích.

Vedle dveří byla skříňka se skafandry. Tu právě teď Mark otvíral – zatímco Vicky stála opřená o stěnu. Ve skříňce byl jediný exemplář a Mark se do něj začal pomalu soukat.

„Hotovo,“ řekl nakonec.

„Výborně. Takže abychom si rozuměli, můj úkol je tady čekat… samozřejmě pokud si mě nevšimnou a neodstřelí… dokud nebude úplně jisté, že jsi mrtvý. Pak odletím domů a napíšu o tobě tu nejnenávistnější knihu, co kdy kdo četl.“ Vicky se s námahou usmála.

Mark neodpověděl. Díval se na ukazatel kyslíku na vzduchové bombě. O doplnění se tu nikdo nestaral… byla ho v láhvi sotva polovina. S tímhle nepočítal.

„Tak co? Jdeš od toho?“ zeptala se Vicky Kaneová.

„Já? Ani náhodou,“ odpověděl Mark. „Nemůžu se dočkat.“ Zapnul si skafandr a otočil kolem kovových dveří. Vchod do přetlakové komory se otevřel.

Mark prošel dveřmi a otočil se na Vicky.

„Když se nevrátím nejpozději do dvaceti čtyř hodin, tak nečekej a odleť. To myslím vážně. Tu knihu klidně napiš – ať napíšeš cokoliv, ve skutečnosti jsem ještě mnohem horší. A dávej na sebe pozor.“

Mark za sebou dveře rychle zavřel – dřív než Vicky Kaneová mohla stihnout něco odpovědět. Pak jen počkal, až přetlakovou komoru automaticky opustí vzduch a uvolní se druhé dveře.

Před Markem se otevřel vesmír.

A Mark se odrazil a skočil do něj.

23

Mark plul vesmírem a zdálo se mu, že se vůbec nehýbá. Visel ve vesmíru, uprostřed nicoty, uvězněný v prostoru jako mravenec v jantaru.

Otočil hlavu a podíval se zpátky. Astronef Vicky Kanenové byl jen kousek za ním a pomalu se vzdaloval. Kdyby teď zapnul trysky, mohl by se ještě vrátit…

Ne.

Plul dál antracitově černým vesmírem a v nekonečné dálce před ním se vznášela vesmírná stanice. Zdála se tak malá – byl by zázrak, kdyby se do ní vůbec dokázal trefit.

Mark se vznášel a doprovázel ho jenom jeho vlastní dech. Tohle Mark nesnášel ze všeho nejvíc. Ten sípavý dech, to přiznání vlastní smrtelnosti, odměřující, kolik ještě minut života mu zbývá. Dá se to stihnout, to se ti jen zdá, že se nehýbáš, vždyť přece nejsi ve vesmíru poprvé… říkal si Mark – a hned si taky sám odpověděl. Ale dneska jsi tu poprvé v tak pasivní úloze.

Prosím tě, řekl sám sobě Mark, jak můžeš netrefit? Stačí jen k tomu pomalu doplout a pak se pomocí trysek nasměrovat na hlaveň torpédometu.

Samozřejmě pokud mě nezachytí radar a některý z laserů ze mě neudělá vesmírný škvarek.

Ale ne, uklidňoval se zase, těleso téhle velikosti jejich radar vůbec nezaznamená… maximálně mě bude považovat za neškodný malý meteor. Je to v pohodě. Tohle zvládnu levou zadní. Jak by se mohlo něco nepovést?

V té chvíli se znovu rozhlédl kolem sebe a najednou znal odpověď.

***

Vicky Kaneová se vymotala z labyrintu údržbářských tunelů a dostala se zpátky do pilotní kabiny. Automaticky zkontrolovala, jestli se někde nezamazala – a hned vzápětí si za to sama v duchu vynadala. Mark je v nebezpečí a ona hledá skvrnu na sukni.

Přešla k průzoru a zadívala se ven. Neviděla ho. Možná se kouká špatným směrem –

Něco zapípalo a Vicky nadskočila.

V první chvíli netušila, odkud to vůbec jde. Teprve když se zvuk ozval podruhé, pochopila, co to je.

Telekomunikační zařízení.

Vesmírná stanice s ní chce mluvit.

Posadila se do pilotního křesla, párkrát se zhluboka nadechla a pak navázala spojení. Na obrazovce vyskočil obraz muže a Vicky sebou trhla. Vypadal děsivě – nepřirozeně opuchlá bledá tvář, zapadlé oči a nepříjemně pichlavý pohled.

„Co tady děláte?“ zeptal se a Vicky se zdálo, že viděla jeho jazyk a že byl fialový. S námahou přemohla odpor a odpověděla. „Na chvíli jsem se tu zastavila. Jsem na cestě už pár dnů a potřebuju si odpočinout.“

„Proč tady?“ vypálil bledý muž.

„Zdálo se mi, že tady budu v bezpečí. U takové velké, silné základny, plné velkých a silných vojáků.“

Tohle na muže nezabíralo. „Okamžitě odsud odleťte. Tady nemáte co dělat.“

„Tak bacha,“ rozčílila se Vicky. „Tohle není jen váš vesmír, aby bylo jasno. Já vás neotravuju, tak mě nechtě na pokoji. Bojíte se, že bych vám poškrábala lak? Chci jenom trochu vydechnout.“

Tentokrát byl mužův hlas ještě důraznější. „Prosím, okamžitě odsud odleťte. Tady nemáte právo být. Je to v zájmu vaší vlastní bezpečnosti.“

„A když neodletím?“ vztekala se Vicky – a už ani nevěděla, nakolik to hraje a nakolik je vzteklá doopravdy. „Odstřelíte mě? Jenom proto, že jsem si dovolila zastavit u té vaší vzácné stanice?“

„Ne,“ řekl bledý muž bezvýrazně. „Ale narazí do vás ten křižník, co sem právě letí.“

Vicky Kaneová se podívala průhledem a uviděla ho. „Bože,“ řekla – a její hlas zanikl v poplašném řevu varovných kontrolek.

24

Mark Stone se vznášel ve vesmíru a pomalu plul směrem k vesmírné stanici. Byl to v podstatě jen jeden skok – skok dlouhý několik desítek kilometrů. Jednoduchý. Pokud se člověk správně odrazí a stačí mu kyslík, měl by tu kosmickou prázdnotu překonat za hodinu.

Jenže, jak se měl právě Mark přesvědčit na vlastní kůži, kosmická prázdnota nebyla zas tak prázdná.

Na Marka se valil vesmírný křižník.

Markovi se znovu vybavil mravenec. Mravenec, který přechází silnici. Je příliš pomalý, aby se mohl vyhnout… a řidič, který ho přejede, se ani nikdy nedozví, co udělal. Mravenec je prostě příliš malý.

Mark pevně sevřel ovladače trysek… jenže stlačeného vzduchu v nich bylo tak málo. Když ho použije teď, tak už nebude mít šanci dostat se k orbitální stanici.

S fascinací jelena, který se dívá na blížící se světla vozu, se díval Mark Stone na pomalu se blížící příď kosmické lodi, která ho za chvíli vyhodí z kurzu a odhodí ho hluboko do vesmíru… což mu může být celkem jedno, protože mu náraz zároveň rozbije i helmu, takže se Mark udusí.

Křižník plul pomalu a opatrně… už se blížil na přistání… ale i tak Markovi rychle začal vyplňovat celý obzor. Už mohl začít počítat nýty v trupu lodi… a s trochou ironie si musel pogratulovat. Jeho teorie byla správná – opravdu ho žádný radar nezachytí.

Pokud nechtěl Mark zemřít, musel použít trysky.

Teď!

Mark zmáčkl spoušť trysek a pohnul se.

Šíleně pomalu. Otočil hlavu po křižníku. Tohle nestihne. Neměl tak váhat, měl mu uhnout z cesty dřív, teď už je –

– palce drtily spoušť –

– křižník se svým zdánlivě hlemýždím tempem sunul blíž a blíž –

– a –

– trysky odumřely.

Stlačený vzduch se vyčerpal. Teď už nemohl dělat Mark vůbec nic. Jen doufat a dívat se, jak obrovský křižník pluje stále vpřed, jak ještě zpomalil… a nakonec proplul jen pár metrů od Marka. Mark si v té chvíli připadal jako pravěký mořeplavec, vedle jehož bárky se právě vynořila velryba. S úctou se díval na ten kolos, který ho pomalu míjel a od kterého se vzdaloval… a pak se zas otočil k vesmírné stanici.

Teď neměl žádný prostor pro chybu. Vyčerpal všechen stlačený vzduch. Pokud se chtěl dostat dovnitř vesmírné stanice, musí se teď trefit. Jestli mine, stane se na věky další oběžnicí.

Zase slyšel jen svůj dech. Byl rychlý, jako by právě běžel maratón. Takhle mu dojde kyslík dřív, než se vůbec dostane k základně. Ale už ji měl skoro na dosah, už šlo jen o desítky metrů… a už měl na dosah i ústí torpédometu, které bylo jeho vstupenkou dovnitř, ke kterému se teď blížil…

…a který tak těsně, tak děsivě těsně minul…

Mark neváhal. V okamžiku měl v ruce dýku a jedním máchnutím prořízl trubici vedoucí ke kyslíkovým bombám. Proud vzduchu, který z ní vystřelil, mu dal těch pár potřebných centimetrů, Mark napřáhl ruku a chytl se ústí hlavně a pevně se jí držel.

Teď by si mohl oddechnout – kdyby nechtěl plýtvat dechem. Vzduchu měl teď málo, ale měl by mu stačit, než proleze hlavní torpédometu, zevnitř odjistí poklop a dostane se do prostor s kyslíkem. Samozřejmě, to jen v případě, že je správná jeho teorie a vevnitř je kyslík. Pokud to o bezvzdušné zóně není jenom bluf… no, to by bylo špatné. Ale je to bluf. Mark to cítil v kostech.

Mark Stone se přitáhl k ústí… a zalil ho studený pot. Tohle nebyl normalizovaný torpédomet, jak byl popsaný v plánech. Někdo ho bez vědomí úřadů vyměnil za XT-183, s daleko větším dostřelem… ovšem taky o několik podstatných centimetrů užší.

Tímhle Markův skafandr neprojde.

Mark se v náhlém záchvat zoufalství začal drát dovnitř, odhodil prázdnou kyslíkovou bombu, odhodil tryskový pohon, rval se dovnitř, jako by doufal, že se mu podaří roztáhnout nelvedijskou ocel…

Okamžik paniky zmizel tak rychle, jako se objevil, a Mark už věděl, co musí udělat.

Prudce vydechl všechen kyslík, co měl v plicích, a začal si sundávat skafandr.

***

Chlad vesmíru byl větší, než by normální člověk mohl vůbec snést – a i Marka na chvíli omráčil a jen stěží potlačil nutkání zalapat po dechu. Nikdy nezažil takovouhle úpornou bolest. A věděl, že to je jen začátek. Za chvíli se ozvou jeho vnitřnosti, které ze začnou rozpínat, až nakonec explodují jako na vzduch vytažené ryby z hlubokých moří.

Tak to bys sebou měl hodit, řekl si Mark a zkřehlýma rukama se začal soukat úzkým hrdlem do raketové hlavně. Ještě by mi scházelo, aby se teď rozhodli po někom pálit, pomyslel si.

Lezl pomalu. Ruce i nohy, pokryté jinovatkou, mu pomalu vypovídaly poslušnost. Za sebou nechával kusy oděvu i kůže přimrzlé k hlavni… ale Mark to necítil. Necítil už skoro nic a jen síla vůle ho táhla pořád kupředu.

Všude kolem byla tma. Zdálo se mu, že takhle leze už věčnost, že se mu plíce roztrhnou dřív, než se dostane na konec. Možná se odtud nikdy nedostane, že zůstane tady v tomhle temném tunelu. Ti se budou divit, až budou po někom pálit, a soupeř asi ještě víc. Ne, musí se plazit kupředu a nemyslet na dýchání a nemyslet na zimu, kapitáne, dostali jsme přímý zásah Markem Stonem, hlásí protivník (nemyslet na hořící plíce), naštěstí neexplodoval (já mrznu, proboha, já mrznu), hned tam posíláme sbor sexy pyrotechniček, aby ho zajistily (nemůžu, už dál nemůžu), jasně, říká kapitán, jenže teď jsem se praštil do hlavy, takže (praštil jsem se do hlavy) nemůžu nic dělat, počkáme (praštil jsem se do hlavy) a –

Praštil jsem se do hlavy, řekl si Mark Stone.

Uzávěr hlavně.

Super.

Mark hmátl před sebe a položil ruku na poklop. Nic necítil. Mráz mu sebral z ruky veškerý cit. Necítil pod prsty žádnou závlačku, nic.

Zběsile začal zatínat ruce do pěstí, aby se mu do nich aspoň trochu vrátil cit, a pak to zkusil znovu. Plíce mu praskaly a řvaly bolestí.

Tentokrát byl úspěšnější. Našel ji. Neměl moc času, věděl, že za pár vteřin ztratí vědomí, že jestli –

Závlačka cvakla, poklop se otevřel a v té chvíli chytl Marka podtlak a začal ho rvát zpátky do vesmíru.

25

V poslední chvíli se Mark chytil okraje hlavně a začal se vtahovat do místnosti.

Dal do toho všechny své síly – všechny ty, o kterých byl přesvědčen, že je během posledních několika minut ztratil. Vzduch, který kolem něj proudil z místnosti do bezedného vesmíru, ječel, řval, kvílel a chtěl ho za každou cenu vzít s sebou. Možná někdy jindy, pomyslel si Mark, a bojoval s ním jako vzteklý levhart.

Nakonec se Mark vysunul z hlavně, spadl na zem, zabouchl za sebou poklop, po čtyřech přelezl k větrací šachtě a dychtivě lapal po vzduchu.

Pak jen chvíli ležel na zemi. Pomalu si začal uvědomovat bolest i to, že tímhle jeho peklo nekončí. Tohle byl jen začátek.

Ale nejdřív by měl odsud zmizet. Určitě to někde vyhlásilo poruchu a dřív nebo později se sem někdo přijde podívat, co se zase děje. Jo. Jenom musí nejdřív vstát.

Mark se opřel o hlaveň a pomalu vstával. Přitom se nešťastnou náhodou uviděl v lesklé ploše skříňky. Oblečení na kusy a pod ním krvavé maso zbavené kůže. Každá kolonie malomocných by ho ráda vzala za svého člena. Takhle vážně nemůžu ven, pomyslel si Mark. Otevřel skříňku a doufal ve své štěstí.

Nezklamalo ho.

***

O minutu později už otvíral Mark dveře. Uniforma, kterou našel ve skříňce, mu sice byla těsná, ale, jak známo, darovanému koni by se člověk neměl koukat na chrup. Mark alespoň už nevypadal jako postižený leprou – teď si spíš připadal jako člověk, který právě někomu ukradl uniformu a pracně se do ní navlékl. A co hůř, přišlo mu, že to musí napadnout každého, koho potká.

Proto kráčel potichu a opatrně. Zatím měl štěstí. Chodba byla prázdná. Jediný, kdo se v ní nacházel, byl Mark a kyslík.

Kolem bylo ticho. Žádné cvakání přístrojů, žádní pobíhající vědci… absolutní ticho.

Mark kráčel dál prázdnou chodbou a míjel jedny kovové dveře za druhými. Občas se u nějakých zastavil, zaposlouchal se… a pak zas pokračoval dál. Pořád nic. Jako by byl jediným žijícím obyvatelem téhle stanice. Mark se snažil najít nějakou stopu, zjistit, o co tady jde – ale nenarazil na nic.

Po pár hodinách chůze si Mark uvědomil, že obešel celou základnu a dostal se zase na místo, odkud začal, aniž by potkal jediného člověka. Jedině na chvíli měl pocit, že vidí, jak po stěnách šplhají obrovští pavouci, ale když zavřel a znovu otevřel oči, byli pryč. Jinak nic. Chtělo to razantní krok. Nebo aspoň razantní kopanec do dveří.

Mark si vybral jedny z dveří, vyzkoušel, jestli náhodou nejsou otevřené – a pak se rozběhl a narazil do nich ramenem. Ještě dřív, než se stačily úplně rozlétnout, už měl Mark tasenou pistoli a byl připraven okamžitě střílet. Dveře narazily do kovové stěny a echo úderu se rozlehlo celou stanicí. Mark stál na prahu prázdné místnosti a čekal nějakou reakci. Nic. Žádný řev alarmu, žádné běžící kroky, žádné otvírající se dveře. Jen mrtvolné ticho.

Mark jen pevněji sevřel zbraň. Neměl z toho dobrý pocit. Rozhlédl se kolem. Tohle byla dokonale vybavená laboratoř. Mark pomalu přešel k jednomu z přístrojů, změřil si ho pohledem… a pak přejel po panelu s tlačítky prstem a zvedl ho k očím. Byl šedý od prachu.

Markův svíravý pocit v žaludku ještě víc zesílil. Co se tady děje? Vypadalo to, že celá tahle laboratoř sloužila jen jako zástěrka. Ale pro co? A proč ho ti lidé chtějí vidět mrtvého?

A pak to ucítil. Slabý, vzdálený zápach, který Mark tak důvěrně znal. Zápach rozkládajícího se masa. Zápach, který vám spolehlivě vykopne žaludek až do krku – zvlášť když, jak sílilo Markovo podezření, nešlo o zkažené maso z rozbité ledničky.

Mohla to být další součást jeho přeludů, ale Mark nějak tušil, že tohle je skutečné. Vyběhl na chodbu a bez zaváhání vrazil do dalších dveří. Totéž vybavení, tatáž vrstva prachu, tentýž zápach, sílící, čím víc se Mark přibližil ke stěně. Za ní bylo to, kvůli čemu sem přiletěl… a patrně ještě něco navíc. Mark na stěnu poklepal – ale byla moc silná na to, aby z toho mohl něco poznat.

Mark vyzkoušel troje další dveře – s úplně stejným výsledkem. Začal se ho zmocňovat pocit neskutečna. Bylo to jako ve snu – prázdná chodba se spoustou dveří. A ten zápach hnijícího masa tomu taky moc nepřidal.

Markovi se zatmělo před očima. Rukou hmátl před sebe a chytil se stěny. Bolest hlavy se vrátila i s posilami. Jenže teď na ni nemá čas! Teď si ji nemůže dovolit!

Mark zatnul zuby a otevřel oči. Bolest nepřešla, ale aspoň teď už viděl normálně. S tím už se dalo žít.

Pustil se zdi a začal se rozhlížet. Přece tady někde musí být vchod. Laboratoře byly rozmístěné po obvodu téhle poloviny vesmírné stanice a uprostřed tohohle půlkruhu muselo být něco… něco pořádně velikého. Jenže jestli je tu tajný vchod, tak může být ve kterékoliv z místností. Mohl by tu chodit týdny a nenašel by ji.

Tohle chtělo nápad.

Mark prošel ještě další místnost, než ho dostal – a byl hodně rád, že tu není Ray ani Vicky. Určitě by se jim nelíbil.

26

Vicky Kaneové se chtělo na záchod. Chtělo se jí šíleně – ale ani se nepohnula. Od chvíle, kdy mluvila s tím bledým mužem a pak odlétla od kosmické základny, aby se nesrazila s křižníkem, se nedokázala přinutit, aby vstala od kontrolek a řídicích pák. Seděla takhle už několik hodin. Každou chvilku přece mohlo něco bliknout a dát na vědomí, že se Mark vrací zpátky. To v tom lepším případě. V tom horším se mohl znovu na obrazovce objevit ten mrtvolný typ, a protože mu neodpoví, začne po ní střílet. A Vicky Kaneová si nedovedla představit nic trapnějšího než být odstřelena kvůli močovému měchýři. Takže radši přehodila nohu přes nohu a dívala se na vesmír.

Ale muž se neobjevil. Od chvíle, kdy u základny na chvíli přistál křižník a hned zase odletěl pryč, ji úplně ignoroval. Vicky Kaneová se přesvědčovala, že by vlastně měla být ráda… jenže nebylo to nic platné. Nejdřív po ní div nestříleli a teď najednou najeli na zásadu „žij a nech žít?“ Netušila proč, ale neměla z toho dobrý pocit.

Základna se vznášela ve vesmíru jako nějaké dávno uhynulé zvíře a Vicky se na ni dívala s nadějí, že každou chvíli uvidí Marka Stonea, jak letí směrem k ní a pak už odsud konečně vypadnou – a ona už si bude moct konečně odskočit na záchod. Dlouho to takhle nevydrží.

Zase si přehodila nohy a pro jistotu se podívala na obrazovku. Pořád prázdná. Možná by měla přiletět blíž – jestli se ani pak neozvou… Na druhou stranu, proč je zbytečně provokovat?

Znovu pohled na vesmír – změna nohou – a zase krátký pohled na monitor. Vesmír i monitor byly prázdné. Na rozdíl od jejího –

Něco narazilo do lodi. Vicky sebou trhla. V té chvíli se ozvalo pípnutí. A pak opět. Radar. Objevila se na něm červená tečka. A další. A další. Za chvíli jich bylo na radaru dobrých deset. A vzápětí je Vicky mohla vidět i přímo před sebou.

Kosmické lodě. Zatím nebyly o moc větší než jejich obrazy na radaru, ale blížily se.

Vicky vytřeštěně zírala ven do vesmíru, když obrazovka blikla a objevil se na ní obličej velmi špatně naloženého muže.

„Tady SDPP, generál Khov. Okamžitě se vzdejte a připravte se k nalodění!“

Vicky chtěla zmáčknout příjem – ale místo toho její prst sklouzl vedle a přerušil spojení. Holohlavý muž zmizel. Vicky zalil studený pot. Radar varovně zakvílel – kosmické lodě ji zaměřují raketami! Ani nevěděla jak, ale obnovila spojení, a jakmile se plešatý obr vrátil na obrazovku, vyrazila ze sebe: „Tady… tady je Vicky Kaneová. Ne – nevím, proč se mám vzdávat! Jsem novinářka!“

I přes monitor na sobě cítila upřený Khovův pohled. „To jsem si mohl myslet. Ženská. Jak to ten Mark dělá?“

„K… kdo?“

„Mark Stone. Váš pasažér na téhle lodi lásky. Ať se vzdá a nenutí mě udělat něco, o co ale vážně vůbec nestojím.“

„Neznám žádného –“

„Dámo, neurážejte moji inteligenci. Opravdu nemám náladu na žádné takovéhle dohadování. Dám vám pět minut. Nechte si to projít hlavou a rozhodněte se, jestli to chcete po dobrém, nebo po zlém.“

Monitor blikl a muž, který se představil jako Khov, zmizel.

Vicky Kaneová si teprve teď uvědomila, že křeslo pod ní je podezřele vlhké.

27

Raketa byla jen dvacet centimetrů dlouhá. V normálním případě odpálení by dostala od počítače elektronický impulz, na magnetickém polštáři by prolétla hlavní ven ze stanice, tam by se zažehla a vyrazila k určenému cíli. Jenže tohle nebyl normální případ.

Ve chvíli, kdy Mark odmontoval kus ventilace, byl už rudý a mokrý od potu. Roura byla mohutná, těžká a široká tak, že do ní mohl málem strčit hlavu. Přitáhl ji před otevřené dveře do jedné z laboratoří.

A teď to začalo být zajímavé. Vedle něj na zemi ležela ta raketa. Veškeré dálkově ovládané mechanismy byly nepoužitelné. Jediné, co mohl Mark udělat, bylo aktivovat ji sám. To by bylo hodně riskantní i ve chvíli, kdy by ji odpaloval z improvizované hlavně ležící na zemi – jenže v té chvíli by stačilo, aby jen škrtla křídlem o zem, narazila do stropu či podlahy, a i když z ní Mark vybral výbušninu a nechal jen základní explozivní jádro, i tak by ho to roztrhalo na tak malé kousky, že by pak mohl sloužit jako puzzle o sto tisících dílcích.

Takže to muselo být jinak.

Pokud se Mark nemýlil – a v téhle věci by se velmi nerad mýlil – raketě trvalo čtyři vteřiny, než se díky silám magnetismu jako urychlená částice prohnala hlavní. Než došlo k zážehu trysek. Vzhledem k tomu, že roura ventilace jen těžko může posloužit opačným polem, dá se raketa do pohybu teprve až v téhle chvíli. Čili má čas k dobru.

Odmontovaná roura stále ležela na zemi a o ní se stejně lhostejně opírala raketa. Už měla odmontovaný kryt. Mark k ní poklekl a chvíli se jí hrabal ve vnitřnostech. Pot mu kapal na hřbet ruky. Ještě –

Čidlo rakety bliklo. Byla aktivovaná. Mark ji popadl a vrazil do roury. Magnetické pole ji drželo pěkně uprostřed, jen se mírně chvěla. Za čtyři vteřiny se zažehnou trysky a začne šrumec.

Jedna vteřina.

Mark chytil rouru do obou rukou. Podklouzla mu. Zařval, stiskl pevněji. Teď ji držel.

Dvě vteřiny.

Napnul všechny své síly, zvedl snad dvě stě kilo oceli do vzduchu –

Tři vteřiny.

– a hodil si ho na rameno. Tohle by slabšímu člověku okamžitě zlomilo páteř – Mark jen poklesl v kolenou a na jednu vzácnou setinu vteřiny se mu zatmělo před očima. Ne! Teď nesmí omdlít!

Čtyři vteřiny.

Hlaveň se roztřásla a Markovi málem vylétla z rukou. Za sebou ucítil žár trysky. Ze všech sil se snažil udržet hlaveň ve správné poloze a

– Zavři oči! zařval na něj instinkt. Udělal to a v tentýž okamžik ucítil, jak mu kůži na obličeji spálil prudký žár. Na víc Mark nečekal. Poslepu odhodil provizorní raketomet a začal utíkat.

Jestli tam nechal moc výbušniny, jestli neudržel do poslední chvíle směr rakety…

Výbuch byl větší, než Mark čekal. Ucítil, jak ho nadzdvihl do vzduchu. Letěl. Pod ním se kovová podlaha vlnila jako rozbouřená hladina oceánu. Jenže na rozdíl od mořské hladiny byla tvrdá, a když do ní dopadl, tak s pořádným zaduněním.

Mark ležel na zemi s vyraženým dechem, drnčelo mu v uších, tělo ho bolelo, jako by mu na něm tančila kankán metráková masérka, a to byl ještě rád, že se zatím neozval obličej. Mělo to jedinou výhodu. Všechny tyhle věci alespoň na chvíli přehlušily děsivou bolest hlavy.

Řekl si, že by mohl zkusit vstát. Pak si řekl, že radši ne.

Zůstal ležet a říkal si, že teď by byla ta správná chvíle, aby sem vtrhlo komando vojáků a rozstřílelo ho na kusy.

Jenže chodba žádné komando nevyvrhla. Neobjevil se ani kluk hrající si na vojáka, vyzbrojený špuntovkou.

Mark Stone vyhodil do povětří kus vesmírné základny a nikoho to nezajímalo.

Jestli to takhle bude pokračovat, pomyslel si Mark, když hodně pomalu a opatrně vstával, začnu trpět komplexem méněcennosti. Pak se šel podívat, jak se mu to povedlo.

Místnost byla v troskách a ve stěně díra jako vrata. Někam vedla – jenže kam, to Mark neviděl. Netušil, jestli tak špatně vidí kvůli dýmu, který se roztáhl po celém okolí a nehodlal se dobytého území jen tak lehce vzdát, jestli za to může ta rána, kterou schytal… nebo jestli je to další příznak jeho choroby. Ať tak nebo tak, výsledkem bylo, že první mrtvolu uviděl teprve ve chvíli, kdy na ni málem šlápl.

Teprve v té chvíli dým – se smyslem pro efekt – ustoupil.

Mark doufal, že to, co vidí, je jen další z jeho přeludů.

Protože jestli ne, tak se právě ocitl v masovém hrobě.

28

„Váš čas vypršel," řekl generál Khov na obrazovce.

„To ještě nebylo pět minut," zkoušela oponovat Vicky Kaneová, ale Khov se nehodlal nechat strhnout do hovoru na téma relativnost času. „Kde je Mark?"

„Odskočil si koupit cigarety, ale za chvíli se vrátí. Mám mu něco vyřídit?" Vicky už stačila nalézt ztracený klid. Možná i díky tomu, že spolykala polovinu lodní lékárničky.

„Vidíte ty lodě kolem?" zeptal se Khov

„Není možné je přehlédnout."

„Tak ty všechny jsou tu kvůli vám. Mark je nemocný. Vážně nemocný. Když se vzdá, můžeme mu pomoct."

„Vyřídím mu to," slíbila Vicky Kaneová.

Generál Khov na ni upřel vědoucný pohled. „On už je tam, co?"

„Kde… tam?"

„Zkouším se se základnou spojit od chvíle, co jsme tady, a nikdo se nehlásí."

„Aha. Tam… tam. No, jestli jste jim taky hned začal vyhrožovat, že po nich budete střílet, tak se ani nedivím, že se nehlásí," usoudila Vicky.

„Začínám s vámi ztrácet trpělivost."

„To mě mrzí. Doufala jsem, že budeme kamarády."

Monitor bliknul a Khov zmizel. Když Vicky sahala po dalších práškách na uklidnění, ruce se jí třásly tak, že se radši pevně chytla opěradla křesla.

Lodě se daly do pohybu.

Marku, kde jsi? ptala se v duchu Vicky. Vrať se! Nenechávej mě v tom samotnou.

Už je nemusela ani sledovat na monitoru. Viděla, jak se jejich kovové trupy prodírají vesmírným vakuem přímo k ní.

Marku!

A v té chvíli se Mark objevil. I s posilami.

***

Mark kráčel mezi mrtvými. Leželi vedle sebe, na sobě, někteří ještě v laboratorních pláštích, jiní v civilním oblečení. Tváře zkřivené hrůzou, ruce stisknuté v pěst, vytřeštěné oči, rozškrábané obličeje, krev za nehty…

Už tu tak museli ležet dlouho. Vlezlý zápach hnijícího masa se dral Markovi do nosu a obracel mu žaludek naruby. Nejradši by se sebral a hned vypadnul… jenže něco těm mrtvým dlužil. Teď už nešlo jen o něj. Stál proti někomu, kdo byl ochoten bez mrknutí oka zabít stovku lidí.

Mark se snažil vnímat pouze samu místnost. Obrovskou, kruhovou místnost. Obrovskou, kruhovou a zcela prázdnou místnost. Jen bílé, prachuprosté plochy ukazovaly, že tu před nedávném něco stálo.

Pozdě.

Zase pozdě.

Zbavili se všech stop.

Mark se pokoušel podle bílých míst uhádnout, co tam asi mohlo stát – jenže jediné, co zjistil, že to bylo velké. Mělo to rozměry fotbalového hřiště. Mark si všiml, že v zemi jsou každého půl metru rýhy. Od čeho? Co tady, sakra, bylo?

A pak mu došlo, co musí udělat.

Nenechali tady stroje, ale něco tu přece jen nechali. Mrtvá těla.

Mark se sehnul k prvnímu a začal mu prohledávat kapsy. Snažil se přitom nedýchat, ale moc to nepomáhalo. Jako by ten odporný zápach vnímal všemi póry těla. Mrtvý u sebe neměl nic, co by mohlo Markovi pomoct. Stone přešel k druhému. Taky nic. Teprve u třetího se na něj usmálo štěstí. Měl u sebe diář s poznámkami a fotku. Byl na ní muž a v náručí držel šťastně se usmívající ženu. Marka ale mnohem víc zajímalo místo, kde byl snímek pořízen. Přímo tady, v téhle místnosti – jen ve chvíli, kdy ještě nebyla prázdná.

Mark v první chvíli nechápal, co to za nimi stojí. Pak se podíval do diáře a najednou mu bylo všechno jasné.

Mark Stone začal utíkat. A pak proběhl kolem výhledu ven… a věděl, že je ještě hůř. Khov už tam čekal.

Měl jen málo času – a zdálo se, že i ten už vypršel.

29

Admirál Khov seděl v kokpitu astronefu Aston a vydával rozkazy. „Mark je v té továrně na androidy. Kdyby byl v lodi, tak by tam jen tak neseděl jako husa na střelnici. Takže hlídejte prostor mezi lodí a kosmickou stanicí. Nesmí se dostat zpátky. A pro jistotu odřízněte i –"

V té chvíli Khov oněměl. V absolutním tichu explodoval bok kosmické základny. Kusy kovu se rozlétly kolem.

A pak se ven vyvalilo to ostatní.

Khovovi chvíli trvalo, než byl jeho mozek ochotný přijmout, že to, co vidí, je skutečnost. Ven z kosmické základny do vesmíru vyplula snad stovka lidských těl. V jeden okamžik se celé okolí změnilo v jeden obrovský hřbitov. Mrtvá těla plula všude, kam se Khov podíval.

Khov nemohl odtrhnout zrak od té kosmické márnice. Jestli s tímhle měl Mark něco společného…

Ne, to ne. Takhle se změnit nemohl. Navíc se zdálo, že všichni ti lidé jsou už nějaký čas mrtví. Mark je jenom…

…jenom využil k tomu, aby se dostal ke své lodi.

***

Vicky Kaneová seděla ztuhlá v křesle. Před chvílí byl ještě vesmír pustý a prázdný – a najednou byl plný lidí. A co hůř – mrtvých lidí. Vicky nebyla zrovna straspytel, ale když si s předním sklem vaší kosmické lodi začínají hrát berany –

berany – duc zástupy umrlců, trochu to otřese vaším klidem. Vystřelení z kosmické základny plachtili přímo k ní, narazili do lodi a pluli zase dál. Jednomu se podařilo roztrhnout a přejel po vyztuženém skle, jako by se s ním mazlil. Další se přitiskl na sklo obličejem a nekonečně dlouhou vteřinu upíral na Vicky svůj nevidoucí pohled. Třetí se od skla odrazil, znovu dopadl, pevně se chytl –

– a pak zvedl svou krví zalitou a ohořelou tvář naVicky a usmál se.

Vicky zaječela hrůzou.

Mrtvola zaťukala na sklo a pak ukázala prstem směrem k průlezu. Teprve teď ho Vicky poznala.

Mark Stone si stiskl za oknem rukou krk a vypoulil oči. Evidentně tím chtěl naznačit, že mu ve vesmíru, jenom s umělohmotným dýchacím přístrojem, není zrovna nejlépe. Vicky se konečně vzpamatovala a vystřelila z křesla. Za chvíli se už zimou zkřehlý Mark šoural k řízení lodi.

„Co to bylo?“ zeptala se Vicky.

„Teď ne,“ utnul ji Mark Stone. „Nejdřív odsud musíme zmizet. Využít toho, že Khov má teď jiné priority. Máme tak den k dobru, než nám znovu vyrazí po stopě.“

Mark se posadil do křesla – a zarazil se.

„Od čeho je to křeslo mokrý?“ zeptal se opatrně.

„Věř mi… na tuhle otázku nechceš znát odpověď.“

Mark se nedůvěřivě podíval na Vicky, pak na křeslo… ale ze zkušenosti věděl, že v některých věcech se vážně není radno hrabat. Astronef vyrazil kupředu.

„Kam letíme?“ zeptala se Vicky.

„Do zábavního parku. Jízda na kolotoči mi udělá dobře.“

Zdálo se, že je opravdu nikdo nesleduje. Khovovi lidé museli nejdřív zjistit, jestli na základně nezůstal někdo živý, někdo, koho by mohli zachránit. Teprve pak vyrazí za ním… ale v té chvíli už Mark doufal, že bude mít všechny důkazy.

Zkontroloval, jestli je všechno správně nastavené, a pak vstal ze židle. Bolelo ho celé tělo a hlava ho třeštila tak, jako by si v ní zřídil Hulk tělocvičnu. „Jdu se osprchovat a zafačovat a vyspat. Vysvětlím ti to pak. Teď jsem grogy.“

Mark opatrně vstal z křesla. Trochu se motal a na chvíli měl pocit, že vidí v zadní části lodi chodit mrtvolně bledého muže, ale přešlo to. Podařilo se mu dostat se do sprchy bez větších problémů a pak už byl jen slyšet zvuk tekoucí vody. Vicky Kaneová se přesunula na pilotní křeslo a podívala se na souřadnice, které Mark nastavil. Překvapeně vykulila oči. „Sakra. On nekecal.“

30

Mark se osprchoval a hned se cítil líp. Dokonce i bolest se stala nějak snesitelnější – možná proto, že spolykal z lékárničky to, co zbylo po Vicky. Omotal se ručníkem a přešel do ložnice.

Vicky Kaneová tam na něj čekala. Podle toho, co bylo vidět pod tenkou pokrývkou, nahá.

„Ahoj,“ řekla.

„Ahoj,“ odpověděl Mark Stone.

„Páni, to je tělo,“ okomentovala Markovu postavu.

„Jsem rád, že se ti líbí. Normálně nosím jiný, ale dneska jsem si ho vzal, protože mi ladí k botám.“

„A co moje tělo?“ řekla Vicky a odhodila prostěradlo.

Mark si prohlédl její pevná ňadra, sametovou pokožku, dokonalé nohy… „Ne, obávám se, že tvoje tělo by se k mým botám nehodilo.“

„Jak se cítíš?“

„Ten zbytek krve, co v mém těle zůstal, má teď docela napilno.“

Vicky se svůdně usmála. „Chtěla jsem se spíš zeptat… jestli máš chuť…“

Mark byl omlácený, vyčerpaný, otupělý prášky – ale mrtvý nebyl. Odhodil ručník a sevřel Vicky v náručí. „Jen mě budeš muset omluvit,“ řekl jen ve chvíli, kdy si přestali vzájemně drtit rty, „jestli nepodám zrovna životní výkon.“

„Pokusím se,“ řekla Vicky. „Dám ti šanci na druhý pokus.“

„Jenom na druhý?“ zeptal se Mark… a pak už pokračovali v tichosti… v relativní tichosti…

Takže to Mark uslyšel.

„Co se děje?“ zeptala se Vicky, když se Mark začal rozhlížet po místnosti. Mark neodpověděl. Zpoza knih vytáhl běžící kameru. „Co je tohle?“

„Pro tohle mám velice dobré vysvětlení,“ začala Vicky Kaneová pomalu.

„Ty sis to filmovala?“

„No… dá se to tak říct…“

„Proč, sakra?!“

„Víš, jakou to má cenu? Sex s Markem Stonem? To si přece musím zdokumentovat. Pro knihu to bude…“

„Pro knihu, aha.“

„Když jsem u něčeho takhle legendárního, tak bych to chtěla uchovat pro další generace!“

„Nestojím o to, aby byl můj pták uchovaný pro další generace.“

„Prostě chci mít vzpomínku. Co je na tom tak špatného?“

Mark vypnul kameru a odložil ji na stůl.

„Promiň,“ řekla Vicky. „Nevěděla jsem, že ti to bude tak vadit. Pojď ke mně a já se ti zkusím omluvit.“

Mark přemýšlel, co je lepší. Jestli hrdost, nebo sex. Bylo to velmi krátké přemýšlení. „Ale budeš se muset hodně snažit.“

A pak už se milovali bez dozoru kamery. Alespoň téhle kamery. Ty dvě další jely (ale docela potichoučku) dál a zaznamenávaly Marka Stonea při práci pro další pokolení.

31

„Takže co?“ zeptala se Vicky, poté co po několika hodinách skončili. Ležela na břiše a tvář měla zabořenou do polštáře.

„Byla jsi skvělá,“ řekl Mark, který ji hladil po zádech.

„To já vím,“ usmála se sebejistě Vicky. „Ptala jsem se, co teď? Co chceš během toho jednoho dne, než nás dožene Khov –“

„Osmnácti hodin –“

„– osmnácti hodin udělat?“

Mark se protáhl. „Takže nejdřív se tak dvě hodiny prospím –“

„To nám zbývá šestnáct hodin.“

„– pak se ještě jednou možná pomilujeme –“

„To už pak nebudeš mít čas ani na to, aby ses vzdal.“

„– a v té chvíli už budeme tam, kam letíme.“

„Což je ten zábavní park?“

„Zábavní park Strýčka Roberta.“

„Nechápu, proč tam letíme.“

„Protože –“ Mark se zarazil. Ve dveřích ložnice stál zase ten člověk, co vypadal jako nafouklý, bílý utopenec. „Protože tam jsou ti zlí hoši,“ dokončil a zavřel oči.

„Tam jsou leda tak autodráhy a střelnice,“ zavrněla Vicky do polštáře. „A nepřestávej mě hladit, líbí se mi to.“

Mark otevřel oči. Utopenec stál před ním. Marka poprvé napadlo, že to možná není jeho halucinace.

Jenže to už bylo pozdě.

Ve chvíli, kdy se chtěl pohnout, se mu zatočila hlava. Utopenec nečekal na pozvání a praštil Marka do obličeje. Mark se zřítil z postele na zem a rozplácl se na podlaze. Slyšel vyděšeně křičet Vicky. Jestli jí ten hajzl něco udělá…

Dál jednal Mark úplně automaticky. Kašlal na bolest a závrať, vyrazil pěstí a zasáhl utopence do břicha. Ruka se mu zabořila do mazlavých záhybů v kůži. Zajela tam až po zápěstí, ale utopenec se ani nepohnul. Jako by ten úder ani necítil. Jen se ohnal rukou a Mark narazil zády do skříně s oblečením.

Vicky už nekřičela, jen šokované lapala po dechu. Muž si jí stejně nevšímal. Kráčel přímo k Markovi. Ten napřáhl ruku k úderu a pak, v souladu s nejstarším trikem světa, kopnul muže přímo mezi nohy. Utopenec se jen usmál. Jeho ruka vystřelila, sevřela Markovu hlavu a začala s ní bušit do kovové skříně. Každým úderem vybuchl Markovi v hlavě ohňostroj, s každým úderem bojoval o to, aby neztratil vědomí. Jeho pěsti zuřivě zpracovávaly každý centimetr utopencova těla, ale ten to ani necítil, jen soustavně a klidně bušil Markovou hlavou o skříň. Buch. Buch. Buch.

A pak se ozval výkřik. „Pusť ho! Okamžitě ho pusť!“

Utopenec přestal mlátit a podíval se na Vicky Kancovou. Na jejím nahém těle zrudlém milováním byly ještě vidět stopy Markových dlaní. Ovšem v téhle chvíli byla podstatnější pistole, kterou držela v rukou.

„Okamžitě ho pusť!“ křičela Vicky. „Jinak tě zastřelím jako psa!“

Jediná reakce utopence byla, že si fialovým jazykem olízl rty.

Vicky vystřelila.

Skleněná lampička metr od muže se změnila ve střepy.

Vystřelila podruhé a odnesl to plyšový medvěd.

Potřetí udělala díru do skříně, pár centimetrů od Markovy hlavy. Počtvrté to schytal strop. Popáté a pošesté taky. Pak pistole klapla naprázdno a vypadla Vicky z rukou.

Utopenec neměl na těle ani škrábanec. Mírně se usmál, pak sevřel Markovu hlavu ještě pevněji a praštil s ní o skříň. Mark konečně ztratil vědomí.

32

„Zabije nás?“ zeptala se Vicky. Ležela přivázaná k posteli, jako by to celé bylo jen nějaké zpestření jejího sexuálního života. Měla to pohodlnější než Mark. Na toho zbyla židle.

„Ne,“ odpověděl Mark, který se už nějaký čas snažil uvolnit pouta. „Tenhle ne. Nemá rozkazy. A ty jsi mluvila s Khovem a oni nevědí, co všechno jsi mu řekla. Takže to z tebe asi budou chtít dostat.“

„Mučení?“ roztřásl se Vicky hlas.

„Doufejme, že k tomu nedojde,“ uklidnil ji Mark. „A mimochodem – skvělá muška.“

„Byla jsem vyděšená,“ hájila se Vicky. „Co to vůbec je za lidi? A proč po tobě jdou?“

„Vůbec nešlo o mě,“ zavrtěl hlavou Mark Stone. „Ani chvíli nešlo o mě.“

„Ale chtěli tě zabít,“ řekla Vicky. „Nejdřív na té planetě –“

„Ne. To až potom. Na té planetě mě nechtěli zabít.“

„Tak co?“

„Chtěli si to na mně vyzkoušet. Byl jsem jejich pokusný králík. Chtěli vědět, jak budu reagovat.“

„Na co, jak budeš reagovat? Nevíme, kolik nám zbývá života, tak sebou hoď.“

Mark znovu napnul svaly a doufal, že se mu podaří povolit provazy. Zatím nic. „V té kosmické základně… měli androidy.“

„Obyčejný androidy? Tak proč –“

„Ne. Ne obyčejný androidy. Podobný typ, jako je Ray.“

„Jako ten tvůj android?“

„Ano.“

„Ale toho přece stáhli z výroby. Měl telepatické schopnosti, ale ukázalo se, že většina lidí není schopná ty telepatické vjemy vnímat.“

„Byl jsem jeden z mála, kteří to dokázali.“

„Proto to na tebe na té planetě zkoušeli? Aby si vyzkoušeli, že mají jejich výrobky telepatické schopnosti?“

„Ne. Tohle bylo mnohem silnější. Oni totiž nechtějí vyrobit androidy, kteří by mohli komunikovat s lidmi. Oni chtějí vyrobit androidy, kteří by lidi ovládali!“

***

„To je šílené,“ řekla Vicky po dlouhé chvíli mlčení.

„Nepopírám,“ řekl Mark. „Je to šílené. Jenže je to tak.“ Na chvíli ztichl. Cítil, jak se mění gravitace. Loď mířila na přistání. Už neměli moc času. Mluvil a přitom dál škubal provazy. „Krátce poté, co udělali první sérii androidů schopných dorozumívat se telepaticky a ukázalo se, že to tak úplně nešlape, zkusili jejich schopnosti zesílit. Ovšem mělo to nežádoucí účinky.“

„Jaké nežádoucí účinky?“

„Lidem, se kterými se zkoušeli domluvit, se uvařil mozek.“

„To jsou slušný nežádoucí účinky.“

„Tak toho radši nechali. Lidi neradi pracují ve firmách, ve kterých se jim může čas od času uvařit mozek. Odbory se bouří.“

„Ale někdo v tom pokračoval.“

„Zřejmě.“

„Někdo, komu nevadilo, když má sem tam nějaký vařený mozek.“

„A vypadá to, že se mu to vyplatilo. Vytvořili novou generaci androidů, která je tak silná, že dokáže ovládnout cizí mysl –“

„Bez té trapné vařené mezihry.“

„Jenže se ukázalo, že mají jeden problém. Skutečné telepaty. Zatímco normálním lidem dokázali androidi bez problému vsunout své myšlenky a dokonale je ovládnout – co by to udělalo s člověkem, který má skutečné telepatické nadání? Mohl by je odhalit? Nebo jen ohodí pokoj mozkovou tapetou? Nechtěli ztroskotat na takové maličkosti. A vzhledem k tomu, že celé to vznikalo ve firmě mé přítelkyně, měli výsledky testů první série – a i moje jméno.“

„Takže si to prubli.“

„Takže si to prubli. A ukázalo se, že jejich androidi mají tak silné schopnosti, že člověku, který je na tyhle věci citlivější, sice nebouchne hlava, ale pořádně mu zatřesou šedou kůrou mozkovou.“

„Což docela ujde.“

„Ano. Prostě by občas dostal nějaký člověk nervový záchvat. To se stává. Jenomže měli nepohodlného svědka. Mě.“

„Na tom něco bude,“ řekla Vicky.

„A nejlepší je, že androidi nemají svobodnou vůli. Dělají to, co jim kdo přikáže. Takže sice můžou ovládat důležité cíle – ale budou na slovo poslouchat jediného člověka. A s ním si teď právě letíme promluvit. Letíme do sídla zla. Do největšího zábavního parku v galaxii, do Zábavního parku pro děti strýčka Roberta.“

Ve stejnou chvíli se otevřely dveře do ložnice a dovnitř vstoupil utopenec a strážci s puškami. Utopenec hodil na zem oblečení a poprvé na ně promluvil. „Čeká vás audience. Dejte se do gala.“

33

Jednací místnost byla jako nová. Na obrovském stole nebyla ani rýha, ani jeden otisk od sklenice s minerálkou, ani jedna odřenina od manžetového knoflíčku. Jako by se právě narodila a poprvé vycenila na svět dvě nablýskané řady kovových křesel.

Nebylo divu. Bělovlasý muž, který stál u obrovského okna a díval se na své království, nikdy s nikým moc nejednal. Ale měl ji. Měl svou jednací místnost… a z ní se díval na své království. Na království plné barev a těch nejúžasnějších atrakcí. Na království s děsivými monstry a legračními klauny, se spoustou antigravitačních autodromů a laserových střelnic a jízd na mamutech a centrifug a podmořských plaveb. Na království s největší horskou dráhou ve vesmíru, jejíž vrchol zasahuje až do stratosféry, kde vozíky musí mít vlastní ochranné silové pole, aby se návštěvníci ve výšce neudusili… a kvůli které musí být na druhé straně planety postavená největší věž vesmíru, aby se udržela rovnováha a planeta se nevychýlila ze své oběžné dráhy. Bělovlasý muž si nemohl pomoct. Musel být na své dílo pyšný. A přesto, že mu bude za chvíli patřit celý svět, byl smutný z toho, že dnes má park zavřeno a možná… možná že se už neotevře.

Někdo zaťukal na dveře.

„Dále,“ řekl bělovlasý muž.

Mark Stone vstoupil do místnosti. Ruce měl spoutané za zády a spojené řetězem ke krku a nohám. Každý prudší pohyb měl za následek to, že se buď začal dusit, nebo si podtrhl nohy. Ani jedno nebylo zrovna příjemné. Vedle něj šla Vicky Kaneová. U té se strážci spokojili jenom se spoutáním rukou.

„Doufám, že jste měl příjemnou cestu,“ řekl starší muž.

„Hele, vážně je to strýček Robert,“ vyjekla překvapeně Vicky.

„V takových chvílích dávám přednost, když mi lidé říkají občanským jménem,“ ozval se strýček Robert. „Ve skutečnosti se jmenuji Joe Robertson. Věřte, působí komicky, když vyprávím o ovládnutí světa a lidé mi říkají ‚Vážně, strýčku Roberte?‘. Člověk si připadá, jako by vyprávěl pohádky před spaním.“

„A uměl jste skvěle vyprávět pohádky,“ dojatě řekla Vicky. „Nevynechala jsem ani jeden díl. Rodiče mi to museli nahrávat.“

„Děkuji,“ řekl Robertson.

„Mohl byste… jestli by vás to neobtěžovalo… říct, jak jste vždycky říkal ‚Milé děti‘ -“

„Asi budu zvracet,“ řekl Mark Stone.

Vicky se na něj naštvaně otočila. „TOHLE je strýček Robert! Skutečný a opravdový strýček Robert!“

„A chce nás zabít,“ upřesnil situaci Mark Stone.

„I mě?“ otočila se Vicky na Robertsona.

„Bohužel ano,“ přiznal strýček Robert. „Člověk musí být důsledný. Nemůžete si vybírat, které svědky zlikvidujete a které ne. To by nedopadlo dobře.“

„Mohla bych o vás napsat knihu,“ nabídla se Vicky. „Až ovládnete svět, měli by lidi vědět, proč jste to udělal.“

„Aspoň se pořád drží svého,“ utrousil Mark. „Začal s vymýváním dětských mozků – a teď přešel na ty dospělé.“

„Takhle s ním nemluv!“ naštvala se Vicky.

„Já se na něj v dětství nedíval.“

„Tím se mnohé vysvětluje.“

„Co tím chceš říct?“ zajímal se Mark. „Že nejsem sentimentální idiot jako někdo?“

„Moment,“ vtrhl do hádky Robertson. „Není tohle taková ta situace, kdy zajatci předstírají hádku, aby pak využili nepozornosti a vrhli se na své věznitele?“

„Ne,“ řekl Mark Stone. „Tohle je situace, kdy je jeden z vězňů pitomec.“

„A druhý novinářka,“ doplnila ho Vicky.

„Když dovolíte,“ vmísil se opět Robertson, „do tohohle infantilního sporu bych byl nerad zatahován. Už tak si připadám, jako bych moderoval nějakou dětskou besídku. Věřte mi, po práci s dětmi je ovládání světa jen odpočinková zábava. Takže, pokud vám to nebude vadit, rovnou přejdeme k dalšímu bodu programu. A tím je vaše poprava.“

„Moment,“ řekl Mark Stone. „Nechtěl jste nás nejdřív vyslechnout? Dostat z nás, co víme?“

„Proč?“ pokrčil rameny Robertson. „Jako každá kosmická loď má i ta vaše černou skříňku, která nahrává všechno, co se v pilotní kabině řekne. Už jsem si ji pustil. Nic důležitého jste nikomu nesdělili. Klidně vás můžu zabít.“

„Jak to chcete udělat?“ zeptal se Mark Stone. „Hodláte nám přečíst nějakou pohádku?“

„Jsi fakt hnusnej,“ sykla Vicky.

„Chce tě zabít, nemůžeš být na jeho straně!“ V očích strýčka Roberta se zračil smutek. „Pokud se na chvíli ztišíte, tak vám to řeknu. Ale musíte být úplně tiše.“ Chvíli počkal a pak spokojeně pokračoval. „Slečno… Vicky?… ano, Vicky, je mi opravdu velmi líto, že jste se do toho zapletla. Věřte mi, budu se snažit, aby vaše smrt byla co nejrychlejší a nejméně bolestivá. U pana Stonea to bude něco jiného. Ne, nejde o to, že bych byl sadista. Jenže vás potřebuji, abych všem ukázal, co se stane tomu, kdo se mi postaví.“

„Tak to má váš penis štěstí,“ procedil Mark Stone.

Robertson mu věnoval chvíli ticha. „To bylo sice trochu nevkusné, ale budiž. Slečnu si vezme na starost pan Morjaak – to je ten člověk, co se vám vplížil na loď a přemohl vás – a pro pana Stonea,“ Robertson se usmál, jako by řekl vtip, který chápe jen on sám, „mám něco mnohem víc… jak je ten pravěký výraz… ach ano, ‚cool‘.“

34

Místnost byla prázdná a nepoužívaná, stejně jako byl jednací sál. Jen ta kovově lesklá věc, která stála na jejím konci, vypadala podstatně zlověstněji než cokoliv v té druhé místnosti. A byla tu zima. Šílená zima.

Mark se díval skrz páru, která mu stoupala od úst, na podivný kříž, který stál proti němu a na ty obrovské kamenné bloky, které stály po jeho stranách na průhledných podstavcích.

„Co tomu říkáte?“ zeptal se ho Morjaak, když mu rozepínal pouta.

„Esteticky zajímavé. Ale obsah nechápu. Leda by to byla abstrakce. A je tady trochu zima.“

Morjaak se usmál. A nebyl to příjemný úsměv. „Nebojte, dlouho vám tu zima nebude.“

A pak to Markovi došlo. To, na čem stály ty mohutné kamenné kvádry, ty průhledné podstavce – to byl led.

„Vidím, že už začínáte chápat,“ všiml si Markova výrazu Morjaak.

„Připoutáte mě na zeď na kříž, ruce mi připevníte ke kvádrům, a jak bude led tát…“ Markovi vyschlo v ústech.

„…budou kameny klesat, řetězy se budou napínat a nakonec vás roztrhnou vedví. Tak nějak.“

Mark neodpovídal. V obličeji byl bledý jako stěna, a přesto že v místnosti bylo něco pod nulou, stékaly mu po tváři kapky potu. Morjaak se na něj upřeně podíval.

„Hele, teď nemůžeš umřít. To bys všechny nasral.“

Jenže Mark byl jiného názoru. Bez jediného slova, bez jediného zvuku se sesul na podlahu.

Morjaak se k němu sklonil. „Sakra, chlape, teď nemůžeš dostat –“

Dál se nedostal. Zasáhla ho do brady Markova pravačka. Mark Stone vložil do úderu všechen svůj vztek, všechno své odhodlání – a zabralo to. Morjaak prolétl vzduchem, dopadl na zledovatělou podlahu a po ní doklouzal až ke stěně.

„Au,“ řekl.

Mark vyrazil ke dveřím.

Morjaak se nenamáhal se vstáváním. Protočil se na místě, kopl vší silou do stěny za sebou a jako podivný tuleň projel místností na břiše až před dveře.

„Budeš muset projít přese mě,“ oznámil Markovi, když vstal a zatarasil východ.

„Doufal jsem, že to řekneš,“ odpověděl Mark.

Morjaak se vrhl na Marka. Tentokrát to ale Mark čekal a Morjaakovy ruce zasáhly jenom vzduch. Mark mu podklouzl pod rukou, vrazil loket do ledvin a vyrazil ke dveřím. Jsou chvíle vhodné pro boj a jsou chvíle pro rychlé opuštění bojiště.

Jenže Morjaak byl rychlejší. Mark ani neviděl ten pohyb. V jedné chvíli k němu byl Morjaak zády, v druhé už byl otočený a pěst větší než Apeninské pohoří mířila Markovi na ledviny. Mark neměl šanci.

Rána dopadla, Markovi se zatmělo před očima a složil se na zem.

Tentokrát doopravdy.

35

Když se probral, byl už připoutaný na kříži. Byl připoutaný kovovými pruhy v pase, v obou loktech… a zápěstí mu poutaly řetězy, přivázané k obřím kamenům. Věděl, že je to marné, ale podvědomé reflexy si nedají poroučet. Začal za ně škubat.

„Usmívej se," řekl Morjaak, který právě připevňoval kameru na roznožku. „Jsi ve skryté kameře."

„V poslední době mě chtějí všichni filmovat," postěžoval si Mark Stone.

„Vážně? Asi jsi slavný."

Mark se začal rozhlížet po místnosti v naději, že si všimne něčeho, co by mu mohlo pomoct. Něco jako páčka s nápisem „Zatáhněte v případě, že by vás chtěli padouši roztrhat na kusy". Nebyla tam… ale přesto se nemohl zbavit pocitu, že něco je jinak. Něco se změnilo. Jen kdyby věděl co.

„Kde je Vicky?" zeptal se Mark.

„Ještě naživu," odpověděl mu Morjaak. „Přemluvil jsem pana Roberta, aby mi ji nechal."

Mark znova napnul svaly, ale ani síla vzteku mu nebyla nic platná. „Znásilňovat zajatce, to je teda pěkně ubohý."

Morjaak jen pokrčil rameny. „S mým vzhledem si nemůžu moc vybírat. A teď mě omluv. Musím si odbýt námluvy."

Morjaak zapnul kameru, odešel a zavřel za sebou dveře. Mark osaměl.

A došlo mu, co se změnilo. Od úst už mu nestoupala pára.

V místnosti se začalo oteplovat.

***

Kap.

Kap.

Kap.

Mark slyšel, jak na zem dopadají kapky tajícího ledu. Věděl, že nebude dlouho trvat a masivní kamenné kvádry sklouznou po hladkém povrchu, těžké kovové řetězy se napnou, pouta se zaryjí do masa… Markovi zbývalo jen doufat, že konec přijde rychle.

Ale tohle nebyl jeho styl. Čekat na smrt a doufat, že to nebude moc bolet. Nikdy se nevzdal – tak proč teď? Musí být nějaký způsob, jak se z toho –

Byl tu.

Kvádry stály na jednolitém bloku ledu. Mark byl připoutaný v dostatečné výšce, takže ať by kameny sklouzly dopředu nebo do strany… nebo by jen postupně klesaly s tajícím ledem dolů k zemi, výsledek by byl stejný. Mark bude vypadat jako Venuše Miloská. Jenže co kdyby sklouzly směrem na Marka?

Nápad, který Mark Stone dostal, byl zoufalý, šílený – ale nic jiného mu nezbývalo. Začal vší silou rvát za řetězy. Dal do toho všechno. Svaly se napnuly, až se zdálo, že mu kůže na rukou praskne, a na námahou zrudlém čele mu naběhly pulzující žíly. Kosti v těle hrozily vykloubením. Pot mu stékal po tváři. Cítil, jak zpod pout teče krev. Nepovolil. Krev mu začala proudit po těle, stékat po trupu, po nohách…

Mark stále rval za řetězy. Každý sval v těle prosil o milost, o chvilku odpočinku. Mark nepovolil. Rychle dýchal ústy a ignoroval tu slanou chuť potu a krve.

Táhl takhle hodiny, roky, staletí…

…když se kameny konečně pohnuly. Jen o kousek, o pár milimetrů, ale posunuly se po hladké ledové ploše směrem k Markovi. Šlo to! Mark sáhl do posledních zásob svých sil a ještě zabral. Kvádry začaly klouzat, aby mezi sebou rozdrtily toho pitomce, který je k sobě přitahoval.

Ovšem aby se k němu dostaly, musely nejdřív zničit ještě něco.

Kovový kříž, ke kterému byl připoután.

***

Kameny se naklonily a spadly.

I když to čekal, stejně Markovi náraz vyrazil dech. Oba téměř zároveň udeřily do stran kříže. Kříž se roztřásl… a pak se začal s nesnesitelným skřípáním pomalu prohýbat.

Vysoké kovové zvuky zaplnily celou místnost, odrážely se od stěn, násobily se a ovládly celý Markův svět. Teď už to nešlo vzít zpátky. Sázky byly vložené do banku na jedinou kartu – povolí dřív kov, nebo křehká lidská bytost?

Kříž se prohnul a napjal Marka jako tětivu luku. Proti své vůli Mark vykřikl bolestí. Cítil, jak se kov začíná lámat – jestli nebude mít štěstí –

V té chvíli prasklo první pouto. Mark ucítil, že má volnou pravačku. Silou, která i jeho samotného překvapila, serval krvácející rukou pouto i z druhé ruky. Kříž se začal bortit jako rozšlápnutá plechovka od piva. Markovi zbývalo ještě pouto, které měl obemknuté kolem hrudi. V chvilkovém okamžiku paniky s ním začal lomcovat, škubat s ním… než si všiml závlačky, povolil ji –

– a zřítil se na podlahu. Bolest způsobená úderem mu vyrazila dech, ale byl to ten nejkrásnější pocit, který kdy zažil.

Kamenné kvádry nad ním se srazily a rozmačkaly všechno, co stálo mezi nimi.

A pak se začaly hroutit dolů, na Marka.

Instinkt zase zafungoval a Mark Stone se v poslední chvíli odkutálel stranou. Obrovský kamenný blok dopadl tam, kde měl Mark ještě před chvílí hlavu, a náraz otřásl celou místností. A za ním spadl druhý.

Teprve když Markovi přestalo zvonit v uších, začal si pomalu uvědomovat, že asi přežil. Jenže neměl čas na nějaké oslavování. Vicky byla v nebezpečí. A někde venku byla jednotka telepatických androidů. A někdo asi brzy přijde zkontrolovat, jestli je mrtvý. Čili – ještě není vyhráno.

Mark potlačil bolest, kterou cítil v celém těle, a vyrazil ke dveřím. Vzápětí ležel rozpláclý na zádech. Na mokré podlaze mu podjely nohy.

Ach jo, pomyslel si Mark. Jestli to celé někde nahrávají, tak doufám, že tenhle detail vystřihnou.

36

Vicky už vyzkoušela všechny mříže na oknech, zámky na dveřích… sakra, proč se místo novinařiny neučila kasařem? To by se odsud určitě dokázala dostat. Neuspěla ani při hledání zbraně. Jediná výbava prázdného pokoje byla velká postel, napevno přidělaná k podlaze. A všude kolem postele tmavé skvrny od krve.

Snažila se, aby nepodlehla panice, ale pomalu začínala svůj boj prohrávat. Rychlým krokem přecházela po místnosti. Bylo to marné. Za chvíli po ní zbude jen další zaschlá skvrna na podlaze. To asi nemysleli její učitelé, když říkali, že to daleko dotáhne.

Když uslyšela cvaknout kliku, na vteřinu sejí zastavilo srdce. Tohle byl konec. Ale…

…možná je to Mark! Třeba se mu povedlo utéct a teď ji přišel zachránit!

Dveře se otevřely. Nebyl to Mark.

Nahý Morjaak připomínal ještě víc plyny nafouklou mrtvolu. „Tak jdeme na to," řekl.

***

Mark Stone běžel chodbou, prolétl dveřmi (díkybohu, nebyly zavřené) a vypadl, zkrvavený a zpocený, ven.

Všechno kolem něj bylo barevné, jako by se ocitl v omalovánce vybarvené barvoslepým dítětem. Křiklavě zelená, rudá, jásavě žlutá – všechny barvy se proplétaly a tvořily spolu celek, který by každého milovníka umění zabil do deseti vteřin.

Přímo před Markem stála horská dráha. Nic většího Mark ještě neviděl – její vrchol se ztrácel vysoko v oblacích. Vlevo byla laserová střelnice, vpravo antigravitační autodrom… kdyby měl Mark víc času… a byl o něco mladší… Jenže tady někde byla Vicky a byla v nebezpečí.

Mark zamířil k laserové střelnici. Vykopnout dveře bylo otázkou vteřin. Zbraně, nastavené na nejmenší výkon, byly připravené pro nepřítomné zákazníky. Jeden úder o stůl a pečeť, bránící k přístupu k mechanice, praskla. Mark otevřel zbraň a zesílil výkon. Vytáhl čočku, zdrsnil její povrch o betonový chodník a pak ji vrazil zpátky. Teď by měla mít větší rozptyl. Totéž udělal s druhou pistolí.

Ven vypadl se zbraní v každé ruce. Konečně si znovu začal připadat ve své kůži. Teď ještě najít Vicky.

V tom uviděl Palác smrti. Jeho temný vchod se šklebil na Marka. Na rozdíl od všech ostatních atrakcí byla tahle otevřená. A navíc … ten název…

Mark neváhal a během chvíle ho pohltila tma.

37

Mark Stone běžel tunelem a jeho oči si pomalu zvykaly na temnotu. Za chvíli už rozeznával vnitřek „Paláce smrti". Obyčejný strašidelný zámek… ovšem bez čehokoliv strašidelného.

Ze tmy před sebou zaslechl vyděšený výkřik. Setinu vteřiny si myslel, že je jen součástí programu, ale pak ho poznal. Vicky! Byl na správné stopě.

Za ním se něco mihlo.

Mark neváhal. V běhu se otočil a střelil do míst, odkud viděl pohyb. Laserový paprsek na vteřinu ozářil chodbu a odhalil vyceněné zuby létajícího tygrouna z Farfaxu, připraveného k útoku. Mark vystřelil podruhé. Tygroun to dostal přímo do tlamy a střela mu seškvařila hlavu. Mark neměl čas se z toho radovat. Tihle predátoři zásadně útočili ve smečkách. Každý z opačné strany –

Mark Stone se obrátil na patě a stiskl spoušť. Byl tam. Plížil se při zemi, aby mohl své oběti vpadnout do zad. Mark přeskočil jeho umírající tělo a běžel dál.

Něco mu prolétlo těsně kolem hlavy. Markovi přeběhl po zádech mráz – podle slabého zápachu poznal, co je to zač. Josy. Hmyz velikosti kolibříka, vyzbrojený obrovským žihadlem naplněným prudkým jedem. Pohybovaly se rychlostí vystřelené kulky. Někdo si dal tu práci, aby atrakci naplnil těmi nejnebezpečnějšími stvořeními. V normálním provozu by byli zákazníci chráněni neviditelným silovým polem – ovšem Mark neměl nárok. Musel se postarat sám.

Za sebou uslyšel bzučení. Jos bylo víc. Mark sice párkrát vystřelil jejich směrem a díky rozptylu paprsku neměl šanci minout… ale bylo jich příliš. Na jejich zničení by potřeboval nejmíň atomovou bombu. Jediná šance byla najít si úkryt.

Bzučení utichlo. To znamenalo jedinou věc – josy se daly do pohybu. Marek se vrhl na zem a zaryl se do hlíny. Mrak jos prolétl místem, kde před chvíli stál, a zmizel v dálce tunelu. Mark měl pár vteřin, než se vrátí. Musel najít místo, kde by se mohl schovat.

Voda! Pár metrů před ním se rozprostírala vodní hladina! Stačilo jen doběhnout k ní…

Ozvalo se bzučení.

Mark skočil.

Zajel do vody jako vystřelená harpuna a plaval co nejhloub, až ke dnu. Za sebou uslyšel, jak josy prorážejí vodní hladinu. Jedna ho minula jen o pár centimetrů.

Čím blíž hladině, tím větší nebezpečí. S každým tempem svých svalnatých paží se Mark Stone blížil ke dnu –

– až to dno otevřelo oko a podívalo se na něj.

***

Lidé Marku Stoneovi vyčítali mnohé. Jeho nezřízený sexuální život, jeho hazardování s vlastním zdravím, neúctu k vládnímu majetku… ale nikdy o něm nikdo neřekl, že by měl pomalé reakce. Ve chvíli, kdy se oko otevřelo, Mark Stone neváhal ani chvilku. Nesnažil se utéct. Naopak. Dvěma mocnými údery paží se prodral vodním živlem až ke dnu, kde číhalo obrovské oko. Pak do něj vrazil laserovou pistoli. Příšera zařvala.

To ještě nic není, pomyslel si v duchu Mark a stiskl spoušť. Oko explodovalo.

Na to celé nepotřeboval ani celou vteřinu. V té druhé se už otáčel, kopl vší silou do té houbovité bytosti pokrývající dno a odrazil se směrem k hladině.

Příšera za ním se zmítala v něčem, co byly buď smrtelné křeče, nebo velmi dobrá imitace Johna Travolty.

Mark Stone vyskočil na břeh. Ozval se další výkřik – teď už docela blízko. To bylo dobře. Vicky byla pořád naživu. Josy by mu teď měly dát pokoj, vlhkost by je měla držet od těla… už jen stačilo doběhnout…

Jeskyně se začala třást. Něco obrovského se blížilo přímo k Marku Stoneovi.

„Měl jsem vědět, že to nepůjde tak snadno," postěžoval si Mark neexistujícím posluchačům.

***

Dunění zesílilo.

Ať se blížilo, co chtělo, rozhodně se to blížilo hodně rychle. Mark se podíval na zbývající laserovou pistoli, kterou držel v ruce, a ušklíbl se. Něco mu říkalo, že tady s ní nezaboduje.

Stát uprostřed chodby, kterou se právě chystá prohnat něco obrovského, není ten nejrozumnější nápad – jenže na druhou stranu máte volnost pohybu. Svět kolem Marka se otřásal, ale Mark to už nevnímal. Stál, tělo měl napružené a soustředil se.

V jedné chvíli byla chodba plná jen prachu zvířeného chvěním. V druhé se před Markem rozevřela tlama plná dlouhých a ostrých zubů patřící k červovitému tvoru pokrytému šupinami.

V jedné chvíli Mark stál nehnutě uprostřed chodby. V druhé skočil vstříc zvířeti a levačkou se chytl jednoho z obřích zubů. Zvíře si snad ani nevšimlo, že sousto nezmizelo v jícnu – řítilo se dál nezmenšenou rychlostí. Mark se zhoupl a vyskočil mu na záda. Jdi se vycpat, Paule Atreide, pomyslel si, takhle se má jezdit na červu.

Ve chvíli, kdy míjeli postranní chodbičku s nápisem ÚDRŽBA, Mark skočil. Dopadl na nohy – přímo před zaskočeného muže, který teprve sahal po pistoli. „Jenom projíždí," ukázal palcem na červa, který míjel chodbičku. „Ale nebojte, za chvíli jede další." Čímž udělal zdvořilosti zadost a bez dalšího vysvětlování zlomil muži vaz.

***

Vicky se zoufale snažila přesvědčit, že je to jenom sen, ze kterého se za chvíli probudí. Že neleží nahá přivázaná ke kovové posteli, že na ní neleží a nefuní ten nejodpornější chlap, kterého v životě viděla. I když se přemáhala, měla slzy v očích. Ale díky nim aspoň pořádně neviděla, co se kolem děje, neviděla muži do obličeje a neviděla ani, jak se za jeho zády potichu otvírají dveře a dovnitř vstupuje –

„Marku!" vykřikla Vicky.

„Ahoj," řekl Mark Stone.

Morjaak se otočil. „Ty?!"

Mark Stone se podíval na Vicky, pak na bledého muže… a jeho rysy ztvrdly.

Mojraak vstal z postele a vykročil k Stoneovi. „Dvakrát jsem tě už dostal," řekl. „Teď tě dostanu –"

Laserová pistole zasyčela jako vzteklý had.

„– potře –"

A znovu.

Morjaak se podíval na svou hruď, ve které se mu najednou udělaly dva otvory a z nich začala proudit černá krev, „– tí."

„Nebudu si s tebou špinit ruce," řekl Mark a udělal krok dozadu. Bledý muž mu spadl k nohám, zatřásl se a pak se přestal hýbat úplně. Mark Stone ho překročil, přistoupil k posteli a rychle odemknul pouta. Pak pevně sevřel plačící Vicky do náruče.

„Už je to v pořádku," utěšoval ji. „Teď už bude všechno v pořádku."

Ale sám věděl, že to není pravda.

38

Vickyino oblečení bylo roztrhané, takže Mark vyběhl ven a svlékl mrtvého hlídače. Pro jistotu pak jeho mrtvolu uklidil. Asi by Vicky moc neuklidnilo, kdyby věděla, že nosí šaty, ve kterých před chvílí zemřel člověk. Vicky se naštěstí ani neptala, jen na sebe nepřítomně navlékla košili a kalhoty.

„Vicky…," začal opatrně Mark. „Potřebuju, aby ses zatím někde schovala. Potřebuju –"

„Půjdu s tebou," řekla Vicky.

„Nemůžeš, bude to nebezpečné. Musím zastavit toho mizeru Robertsona."

„Půjdu s tebou," řekla Vicky.

„Poslouchej, nemůžeš se mnou jít. Budou po mně střílet a tak –"

„Půjdu s tebou," řekla Vicky.

Mark se nadechl k dalším argumentům… ale nic neřekl. Viděl v jejích očích, že by to bylo marné.

„Dobře," souhlasil nakonec. „Ale slib mi, že se pokusíš vyhýbat kulkám."

Vicky jen kývla. Mark jí vtiskl do ruky zbraň. „Když uvidíš někoho, kdo nebude já, zastřel ho." Podíval se Vicky do tváře. „Zvládneš to?"

Když Vicky Kaneová promluvila, znělo to jako hlas z hrobu. „Zvládnu to. Určitě to zvládnu."

***

Mark se snažil držet blízko atrakcí, aby nebyli tak moc nápadní, a buď se tahle taktika vyplatila, nebo se prostě nikdo neobtěžoval s hlídáním. Velká budova stála u vchodu do zábavního parku a vůbec se sem nehodila. Působila jako jeptiška na karnevalu v Riu.

„Jdeme dovnitř."

Dveře byly otevřené. Strážný ve vrátnici sice sáhl po zbrani, ale při pohledu do hlavně Markovy zbraně to vzdal.

„Správně," pochválil ho Mark. „Kde je šéf?"

„V… v laboratoři," vydechl strážný.

„Díky," řekl Mark, ale pak se zarazil. „A kudy se tam dostaneme?"

„Rovně, pak po schodišti nahoru, tam doleva, rovně, doprava, výtahem do čtvrtého patra, tam jděte doprava, kolem kantýny a u oddělení automatů zahnete zase doprava – a tam už to je," vysvětlil strážný, kterého pohled do jícnu zbraně znervózňoval.

„Aha," řekl Mark.

„Nebo, když zabloudíte, můžete jít podle támhletěch šipek s nápisem laboratoř," dodal snaživě strážný.

„Aha," řekl Mark. „Díky." Omráčil strážného a pak s Vicky vyrazili po šipkách.

Stejně jako většina kancelářských budov si i tahle vybudovala složitý obranný mechanismus, spočívající v dokonalém ukrytí všech důležitých místností. Vrcholu dosáhly budovy na Kronosu 6, které si samy začaly vytvářet falešné kanceláře, kam lákaly nezkušené žadatele a pak se jimi živily. Tahle stavba naštěstí nebyla tak vyspělá, takže za chvíli se Mark a Vicky dostali do chodby laděné do oslepující běloby. A přede dveře, vyžadující heslo.

„Heslo?" zeptaly se dveře.

„Heslo," zkusil to Mark.

„Hezkej pokus," řekly dveře. „Ale kytku sis nevystřelil. Navíc tvůj hlas nesedí k žádnému vzorku, který mám v databázi. Asi spustím poplach."

„A já asi střelím ze své laserové pistole přímo do tvého mozkového centra, čímž dojde ke zkratu, ty zkolabuješ a dveře se otevřou," přišel Mark s protinávrhem. „A když ne, tak pak rozbiju celé dveře támhletím hodně špinavým odpadkovým košem."

Dveře nad tím vším několik setin vteřiny uvažovaly a pak se otevřely. Mark Stone miloval inteligentní dveře. Vždycky se s nimi dalo dobře domluvit.

Už před nimi zůstal jen malý kus cesty. Poslední brána z lesklého chrómu a za ní -

„Už jsem vás čekal, pane Stone," řekl bělovlasý muž známý jako strýček Robert. A armáda androidů za jeho zády otočila své obličeje k Markovi.

Dveře za Markem a Vicky se zaklaply zpátky na své místo.

„Jak vidíte," ukázal Robertson za sebe, kde v dokonalé formaci stály řady androidů, „jsem v početní výhodě."

„Nikdy jsem nebyl silný v počtech," řekl Mark.

„Víte, přemýšlel jsem, že bych vám nabídl spolupráci," nenechal se vyrušit Robertson. „Ale máte na svědomí smrt mých… o mrtvých jen dobře… nejlepších mužů. A stejně byste to asi odmítl, takže tuhle část můžeme přeskočit a dostat se k té další."

„A tou je?"

„Vaše smrt, pane Stone." Robertson udělal krátkou dramatickou pauzu. „Jak to znělo?" Nikdo mu neodpověděl. „Víte, jednou z netušených výhod toho, že člověk chce ovládnout svět, je, že může říkat takovéhle věty. ‚Ne, očekávám, že umřete, pane Stone.' ‚Vaše dny jsou sečteny, pane Stone…'" Robertson vztyčil ukazováček.

„Důležité je to pane. Bez pane to nemá ten správný zvuk. Bez toho pane bych klidně mohl říkat ‚Ještě hlesni a vodkrágluju tě, kámo'."

„Takže pokud tomu dobře rozumím, tak chcete ovládnout svět jen kvůli lingvistice," řekl Mark.

„Ne. Nejen kvůli ní. Ale moc má spoustu půvabů – a tohle je prostě jeden z nich. Škoda že už jsou pryč časy, kdy o sobě padouši mluvili ve třetí osobě. To bych řekl asi něco jako ‚A nyní pocítíte Robertsonův hněv!'"

„Být vámi, tak bych momentálně spíš uvažoval o tom, jak Robertson zdrhne. Za pár hodin tady budou jednotky SDPP. Mám v patách generála Khova."

„Velmi pravděpodobně. Ale v té chvíli už tady nebudu. A nebude tady ani tahle milá planeta. Nechám ji vyhodit do vzduchu. A obviním z toho vás."

„Mě?"

„Ano. Zešílevší agent SDPP… krytý svým benevolentním nadřízeným… Jestli tohle nepoloží SDPP na kolena, tak už nic. Rozhodně bude mít Khov příštího půlroku takové starosti s právníky, že nebude mít čas na to, aby mi dělal nepříjemnosti." Na Robertsonově tváři se roztáhl spokojený úsměv. „Tak, teď už jsem dokonalý padouch. Právě jsem hrdinovi odsouzenému na smrt vysvětlil své plány."

„Pokud se nemýlím," řekla Vicky, „tak většinou poté se spoutaný hrdina osvobodí a nakope padouchovi zadek."

„Ano," uznal Robertson. „Ale doufám, že tohle bude jeden z těch příběhů, které nekončí dobře. I zlo musí občas vyhrát. Jinak by to nebylo fér."

„Zapomněl jste na jednu věc," upozornil ho Mark.

„Na jakou?"

V Markově ruce se jako zázrakem objevila zbraň a mířila na Robertsonovu hlavu. „Že já nejsem spoutaný."

„Vážně?" řekl Robertson – a v té chvíli Markovi znovu vybuchla v hlavě atomová bomba.

***

Pistole ležela kousek od něj, miliony kilometrů vzdálená. Mark ji viděl skrz mlhu prudké bolesti, viděl i strýčka Roberta, jak se na něj shora dívá, viděl i upřené pohledy androidů… a věděl, že do toho světa už nepatří. Vznášel se v akváriu křečí a utrpení, svíjel se na podlaze a celá jeho existence se smrskla do jednoho jediného slova.

Bolest.

„Tak něco udělej, hrdino," přilétla odněkud z neznáma ironická slova.

„Okamžitě ho nechte, nebo vás zastřelím!" Vzteklý dívčí hlas.

Ignoruj bolest, řeklo mu něco uvnitř. Na ni neumřeš.

„Na vás jsem málem zapomněl. To bych měl hned napravit," slyšel Mark z obrovské dálky.." Jste slabší, mnohem slabší než Mark. Dáte se ovládnout… co takhle…"

Výkřik.

Mark nemohl vůbec nic dělat. Zmítal se v křeči.

Ignoruj bolest. Je to jenom bolest. Ignoruj ji.

To se ti řekne.

Zkus se pohnout, ty bačkoro. Co se ti děje? Jenom ti stovka androidů vymývá mozek – co to pro tebe je?

Mark ležel na zemi a třásl se. Ale bolest přece jen trochu ustoupila. Rudá mlha kolem zřídla, a tak Mark Stone mohl dobře vidět na Vicky a na to, jak na něj míří pistolí.

„Hezky namiř…," slyšel hlas. Nemohl si vzpomenout, komu patří, ale věděl, že toho člověka nemá rád. Robertson. Strýček Robert. To on mi to udělal.

Kašli na bolest!

Mark se zkusil pohnout, ale tělo ho neposlouchalo. Zmítalo se na podlaze.

„A teď střel," řekl Robertson. A Vicky střelila.

Laserový paprsek se zakousl do země metr od Marka. Někdo uprostřed rozbolavělého Markova mozku se zasmál. Nohy zničehonic poslechly a začaly kopat od sebe. Markovo tělo se sunulo dál od Vicky.

„Střel," zopakoval Robertson.

Nezasáhla ho. To bylo jediné, co Mark věděl. Přijal bolest, akceptoval ji. První šok pominul. Stala se jeho součástí. Musí se hýbat. Ruce. Nohy. Pohyb. Robertson. Zabít.

„Vy jste vážně nezmar, pane Stone," řekl Robertson, když ustupoval před plazícím se Stonem. „Jiný na vašem místě by už byl dávno mrtvý. Ale vy musíte pořád bojovat. Nemáte šanci, chápete to?! A mimochodem… Střel."

Bolest. Nová. Žhavá. Jako by mu někdo probodl nohu rozžhavenou jehlou. Zajímavé. Teď není čas na bolest. Musí vstát. Musí. Mark Stone začal pomalu vstávat na nohy. Před užaslým Robertsonem se zvedal ze země. Poprvé by mohl vidět v jeho očích strach… kdyby mohl vůbec něco vidět. Mohl by slyšet strach i v jeho hlase, který vykřikoval: „Střel! Střel! Střel!"

A pak bolest zmizela. Úplně.

Mark Stone stál před Robertsonem. Oba dva se dívali na stejné místo. Na Robertsonovu košili, na které se začínala roztahovat velká krvavá skvrna. Robertson zvedl oči a nevěřícně se podíval Markovi za záda, kde stála Vicky s prázdným výrazem v očích a se zbraní v ruce.

Mark Stone promluvil hlasem, který sám nepoznával. „Nik… nikdy nedá… vejte pisto…li žen… ženský do ru…ky. Zvlášť k…dyž neumí moc dobře mí… mí… mířit."

Robertson udělal krok k Markovi, pak se zapotácel, padl na kolena, řekl svá poslední slova a umřel.

Vicky vypadla pistole z rukou.

Androidi se dali do pohybu.

Mark se otočil ke dveřím a v té chvíli zjistil, že má prostřelenou nohu. Před pádem na zem ho zachránila Vicky, která ho chytla do náruče.

„Rychle pryč, tohle nebude hezký pohled," křikl Mark na Vicky.

„Vždyť už je přece mrtvý, ne?"

„To ano. Ale slyšel jsem ještě jeho poslední… rozkaz. To, co řekl těsně před smrtí." To už Mark dokulhal s pomocí Vicky ke dveřím, otevřel je a oba vypadli ven. Androidi se pomalu scházeli nad mrtvým tělem strýčka Roberta.

„A co byla ta jeho poslední věta?" nedala pokoj Vicky.

„To mě teda poser," řekl Mark a zavřel za sebou dveře právě ve chvíli, kdy si první android začínal stahovat kalhoty.

40

„To byl tvůj plán?" nevěřícně sykla Vicky, když už vykulhali ven.

„No," řekl Mark a soustředil svou pozornost na chodník mezi atrakcemi.

„To, že se postavíš mezi mě a něj a budeš doufat, že střílím tak špatně, že zasáhnu místo tebe jeho?"

„Byl jsem bez sebe bolestí. A zabralo to."

„Nestřílím zase tak špatně."

„To víš, že ne."

„To bylo od toho, jak jsem s ním bojovala."

„To víš, že jo.

Vicky po něm hodila pohled. „Myslíš, že bys to dokázal říct tak, aby to znělo aspoň trochu, jako že to myslíš doopravdy?"

„Hele, letiště."

„To má být tvá omluva? Hele, letiště?" Vicky zavrtěla hlavou a pak se koukla směrem co Mark a uviděla trupy raket. „Hele, letiště!"

„Plán, se kterým budeš souhlasit: Jdeme tam. Bereme raketu. Odlétáme."

„To je vážně dobrý. Nevěřím, žes to vymyslel sám."

Mark jen zrychlil své kulhání. Tak se soustředil na nohu, že si toho nevšiml, dokud neuslyšel, jak Vicky vykřikla. Pár metrů před nimi, u brány na přistávací plochu, stál strýček Robert. S úsměvem na tváři a rukama založenýma v bok.

„Bože," šeptla Vicky a hlas se jí chvěl, „jak to?"

„Vicky…," řekl Mark tiše, „budeme se muset připravit na to nejhorší. Stojíme tváří v tvář tomu nejnebezpečnějšímu tvorovi na zemi. Papundeklové podobizně. Pokud nemáme fixu, abychom jí přimalovali fousy, jsme ztraceni."

Vicky chvíli nevěřícně zírala před sebe – a pak vrazila tvář do dlaní. Když se zas podívala na Marka, z očí jí sršely blesky. „Tohle se nikdy nestalo, jasný?"

„V tvé knize by se to skvěle vyjímalo," mínil Mark.

„Nestalo," řekla důrazně Vicky Kaneová.

„Dobře. Můžeme jít, nebo mám jít napřed a zneškodnit ho?"

Vicky jen něco zavrčela a vyrazila kupředu. Mark se s úsměvem belhal za ní. Tohle jí rozhodně ještě párkrát připomene. Možná by měl tu figuru vzít s sebou, aby –

„Vicky…," řekl Mark Stone.

„Ano?"

„Okamžitě se vrať zpátky!"

Mark stál před papírovou postavou strýčka Roberta a Vicky už byla jednou nohou na přistávací ploše.

„Co se děje?"

„Hned!"

Mark nemohl z podobizny spustit oči. Nedíval se na usměvavou tvář, kterou znaly všechny děti. Díval se na odznáček, který měl vyfocený strýček Robert připíchnutý na klopě.

Stálo na něm: „Jsem mrtvý a vy taky!"

Ten chlap počítal se vším.

„Rychle pryč!" zvítězil v Markovi výcvik, chytl Vicky za rameno a táhl ji co nejdál od přistávací plochy.

„Co se děje?!"

„Teď není čas na otázky! Teď je čas na úprk!"

Výbuch je zastihl nepřipravené. Celá přistávací plocha se najednou zvedla do výšky. Kvádry betonu větší než Mark se vznášely na ohnivé vlně, která vytryskla ze země. Tenhle výbuch mířil nahoru a pod Markem a Vicky se zachvěla země. Pak vybuchla pohonná hmota v první kosmické lodi a vzápětí následovala řetězová reakce. Exploze se šířila všemi směry. Tlaková vlna zvedla Marka i Vicky do vzduchu a hodila je o kus dopředu. Tam, kde byla před nedávném přistávací plocha, byl teď jen obrovský kráter, posetý troskami.

„Hele," ukázala Vicky na digitální hodiny. Všechny se naráz vynulovaly a místo přesného času na nich naskočilo 15:00. A pak 14:59.

Mark si jen povzdechl. „Čas do odpálení bomb. Ten člověk prostě musí mít poslední slovo."

13:40

12:25

11:41

10:30

„Co bys dělal," zeptala se Vicky, „kdybys měl před sebou jenom jedenáct minut života?"

Mark seděl na lavičce hned naproti houpačkám a mlčel.

„Tolik totiž před sebou máme. Za jedenáct… zpět, za deset minut dvacet osm vteřin splyneme vjedno s velkým vesmírem." Vicky rozhodila rukama a pak se podívala, co Mark na to.

„Fajn," řekl Mark nepřítomně.

„Jsem ráda, že se na to tak díváš. Co my víme, třeba se vrátíme zpátky na svět v nějaké jiné podobě. Třeba se ze mě stane altranský jednorožec. A z tebe taky něco příhodného. Třeba červ.

„To bude skvělý," odsouhlasil jí to zamyšleně Mark.

„Posloucháš mě vůbec? Mám jedenáct minut do konce svého mladého života a sedím s chlapem, který mě ignoruje. Teď mám nejen strach ze smrti, ale i komplex méněcennosti."

„Mám to," řekl Mark Stone.

„Doufám, že to není nakažlivý. I když teď už mi to může být stejně jedno. Co máš?" . „Můžeme se odsud dostat. Asi."

„Nešlo by to bez toho ‚asi'?" zeptala se Vicky. Ale to už mluvila k Markovým zádům. „Kam to kulháš?!"

„Nemáme moc času! Hoď sebou!"

Vicky sundala boty, zahodila je a dala se do běhu. Měla velké sportovní zkušenosti, ale s Markem Stonem – byť postřeleným a kulhajícím Markem Stonem – se nemohla měřit. Za chvíli už byl dvacet metrů před ní a rozdíl se pořád zvětšoval. Na chvíli se jí zmocnil panický pocit, že ji tady nechá a zmizí bez ní – ale pak se Mark zastavil a podíval se vzhůru. Vicky ho bez dechu doběhla. „Jak… se… chceš… dostat pryč?"

Mark jen ukázal před sebe. Pár metrů před nimi se tyčila horská dráha a sahala až do oblak.

08:24

„To je ten nejpitomější nápad, který jsem kdy slyšela," řekla Vicky, když jí Mark vysvětlil svůj plán. „A slyšela jsem od tebe už pár hodně pitomejch nápadů."

„Souhlasím," přiznal Mark. „Ale pokud si vzpomínáš, tak většinou vyšly. A navíc, už máme sotva osm minut. Nic jiného nám nezbývá. Zkusíme to?"

Vicky nepřemýšlela dlouho. „Co můžeme ztratit?"

„Jen své okovy," odsouhlasil jí to Mark.

„Takže ještě jednou, jestli jsem tomu správě rozuměla," ujasňovala si Vicky. „Vrchol téhle horské dráhy končí až ve stratosféře. Když se na vrcholu přeruší –"

„Pomocí vozíku naplněného výbušninami."

„– měl by druhý vůz… při správné rychlosti… pokračovat v dráze dál a opustit gravitační pole planety…"

„– a chráněný silovým polem poletovat vesmírem, dokud ho nenajdou lidé od SDPP."

Vicky vteřinu mlčela. „Marku, téhle otázky budu litovat, ale musím se tě zeptat. Vyznáš se aspoň trochu v raketovém inženýrství?"

„Vůbec," řekl upřímně Mark.

Vicky jen pokývala hlavou. „Jdem na to," řekla.

06:47

Vicky seděla skloněná nad počítačem a snažila se přesvědčit mechanismy vozíků, aby se pohybovaly únikovou rychlostí. Což znamenalo překonat spoustu zabezpečení a složitých jistících programů.

Heslo? zeptal se program.

„Heslo," odpověděla Vicky.

Přístup povolen, rozhodl počítač.

Mark zatím házel do vozíku bomby s plynem, energetické články – prostě všechno, co mohlo udělat pěknou ránu.

„Vůz pojede půl kilometru před námi. Ty budeš sledovat výšku a ve chvíli, kdy se dostane sto metrů pod vrchol, dáš znamení a já vystřelím. Pokud se trefím, vůz by měl vybuchnout, narušit kolejnice a my, v rychlosti čtyři sta kilometrů za hodinu, vykolejíme a poletíme přímo do –"

„Do prdele," řekla Vicky.

„Taky možný," odsouhlasil jí to Mark.

„To nebylo na tebe," vysvětlila Vicky. „Jenom mi to nejde přenastavit."

„Využij rychlosti, který nabereme tady," ukázal Mark na prudký sešup. „Pokud ho nastavíš jako normu…"

„Připomeň mi," řekla Vicky, zuřivě datlující do počítače, „že jestli se z toho dostaneme, máš u mě pusu."

„Jenom pusu?" ohradil se Mark.

04:12

„Připravena?" zeptal se Mark.

Vicky seděla ve vozíku horské dráhy. Měla sucho v krku, a tak jen kývla. Mark stál v kukani obsluhy. Spouštění bylo manuální a archaické – jako by chtěl strýček Robert vytvořit co nejvěrnější atmosféru starých poutí. Teď to ale docela komplikovalo Markovi život.

Zatáhl za páku. První vozík, naložený výbušninami, sebou trhl a pomalu se rozjel. Kdyby teď Mark vyběhl z kukaně a vyřítil se za ním, nebyl by problém do něj ještě naskočit –

Vozík nečekaně zrychlil a bleskurychle vystoupal po kolejích do výšky. Tak tohle už bylo horší. Tohle se stihnout nedalo.

„Vicky!" zakřičel Mark. „Seber nějaký provaz nebo cokoli a přivaž to k sedadlu!"

Vicky pochopila situaci. Vyskočila z vozíku, sebrala řetěz, který naznačoval návštěvníkům, kam nemají lézt, a začala ho přivazovat.

První vozík stoupal výš a výš a nabíral na rychlosti.

„Rychleji!" křičel Mark. „Než nám ujede!"

Vicky se třásly ruce a nebyla schopná zavázat uzel.

První vozík už byl tři sta metrů od druhého.

„Kašli na to, nasedni! Už není čas!"

Vicky ho ignorovala. Čtyři sta.

„Říkám ti, kašli na to! Nasedni! Zvládneš to sama!"

Vicky si ho nevšímala a mořila se s řetězem, který pořád –

Byl přivázaný k sedačce. „Je to!" zaječela vítězoslavně Vicky a naskočila do vozu. První vozík už skoro nebyl vidět. Mark stiskl páku, a aniž by čekal na výsledek, dal se do běhu. Vozík sebou trhnul a rozjel se.

03: 58

Mark už byl kousek od něho, už natahoval ruku po opěradle, když vozík nabral tempo a unikl mu z dosahu. Kolem Marka se něco blýsklo. Mark po tom hmátl a vzápětí se ocitl ve vzduchu a vlál na řetězu za stoupajícím vozíkem. Držel se posledního článku. Tohle bylo těsně.

Vozík nestoupal úplně kolmo. Mark dopadl jednou nohou na kolejnici a chvíli jel za vozíkem jako vodní lyžař. Jenže vodním lyžařům se nekouří z boty. Mark se začal ze všech svých značně nahlodaných sil přitahovat k vozíku.

„Dělej!" křičela na něj Vicky.

„Já vím!" řval Mark, když postupoval blíž a blíž k vozíku.

„Hoří ti noha!" hlásila mu Vicky.

„Já vím!" řval Mark, tentokrát napůl bolestí, odrazil se a dopadl na zadní sedadlo vozíku. Ten se zakymácel a Mark málem znovu vypadl. Naštěstí udržel rovnováhu a přelezl na přední sedačku, k Vicky. „Díky za povzbuzování. Jak to vypadá?"

03:32

„Teď nás čeká klasika," odpověděla Vicky. „Výkruty, otočky. Za dvě minuty přijde hlavní stoupání. V té chvíli stroj zrychlí na maximum. Vystoupáme čtyřicet kilometrů za osm minut. V polovině poslední minuty odpálíš první vozík. Stručně řečeno, máš dvě a půl minuty čas."

„A pak se vydáme tam, kam ještě nikdo ve vozíku horské dráhy před námi."

„Tak nějak," řekla Vicky a pak ještě, „zvláštní…"

„Co je zvláštní?" zeptal se Mark

„Za námi jede ještě jeden vozík."

03:05
Mark se otočil. Za nimi vážně jel ještě jeden vozík. A nebyl prázdný. V jeho křesle seděl –
„Morjaak!“ vyrazil ze sebe Mark Stone.
„Cože?! Ale ten je přece mrtvý! Zabil jsi ho!“
„Zřejmě ne dost dobře,“ přiznal Mark.
V té chvíli po nich začal Morjaak střílet.

02:48
Laserové paprsky narážely do plechu vozíku. Byl sice stavěný na průchod atmosférou, takže něco vydržel, ale stejně nebyla situace Marka Stonea a Vicky Kaneové zrovna růžová.
„Mělo by tady být silové pole,“ řekl Mark. „Něco přece musí udržet vzduch uvnitř a mráz venku!“
„Je,“ potvrdila mu Vicky. „Jenže to se spouští automaticky až od určité výšky. A do té doby už můžeme být dávno mrtví.“
Něco narazilo do vozíku, až se otřásl.
„Co to bylo!“ vykřikla Vicky.
„Nevím,“ prohlásil Mark. „Chceš se podívat?“
Syčící laserové střely bušily do vozíku s neztenčenou intenzitou – ovšem mezi nimi zaslechl Mark i jiný zvuk a okamžitě pochopil, co znamená.
„Ten parchant jde sem!“

02:33
Morjaak byl postřelený a vážně zraněný. Jenže nebyl to člověk a jeho organismus se nedal tak snadno vypnout. Věděl, že umírá, ale stejně tak dobře věděl, že neumře, dokud se nepomstí. Rozhodně nepřipustí, aby ti, kteří ho připravili o život, tak snadno vyvázli. Na jeho planetě brali pomstu hodně vážně. Z Paláce smrti nabral plnou náruč zbraní, mezi nimi i harpunu. Když ji bral, viděl jen výraz Marka Stonea, až mu projede vnitřnostmi a přibodne ho ke stěně jako motýla. Ale jak se ukázalo, hodila se i k jiným věcem.
Vystřelená harpuna se zabodla do stěny Markova vozíku. Morjaak nepřemýšlel, jestli to stačí, jestli se tam udrží. Morjaak nepřemýšlel o ničem. Jednal. Spustil navíjení, a zatímco ho prudce vytáhlo z vozíku, pořád střílel před sebe. Nemělo to eleganci Marka Stonea – byl na tenkém lanku smýkaný za vozíkem, narážel tělem na kov i dřevo – ale zdálo se, jako by to ani necítil. Věděl jen jedno. Zabije Marka Stonea.

02:22
Morjaak už měl Markův vozík na dosah. Odhodil zbraň, teď potřeboval mít volnou ruku. Chytil se zadní tyče a přitáhl se, ještě chvíli a bude uvnitř –
V té chvíli po něm Mark skočil a oba vypadli ven.

02:18
Morjaak padl na kolejiště, ale harpuny se nepustil. Mark se zřítil na něj. Vozík horské dráhy je za sebou táhl a smýkáním strhával z Morjaaka kůži i s masem. Utopenec se zmítal jako šílený a snažil se ze sebe Marka shodit, nebo ho aspoň dostat pod sebe. Skoro se mu to povedlo – Mark se zapotácel, ztratil rovnováhu, ale v poslední chvíli se chytl vozíku a získal oporu. Teď měl skutečně navrch. Kolenem přitlačil Morjaakovu hlavu k zemi. Krev stříkala všude kolem. Ještě chvíli a všechno měkké bude pryč, zůstane jen lebka. A pak už musí umřít!
V té chvíli se vozík obrátil vzhůru nohama. Vjeli do loopingů.

01:59
Oba bojovníci vláli pod vozíkem a vyměňovali si rány pěstmi. Morjaak snad ani nepocítil ten obrovský úbytek krve – znovu začínal získávat výhodu. Bušil do Marka vší silou a vysmíval se jeho úderům. A do toho se ozvala Vicky: „Dostáváme se k tomu bodu! Už nemáme čas!“

01:26
Zbývala necelá minuta do chvíle, kdy vozík naplněný výbušninami dostoupá před vrchol. Pak už bude pozdě.
Vozík se znovu otočil koly k zemi. Mark i Morjaak dopadli na zadní sedadlo. Už se blížili ke stoupání před vrcholem. Na jeho vrcholu vozík na chvíli zpomalí, aby si všichni stačili uvědomit, co je čeká… a pak se začne řítit dolů, nabere únikovou rychlost – a s tou mine nejnižší bod své dráhy a pustí se do šíleného výstupu do stratosféry.
Zmlácený a zkrvavený Mark Stone udeřil Morjaaka loktem do nosu. Něco křuplo, ale Morjaak se ani nehnul.
Vozík už se blížil k vrcholu.
Mark nahmátl řetěz, přivázaný k zadnímu sedadlu, a začal ho rozvazovat. Morjaak ho udeřil do břicha. Mark nepřestal pracovat na řetězu. Další rána šla do obličeje. Markovi se zatmělo před očima, ale nepřestal.
„Co to děláš!“ slyšel křičet Vicky. „Braň se!“
Do boku ho udeřil buchar a Mark cítil, že něco povolilo. Byl to ten řetěz. V pravý čas.
Vozík zpomalil na prozatím nejvyšším bodu své dráhy. Mark skrz krev, která mu zalévala oči, viděl Morjaaka, jak se napřahuje k dalšímu úderu. Švihl řetězem, který se obtočil kolem Morjaakova krku. Vyhnul se úderu, vyklonil se z vozíku a druhý konec řetězu zahákl za masivní šroub, držící kolejnici.
A v té chvíli se vozík začal řítit dolů.

A Morjaak udělal největší pitomost svého života. Pevně se ho chytil.

„Drž se!“ vykřikl Mark na Vicky a skočil na přední sedadlo, z Morjaakova dosahu. Vozík nadskočil a zatřásl se tak, že Marka na vteřinu zalila hrůza z toho, že vůz vykolejil a všichni se zřítí do propasti. Ta nekonečná vteřina ale minula a vozík pokračoval v cestě ze svahu.

Mark se otočil. Morjaak se držel pořád. Ale už ne kompletní. Zůstal jen bezhlavý trup. Hlava, přivázaná k řetězu, se chvíli vznášela ve vzduchu jako nestvůrný pouťový balónek, než si uvědomila existenci gravitace a zamířila k zemi. Mark ji ztratil z očí.

Mark uvolnil sevření mrtvých rukou a tělo zmizelo za ní. Vozík v té chvíli minul nejnižší bod a začal stoupat vzhůru.

„Připrav se, Vicky,“ řekl Mark, „teď to začne.“

A v té chvíli si uvědomil, s čím zapomněl počítat.

00:49

Přetížení. Rychlost vozíku se teď, v souladu s přeprogramováním, o hodně zvětšila. Stoupali závratnou rychlostí, přetížení je začalo tlačit do sedadel a masírovat jim tváře. Bylo téměř nemožné zvednout ruku – natož zvednout ruku s pistolí, zamířit a trefit něco, co je skoro půl kilometru vzdálené.

Mark Stone by se nejradši zabil – kdyby neměl jistotu, že to za něj brzo ráda udělá jedna velká exploze.

„Půl minuty,“ vypravila ze sebe Vicky.

Mark Stone jí chtěl říct, že to nejde, že se spletl, že to nezvládne… ale místo toho pomalu sáhl k boku vozíku, vytáhl z kapsy pistoli a začal ji… přišlo mu, že neskutečně pomalu… zvedat. Nemohl popadnout dech, ale nepřestal. Ruce se mu třásly bojem s gravitací. Podíval se na Vicky. Nemohla se ani pohnout. Tohle bylo na něm.

Gravitace na něj tlačila a snažila se mu vrazit pistoli zpátky do obličeje. Mark už necítil ruce, ale dokázal namířit na vozík před sebou…

…hlaveň pistole se třásla, jako by měl zimnici. Tohle nedokázal zastavit, tlak několika g byl příliš velký. Jediné, co mohl udělat, je přijmout ten pohyb, pochopit ho -

„Pět vteřin,“ hlesla Vicky.

– a vystřelit ve správnou chvíli.

„Teď,“ vydechla Vicky.

Mark se soustředil na svou zbraň. V obličeji byl zrudlý námahou, pot mu stékal do očí a oslepoval ho.

„TEĎ!“ vykřikla ze všech sil Vicky.

Mark vystřelil.

Chvíli se nic nestalo – a pak je ohlušil výbuch. Před nimi vyrostl na vrcholu horské dráhy ohnivý květ, ze kterého vylétly zbytky prvního vozíku a jen o pár centimetrů minuly jejich hlavy. Ani neměli šanci přemýšlet, jakou měli kliku. Mark přitiskl ruce k sedadlu, gravitace jim vyrazila dech a vřítili se do plamenů.

V poslední chvíli, než Mark ztratil díky přetížení vědomí, zaregistroval několik věcí.

Kolem nich se uzavřela kopule silového pole.

Opustili kolej horské dráhy a řítili se přímo k nebesům.

Planeta za nimi explodovala.

A to bylo asi tak všechno.

41

Generál Khov přecházel po své lodi jako vzteklinou posedlý tygr.

„Tak co?“ ptal se svých podřízených – ale jejich odpověď byla pořád stejná. Pokrčení ramen a lakonické: „Nic.“

Tam, kde ještě před chvílí byla Zábavní planeta strýčka Roberta, byly teď jen trosky. Trosky zbavené života, trosky nebezpečné. Už třetí člověk oznámil Khovovi, že musí co nejdřív opustit tuhle oblast – kusy kovu, pozůstatky kdysi nejpopulárnější atrakce vesmíru, poletovaly všude kolem a některé byly tak velké, že mohly poškodit i Khovův křižník. Jenže Khov nemohl odletět – stejně jako nemohl uvěřit, že je spolu s planetou mrtvý i Mark. Zvlášť teď, když díky důkazům, nalezeným u mrtvých, už konečné znal pravdu. Podíval se na druhého muže, který, na rozdíl od Khova, klidně seděl. Ale Khov věděl, že má o Markův osud ještě větší obavy než on.

„Cítíte něco?“ zeptal se Raye.

„Ne,“ řekl android a z hlasu mu bylo možné vyčíst strach. „Ale to ještě neznamená, že je… že je…“

„Mrtvý,“ dokončil Khov. „Musíme to přijmout. Proboha, jak by se odtamtud mohl dostat! Kdyby tady byla nějaká kosmická loď, tak možná, ale… Zavelím k odletu. Už to dál nemůžeme riskovat –“

Dveře do kapitánské kajuty se rozrazily a dovnitř vpadl Khovův asistent. Po jeho ležérním způsobu mluvy nebylo najednou ani stopy. „Pane, tohle musíte vidět!“

„Co se děje?!“ vyštěkl Khov.

„Tomu byste nevěřil, pojďte za mnou!“

Aniž by čekal na Khovův souhlas, vyrazil ze dveří. Generál a Ray neměli na výběr. Vyběhli za ním. Proklusali chodbou lodi a zastavili se až u velkého monitoru, s jehož pomocí Khovovi lidé prohledávali okolní vesmír. Kolem monitoru už stála snad celá posádka a fascinovaně na něj zírala.

Admirál Khov přistoupil blíž a nevěřil svým očím. Vesmírem plula ta nejpodivnější kosmická loď, co kdy viděl. Měla na boku namalované veselé draky a bujaře se smějícího klauna. Vypadala… (Khov se hned okřikl za tak nesmyslnou myšlenku) spíš jako vozík horské dráhy než jako kosmické plavidlo. Ovšem ještě neuvěřitelnější bylo to, co viděl v ní.

„Marku,“ řekl generál Khov a hodně se snažil, aby mu v hlase nebyla slyšet radost a dojetí, „ty parchante.“

42

„Tak vás mám zpátky,“ řekl hubený doktor a tvářil se spokojeně.

„Kdybych to tušil, tak bych radši zůstal na planetě," povzdechl si Mark Stone. Už zase ležel na lehátku a už zase do něj bodala jehly ta reinkarnace doktora Mengeleho.

„No tak, nebuďte srab. Projeli jsme vaše mozkové vlny a provedli telepatickou sondu – a jste zdravý jako rybička! Míváte ještě halucinace?"

„Ne," řekl po pravdě Mark. „A zmizely i ty bolesti hlavy."

„To je zásluhou toho druhého telepatického útoku. Posloužil jako, jak říkají alkoholici, ‚vyprošťovák'."

„Chápu. Ale dalšího panáka bych už pro příště radši oželel."

„Nebojte. Samozřejmě budete muset teď nějaký čas chodit na pravidelné prohlídky… Říkal jste něco?"

„Jen jsem tiše kvílel," řekl Mark Stone.

***

Khov seděl u Markovy postele a tvářil se rozpačitě.

„Marku… chtěl bych, abyste věděl…"

„Pane? Mohli bychom tuhle část přeskočit? Oba víme, že jste dělal to, co jste musel."

„Stejně jsem vám měl víc věřit."

„Budiž to poučením pro příště. Maminka a Mark Stone mají vždycky pravdu. Ale spíš by mě zajímalo, jak to dopadlo? Co Elsa?"

Khov se podrbal na nose a nevraživě si změřil cedulku s nápisem Zákaz kouření. „O ničem nevěděla."

„Na to jsem ani nepomyslel. Ale není teď v nebezpečí?"

„Ne. Robertson to držel v celkem malém okruhu. A ty, co v tom měli prsty, už vyslýchají. Else nic nehrozí."

Teprve teď si mohl Mark opravdu oddechnout.

„Vítej zpátky ve službě, Marku," řekl generál Khov.

***

Další návštěvník se zrovna netvářil, že Marka rád vidí.

„Prý se mnou chceš mluvit," řekl Powell, ignoroval nabízenou židli a opřel se o stěnu.

„To bych rád," přiznal Mark.

„Oukej, tak si to užij," procedil Powell. „Vyhrál jsi. Jsi zase zpátky u SDPP a všichni tě plácají po ramenou. Ono to dlouho trvat nebude –"

„Sklapni," řekl Mark Stone. „Pokud mě paměť neklame, mluvil jsi kdysi o lidech, kteří mají v plánu zbavit se Khova. Chci jejich jména. A chci vědět o všem, co chystají."

Powell na něj chvíli jen zíral. Pak se rozesmál. „Koukám, že zprávy o tvém vyléčení jsou značně přehnané. Proč bych ti to měl říkat? Myslíš, že v tomhle," ukázal na Markův nemocniční stejnokroj, „zapůsobíš na mé city? Že mi tě bude líto a všechno ti vyžvaním?"

„Ne, kvůli tomu ne," řekl Mark. „Kvůli tomuhle. Rayi, spusť to."

Powell se otočil k obrazovce, na které se rozběhl záznam z Rayova paměťového krystalu, a zbledl.

„Nevypadá špatně," uznal Mark, který měl poprvé možnost prohlédnout si Powellovu přítelkyni. „Rozhodně vypadá líp… neuraž se Powelle, starý brachu… než tvoje manželka. Jenže asi nebude tak bohatá. Ty šperky, co má na sobě… tos jí koupil ty? Možná bys ji měl začít připravovat na to, že po rozvodu si takovou štědrost nebudeš moct dovolit."

Powell nemohl popadnout dech. „Ty… ty… ty mě vydíráš? To nemůžeš! Tohle jsou tajné záznamy! Ty se musí odevzdat SDPP, nesmí se dostat ven!"

„To je samozřejmě pravda – ale jen za předpokladu, že by je Ray natočil během nějaké akce. Ale Ray měl dovolenou. Tohle jsou prostě záběry z prázdnin. A co by to bylo za svět, kdyby člověk nemohl ukazovat známým své záběry z dovolené?"

„Krutý svět," odpověděl Ray.

„Smutný svět," souhlasil Mark zaníceně. „Svět zbavený veškeré radosti ze života."

Powell jen kmital pohledem z jednoho na druhého. „A když vám řeknu, co potřebujete…?"

Ray se zamyslel. „Zas tak dobrá ta dovolená nebyla."

***

Když Powell odešel a jeho zpověď byla přeposlána Khovovi, dovolil si Mark na nemocničním lůžku krátký vítězoslavný tanec. „Musím přiznat," řekl potom, „že natřít to Powellovi mě potěšilo snad ze všeho nejvíc. Možná jsem malicherný, ale tohle jsou ty drobné radosti, které člověka nejvíc zahřejí na duši."

„Androidi nemají duši," poznamenal Ray. „Ale taky jsem rád, že jsme Powella rozdali."

„Sejmuli. Vidím, že za tu dobu, co jsme se neviděli, se toho zas tak moc nezměnilo."

„Taky jsem většinu času strávil vypnutý," ohradil se Ray. „To pak po mně nemůžeš chtít zázraky."

„Já vím," řekl Mark. „A díky, že jsi stál při mně. Jsem rád, že mám někoho, na koho se můžu vždycky spolehnout."

Ray se na Marka dlouze a zamyšleně podíval.

„Děje se něco?" znejistěl Mark.

„Nevím. Není tohle jedna z těch chvil, kdy je výjimečně povoleno jedno mužné objetí?"

Mark se krátce zamyslel. „Ne, není."

„Já to tušil," kývl hlavou Ray.

***

Posledním návštěvníkem nemocničního pokoje byla Vicky.

„Ahoj," řekla.

„Ahoj," řekl Mark.

„Jak se máš?"

„Dobře. Žádní maniaci toužící ovládnout svět, žádné vidiny – pohoda.“

„To jsem ráda,“ usmála se Vicky.

„Co kniha?“ zeptal se Mark. „Myslím, že máš o čem psát.“

Vicky se trochu zarazila. „Víš, už jsem začala psát.“

„Vážně?“

„Ale… nezlob se… rozhodla jsem se, že jako první napíšu něco o osudu strýčka Roberta. Víš, jak se z dětské ikony stal psychopat.“

„Aha.“

„Ještě nevím, jak se to bude jmenovat. Pracovní název je ‚Strýček Robert: Dětská ikona, nebo psychopat?‘“ Vicky se na Marka podívala. „Co si o tom myslíš?“

„No, jako název to není nic moc.“

„Myslím o tom, že chci psát o něm. Já vím, slíbila jsem, že budu psát o tobě –“

„To klidně oželím,“ uklidnil ji Mark.

„– ale bojím se, že nedokážu být… objektivní.“

„Klidně piš o něm. Bude to zajímavější,“ schválil jí to Mark.

„Jsem ráda, že to tak bereš. Ale i když… nejsi tématem mé knihy … stejně… kdybys chtěl… se můžeme vídat… někam zajít…“

„To budu rád,“ řekl Mark Stone a myslel to vážně. „S tebou půjdu kamkoliv… Ale když dovolíš, radši bych se pro příště vyhnul zábavním parkům.“